

Sĩ Tình Đích Nhân Luyện Lạc Thường

Contents

Sĩ Tình Đích Nhân Luyện Lạc Thường	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	12
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	17
10. Chương 9	19
11. Chương 10	22
12. Chương 11	24
13. Chương 12	25
14. Chương 13	27
15. Chương 14	29
16. Chương 15	30
17. Chương 16	32
18. Chương 17	35
19. Chương 18	37
20. Chương 19	39
21. Chương 20	41
22. Chương 21	43
23. Chương 22	44
24. Chương 23	46
25. Chương 24	48
26. Chương 25	49
27. Chương 26	51
28. Chương 27	52
29. Chương 28	55
30. Chương 29	58
31. Chương 30	60
32. Chương 31	63
33. Chương 32	65
34. Chương 33	67
35. Chương 34	69
36. Chương 35	71
37. Chương 36	72
38. Chương 37	74
39. Chương 38	76
40. Chương 39	78
41. Chương 40	80

42. Chương 41	82
43. Chương 42	84
44. Chương 43	86
45. Chương 44	88
46. Chương 45	91
47. Chương 46	92
48. Chương 47	94
49. Chương 48	96
50. Chương 49: Phiên Ngoại 1	98
51. Chương 50: Phiên Ngoại 2	101

Si Tình Dịch Nhân Luyện Lạc Thường

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, si tình công, sát thủ thụ, nam nam sinh tử, HETình trạng: Hoàn 48 chương chính văn+2 p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tinh-dich-nhan-luyen-lac-thuong>

1. Chương 1: Tiệt Tử

Mấy trăm năm trước, có một chủng tộc cổ xưa gọi là Tây Nạp tộc. Tộc này kì lạ ở chỗ toàn bộ tộc trên dưới đều là nam tử. Ngoài ra, mỗi nam nhân đều có năng lực thụ thai. Bởi vì Tây Nạp tộc nhân không chỉ thập phần tuấn tú khiến cho vô số nam nhân trên thế gian khuynh đảo, cho nên liền có những nam nhân chuyên đến Tây Nạp tộc để tìm kiếm bạn đời chung thân. Bởi vì số người muốn tìm kiếm Tây Nạp tộc nhân làm bạn lữ ngày càng nhiều, lại thêm người Tây Nạp tộc có khả năng thụ thai có thể sẽ sinh sôi nảy nở về sau, nên thế gian bắt đầu xuất hiện một đám người cừu thị Tây Nạp tộc. Bọn họ đổ kị Tây Nạp tộc nhân dung nhan mỹ mạo, còn có những năng lực đặc biệt, cho nên âm thầm đối với Tây Nạp tộc tiến hành bách hại. Bọn họ hạ độc được vào nguồn nước và những thực vật đang sinh tồn. Rất nhanh, Tây Nạp tộc nhân nhân số ngày càng ít đi, cuối cùng, số người ít ỏi duy nhất còn lại cũng tránh không khỏi bị cưỡng bách rời xa quê hương. Nhưng đám người kia vẫn không đủ thỏa mãn, bọn họ bắt đầu truyền bá rằng Tây Nạp tộc nhân diệt vong là do thiên thần thiên khiển (đại loại là bị trời trừng phạt), nếu có người dám cùng Tây Nạp tộc nhân tăng tị, ắt sẽ bị trừng phạt giống như thế. Dần dần, Tây Nạp tộc bị thế nhân xa lánh. Người Tây Nạp tộc phần lớn trên người đều có một hình xăm lục tinh (chắc là sao 6 cánh). Thời thời khắc khắc thụ thai sinh nở, lục tinh bình thường màu đen sẽ chuyển dần sang đỏ, người thường rất dễ nhận biết. Cho nên, để có thể hảo hảo sinh tồn, người Tây Nạp tộc phải mai danh ẩn tích, vụng trộm tìm kiếm nhau, không có được một cuộc sống có ánh mặt trời.

Một hài tử nhỏ tuổi đang đứng trước mộ cha, bàn tay nhỏ bé đầy vết thương hái những bông tâm tiễn lan đặt xuống trước mộ. Đã bốn ngày, cuộc sống chỉ còn một mình, đã trải qua bốn ngày.

Sáu ngày trước, hắn và cha trốn thoát khỏi tai họa ập đến. Toàn tộc bởi vì uống phải nước có chứa độc được do gian nhân đưa đến, đều không tránh khỏi bỏ mạng. Cha miễn cưỡng cho hắn ăn giải độc, mang hắn ly khai khỏi nơi thi thể chất đầy đó. Nhưng thực tế, cha đã bị trúng độc quá nặng, độc tố sớm đã tiến vào lục phủ ngũ tạng, nhưng vì hắn, đã cố chèo chống đến được nơi này cách xa quê hương cả trăm dặm.

“Thường nhi...” Cha lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nhi tử, ánh mắt tràn đầy áy náy “Thường nhi, cha...cha chỉ sợ không thể duy trì được nữa.....Từ nay về sau, ngươi phải học cách sống một mình, hiểu không?”

“Không...” Ngạn Lạc Thường tuổi còn nhỏ, dùng bàn tay nhỏ bé của chính mình mà nắm chặt lấy bàn tay dần lạnh như băng của cha hắn “Không, ...cha, cha đừng bỏ Thường nhi lại...” nước mắt không ngừng chảy xuống, đọng trên gương mặt cha.

“Thường nhi...Đừng khóc, người phải kiên cường. Cha không thể bảo vệ người, nên người phải biết tự bảo vệ mình, hiểu không?” Ngón tay cha nhẹ nhàng lau đi khóe mắt đầy nước của Ngạn Lạc Thường.

“Ân, Thường nhi hiểu. Cha, cha đừng nói nữa, nghỉ ngơi một chút, bảo tồn thể lực. Thường nhi đi tìm thuốc giải cho người...” Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng đặt cha nằm xuống, chuẩn bị chạy đi.

“Thường nhi, không cần...” Cha bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Ngạn Lạc Thường “Thường nhi, người phải nhớ kỹ, chúng ta là Tây Nạp tộc nhân, không thể so với người thường. Hiện tại thế gian đối với chúng ta như hồ rình mồi, một mình người phải cẩn thận.”

“Ân, ân. Thường nhi sẽ cẩn thận...”

“Thường nhi ngoan...” Nghe được nhi tử trả lời, nội tâm cha nhẹ nhàng thở ra “Thường nhi, sau này nếu gặp được người thật lòng yêu người, phải biết hảo hảo quý trọng....Đừng như cha, phải thương tiếc suốt đời...”

“Cha...” Ngạn Lạc Thường cảm thấy tay cha trong tay mình, khí lực càng lúc càng yếu “Cha!”

“Thường nhi.....Thực xin lỗi...” Cuối cùng, khóe mắt hàm chứa nước mắt của cha vĩnh viễn khép lại.

“Cha...” Ngạn Lạc Thường lớn tiếng khóc, ôm chặt thi thể phụ thân, thật lâu không có cử động.

Bốn ngày sau, Ngạn Lạc Thường đem cha hảo hảo an táng. Bên cạnh bia mộ, Ngạn Lạc Thường để lại một khóm tâm tiện lan. Tâm tiện lan, là loài phong lan đặc thù của Tây Nạp tộc. Không chỉ có hương thơm, còn có thể giải bách độc, vô cùng công hiệu. Cha lúc sinh thời thích nhất tâm tiện lan, bởi vì đó là vật đính ước của người cũng ái nhân. Phụ thân đó của hắn hình như là một đại hiệp lang thang bốn phương, nghe nói võ công rất cao cường, trong giang hồ cũng không hề nhỏ bé chút nào. Nhưng lúc ấy cha vì Tây Nạp tộc, lựa chọn chia lìa ái nhân. Phụ thân đi, để lại một mình cha...

Vuốt bia mộ tạc danh tự của cha, tay Ngạn Lạc Thường nắm chặt một chuỗi chuông nhỏ, hồng sắc của thơ tuyến xuyên qua màu vàng của quả chuông, mang một vẻ khéo léo đáng yêu. Đó chính là vật tùy thân của cha, cũng chính là vật duy nhất phụ thân lưu lại cho hắn.

“Cha, Thường nhi từ nay về sau cũng chỉ có một mình người...” Ngạn Lạc Thường nhắm mắt lại, đầu khẽ tựa lên bia mộ, mặc cho mưa rơi tí tách làm hắn ướt nhẹp.....

2. Chương 1-2

Trên đỉnh núi cao ngất, một nam tử thanh tú đang đứng trên vách núi. Dưới chân hắn, ngoại trừ biển mây phiêu hốt(1) bất định, còn có sơn cốc sâu không thấy đáy. Chứng kiến cảnh sắc mộng ảo như thế, nam tử nở nụ cười. Chính mình đã sống ở đây lâu như vậy, như thế nào lại chưa từng nghĩ đến xuống đáy cốc hảo hảo xem một phen? Sơn cốc ngậm được người đời gọi là “Tuyệt mệnh” này, đến tận cùng là địa ngục trần gian? Hay chính là thiên đường?

Nam tử cứ đứng như vậy thật lâu, nhìn xem cảnh sắc phương xa thay đổi thất thường, cảm thụ ngọn gió mát tuyệt đỉnh trong lễ rửa tội. Đây là việc mà nam nhân sau khi giết người thích làm nhất, bởi vì gió mát có thể thổi tan mùi huyết tinh buồn nôn còn đọng lại trên thân thể hắn. Tuy đã sớm quen với chuyện tinh phong huyết vũ, cũng đã sớm quen cái cảm giác máu tươi chảy xuống từ chỉ gian(2), nhưng thứ duy nhất có thể làm hắn thanh tỉnh những suy nghĩ chính là ngọn gió tuyệt đỉnh độc nhất vô nhị này.

Sau lưng hắn, một thân ảnh đang dần tới gần. Tại thời điểm bóng dáng chỉ còn cánh nam tử khoảng mười mét, nam tử trong nháy mắt đã rút ra vũ khí bên hông, trường tiêu tinh tể nháy mắt bùng nổ ra mùi kim sắc bén, hướng tới cước bộ đang dần đi đến.

“Ha ha, người tiểu tử này, lại như thế...” Theo tiếng bước chân, người tới là một nam nhân trung niên gần bốn mươi, nụ cười trên mặt làm cho người ta e sợ.

“Lạc Thường, thế nào? Chẳng lẽ người muốn mưu sát sư phụ sao?” Nam nhân ngừng cước bộ, nhìn nam tử đang đứng bên vách núi.

Đúng vậy. Nam tử ước chừng hơn hai mươi tuổi này, chính là Ngạn Lạc Thường. Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng theo vách núi bên cạnh nhảy xuống, chuỗi chuông treo bên hông thỉnh thoảng phát ra tiếng vang “linh linh”, vừa vịn đáp xuống trước mặt nam nhân kia.

“Sư phụ lại nói cái gì, Lạc Thường sao dám thương tổn sư phụ...” Ngạn Lạc Thường thu lại lưỡi kiếm sắc bén, đem tiêu trở về bên hông.

“Ân, không uống công ta đổi với người một phen đề bạt. Đi thôi Lạc Thường, lần này chủ nhân đã hạ mệnh lệnh...” Nam nhân xoay người bước chậm, hướng gian phòng nhỏ trên núi mà đi đến. Ngạn Lạc Thường cũng theo sát phía sau.

Vị nam nhân hơn bốn mươi tuổi này là sư phụ của Ngạn Lạc Thường-Lãnh Sát. Người nam nhân này, đem hắn ra khỏi cô độc, cũng đẩy hắn xuống vực sâu khác.....

Ngày đó, Ngạn Lạc Thường tựa trước mộ cha, lẳng lặng làm bạn bên cạnh cha, đúng lúc được Lãnh Sát chứng kiến.

“Tiểu tử, người ở đây làm gì?” Lãnh Sát rất ngạc nhiên. Tiểu tử quì trước mộ này có hay không chú ý đến mình đã gây người ở trong mưa vài canh giờ rồi.

“Không có gì...” Ngạn Lạc Thường nhàn nhạt trả lời, không biết đại thúc trước mắt đột nhiên đến là có mục đích gì.

“Tiểu tử, người đã chết, người còn ngồi ngốc ở chỗ này làm gì?” Lãnh Sát chỉ chỉ mộ bia, rồi lại nhìn nhìn Ngạn Lạc Thường.

“Vậy cũng không có gì liên quan tới người, đã không liên quan, thì mau đi đi.” Ngạn Lạc Thường đối với Lãnh Sát đang chỉ chỉ vào cha thì cảm thấy sinh khí, ánh mắt trở nên dị thường hung ác.

Chứng kiến ánh mắt của Ngạn Lạc Thường, Lãnh Sát không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Tuổi còn nhỏ mà đã có thể quyết đoán như thế, hảo hảo bồi dưỡng tương lai tất thành công “Ha ha, tiểu tử, người có nguyện ý đi theo ta hay không?”

“Đi? Đi nơi nào?” Ngạn Lạc Thường bị lời nói của nam nhân dọa sợ.

“Người ở nơi này, bắt quá cũng không còn thân nhân?” Lãnh Sát nhìn nhìn Ngạn Lạc Thường. Ngạn Lạc Thường ánh mắt thoáng tối xuống, nhẹ gật đầu.

“Đã như vậy, có nguyện ý theo ta bá sư, theo ta trở về?”

“Bá sư?” Ngạn Lạc Thường bị lời nói của nam nhân hấp dẫn. Hắn...nguyện ý dẫn ta trở về, cho ta trở thành đệ tử của hắn? Mặc dù trong lòng có chút bất an, nhưng Ngạn Lạc Thường giờ đã là một người cô độc, thời khắc này thật sự rất hy vọng có người có thể làm bạn với hắn.

“Người...muốn ta làm đồ đệ của người?”

“Ân, tiểu tử. Bất quá là đồ đệ của ta cũng không phải dễ dàng. Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

Lãnh Sát cất đi mặt nạ ôn nhu, trở về biểu tình âm lãnh vốn có “Người có thể sát nhân?”

Sát...sát nhân? Ngạn Lạc Thường nghe từ đó, chân không khỏi mềm nhũn ra “Người...người là...”

“Ha ha, ta là sát thủ. Tiểu tử, có bá sư hay không là nguyện ý của người. Nhưng nói thật, người là một tiểu tử không có bản lãnh gì, làm sao có thể tìm đường sống?”

“Dù cho như vậy, ta cũng không muốn giết người.” Ngạn Lạc Thường nghiêng đầu, không muốn chứng kiến đại thúc trước mắt nhìn mình với loại ánh mắt đó. Hảo lãnh... Làm cho thân thể hắn không ngừng run rẩy.

“Hừ, giết người thì có cái gì không tốt? Những người bị ta giết, đều là những tên lòng dạ hiểm độc. Chính người nên ngấm lại, trên thế gian này, người tốt có bao nhiêu? Không phải đều bị những kẻ xấu đâm nát dưới lòng bàn chân, sống không bằng chết hay sao?”

Nghe được lời Lãnh Sát một phen, Ngạn Lạc Thường nhớ tới cha. Đúng vậy, đại thúc nói cũng có điểm không sai. Cha tốt với mọi người như vậy, không chỉ bị đâm “người tốt” kia hại chết, còn có cả tộc nhân, rõ ràng không làm sai gì, lại bị đầu độc hại chết. Nghĩ tới đây, Ngạn Lạc Thường không khỏi nắm chặt tay.

Chứng kiến biểu tình Ngạn Lạc Thường so với vừa rồi càng thêm hung ác vài phần, Lãnh Sát cảm thấy thật thú vị. Nội tâm hài tử này chứa cừu hận khó có thể tưởng tượng được, đúng là có đủ tố chất của một sát thủ. Hơn nữa, nhìn thân hình tiểu tử này, tuyệt đối là có năng khiếu luyện võ.

“Thế nào? Có nguyện ý hay không?”

“...Hảo...Ta bái người làm thầy.” Lạc Thường đi đến trước mặt nam nhân, quì xuống, hai tay ôm thành quyền “Ta Ngạn Lạc Thường hôm nay bái tiên vi sư. Sư phụ ở trên, nhận của đồ nhi một lạy.”

Không sai, chính mình hiện nay cái gì cũng đều không có. Chính mình phải mạnh mẽ, phải đi gặp đám người kia đòi lại mối nợ, vì cha, vì tất cả tộc nhân mà báo thù! Ngạn Lạc Thường trong lòng âm thầm thề, vô luận phải làm gì, chính hắn phải trở nên mạnh mẽ, vì Tây Nạp tộc vô tội đòi lại công đạo.

Nhìn Ngạn Lạc Thường chăm chú như thế, Lãnh Sát không khỏi bật cười “Ân. Đồ nhi ngoan, mau đứng lên. Từ nay về sau người theo vi sư học võ công, tương lai tất có chỗ thành.” Lãnh Sát nâng Ngạn Lạc Thường nhỏ bé đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên đầu gối hắn.

“Lạc Thường, người phải nhớ kĩ, đã bái ta làm sư, từ nay về sau nhất định phải nghe theo lời ta. Hiểu chưa?”

“Vâng, Lạc Thường hiểu.”

“Rất tốt. Sư phụ mang người về nhà...”

Từ đó về sau, Ngạn Lạc Thường mỗi ngày đều bị Lãnh Sát nghiêm khắc huấn luyện. Tại nơi tràn đầy đổ kị, cừu hận, dục vọng giang hồ này, hắn chính mình bắt đầu kiếp sống của một sát thủ...

(1): lừng lơ

(2): ngón tay giữa

3. Chương 2

Hai người về tới căn phòng trên sườn núi, nơi đó bị một mảng cừu kết cỏ bao xung quanh. Nhớ rõ trong thời gian hắn sống ở đây, đã tự tay trồng xuống. Cừu kết cỏ, cũng là một loại độc thảo hi hữu của Tây Nạp tộc. Vô sắc vô vị, ăn vào người sẽ bị hôn mê cho đến khi độc tố lan tràn khắp toàn thân, sẽ vô thanh vô tức mà chết. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, những ngọn cỏ cừu kết cao cao khẽ lắc lư bất định. Nhìn bức tường xung quanh cây cỏ bao kín, Ngạn Lạc Thường nhớ tới quãng thời gian của chính mình.

Vì báo thù cho cha, cho tộc nhân, Lạc Thường cam nguyện bái Lãnh Sát làm vi sư, trở thành một sát thủ. Lãnh Sát để hắn còn nhỏ tuổi ở lại trong căn phòng này, thật sự khiến hắn tìm được một chốn dung thân. Nhưng sự thật không phải chỉ như thế. Sát thủ được huấn luyện thực tàn khốc, vì bản thân, có những việc không làm không được. Nhớ tới lúc mới bắt đầu, chính hắn đến đao còn không dám cầm, đừng nói là đi giết người.

Lần đầu tiên giết người là khi Lãnh Sát trở về. Lãnh Sát đem hắn cùng một người không biết tên nhốt chung một chỗ, lạnh lùng vứt xuống hai thanh đao nói:

“Hai người các ngươi đều muốn bái ta làm thầy, nhưng ta hiện tại chỉ muốn một đồ đệ. Đến tột cùng là ai sẽ do chính các ngươi quyết định.”

Người kia tay mát lạnh, một phen đoạt lấy đao, hướng chính hắc ám tới. Ngạn Lạc Thường sống bên cạnh cha từ nhỏ, thân thủ tự nhiên nhanh nhẹn, thuận lợi tránh thoát mấy lần. Vốn không muốn cùng người kia động thủ, dù sao cũng không cừu không oán, chính là người kia khí thế muốn gây sự làm cho Ngạn Lạc Thường dần dần không thể chống đỡ được. Mắt thấy đao muốn đâm đến, Ngạn Lạc Thường rút cuộc không thể nhịn được nữa, trở tay đem đao đâm ngược lại. Cảm giác máu tươi chảy qua mu bàn tay làm cho hắc ám lập tức cảm thấy chán ghét, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, đối mặt với tử vong hoặc sinh tồn, hắc ám cũng không thể do dự mà lựa chọn.

Lãnh Sát chính mình chứng kiến, nhìn nam nhân kia ngã xuống cảm thấy thật cao hứng “Làm rất tốt, Lạc Thường. Đây chính là vận mệnh của sát thủ. Ở thế giới này, nếu người không diệt trừ hết thấy những trở ngại trước mắt mình, cuối cùng kẻ phải chết, chính là người!”

Đó là lần đầu tiên chính hắc ám hiểu được ý nghĩ của sinh mệnh là gì.

Từ đó về sau, Ngạn Lạc Thường được Lãnh Sát dạy bảo, bắt đầu học được cách để sống sót của một sát thủ.

“Lạc Thường, người phải hiểu được, sát thủ một khi thực hiện nhiệm vụ, tuyệt đối không được xuất hiện bất kể một tia tình cảm nào. Khi biểu lộ trên gương mặt người tiết lộ ý nghĩ của người, đó chính là vết thương chí mạng khiến người diệt vong.” Lãnh Sát không ngừng lặp đi lặp lại câu nói như vậy, từ xưa tới nay không ngừng bồi dưỡng làm cho Lạc Thường dần dần học được cách che dấu hết thấy bản thân mình, trở nên lãnh đạm với thế gian vạn vật.

Nếu như muốn trở thành một sát thủ chuyên nghiệp, muốn học được cách che dấu tình cảm của chính mình, tuyệt đối không thể mảy may tiết lộ....

Nghĩ tới đây Lạc Thường trong lòng cười khổ, không nghĩ tới chính mình hiện giờ lại có thể quen với cuộc sống như vậy. Có lẽ cha mất đi nhưng thế nào cũng không nghĩ ra được chính hắc ám lại biến thành bộ dạng này a...

Đi theo Lãnh Sát vào phòng, Lạc Thường tựa cạnh cửa sổ, chờ đợi nhiệm vụ sư phụ giao phó. Lãnh Sát chậm rãi ngồi trên mặt ghế, lấy từ trong tay áo một bức thư tín:

“Lạc Thường, theo mệnh lệnh của chủ nhân, mục tiêu lần này là nhị vị trang chủ Phi Yến sơn trang, Yến Phàm Vũ và Mộ Lăng Phi...”

Nhị vị trang chủ Phi Yến sơn trang? Nói đến Phi Yến sơn trang, chính là bang phái mới hưng khởi mấy năm gần đây. Nghe nói hai vị trang chủ lại là người của Tiêu Dao sơn trang, trong một tháng ngắn ngủi đã thanh lý hết thấy mười cường đạo bang phái khác. Hơn nữa còn thường xuyên chiêu mộ các đại cao thủ giang hồ khác, thật không thể xem thường.

“Sư phụ, nhiệm vụ lần này đích thực rất khó giải quyết. Chủ nhân có ra hạn thời gian hay không?” Ngạn Lạc Thường đi đến bên cạnh một cái giá treo bên cửa, nâng niu vuốt ve chậu cừu kết cỏ đặt trên giá.

“Không có. Chủ nhân ra lệnh chỉ cần có thể diệt trừ bọn họ, thời gian không là vấn đề. Hơn nữa lần này chúng ta đã có chỗ an bài, lần này người cần đến tiệm ăn nổi tiếng Thịnh Lam Lâu, là nơi hai người đó thường hay lui tới nhất.”

“Nói như vậy, chủ nhân là muốn tiêu diệt bọn họ bằng mọi biện pháp?” Điều này làm cho Ngạn Lạc Thường không khỏi sinh ra hiếu kỳ, bởi vì người khiến cho chủ nhân kiêu ngạo kia lại cực lực muốn tiêu diệt, tuyệt đối không phải là người bình thường.

“Người đây không cần biết rõ, Lạc Thường. Nhiệm vụ lần này người có nắm chắc không? Có cần vi sư an bài giúp đỡ người?”

“Không cần. Sư phụ chẳng lẽ không tin tưởng năng lực của Lạc Thường? Thêm nhiều người cũng chỉ là phế vật.” Lạc Thường buông lỏng lá cừu kết cỏ, đi tới trước mặt sư phụ “Đã không còn chuyện gì khác, Lạc Thường xin cáo lui. Sư phụ yên tâm, nhiệm vụ chủ nhân giao, Lạc Thường chắc chắn sẽ hoàn thành.” Cung kính bái lạy sư phụ, Lạc Thường lẹ khai thư phòng.

Không nghĩ tới tiểu tử này từ lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy, Lãnh Sát thả bức thư tín trong tay xuống, chậm rãi nhấp một hớp nước trà. Ai, nhớ tới tiểu tử kia lúc mới bắt đầu theo mình học hỏi, ngay cả cận kề cái chết cũng không chịu động thủ lại, tính tình quật cường đó Lãnh Sát thập phần tán thưởng. Mặc dù cuối cùng chính hắn vẫn giết chết đối phương, nhưng ánh mắt sắc bén khi ấy lại làm mình thật thích thú.

“Tiểu tử này, không biết định làm thế nào đây...”

4. Chương 3

Thịnh Lam lâu, được xưng là nơi bướm ong đệ nhất thiên hạ. Bên trong thu nạp toàn tuyệt sắc mỹ nhân, bất luận nam nữ. Lão bản nơi này tên Hạ Cẩm, thủ đoạn kinh doanh hạng nhất, chỉ trong một năm đã đem Thịnh Lam lâu mở rộng bành trướng ra đến mức này, không thể không khiến cho người ta tán thưởng hắn vừa trí tuệ vừa mỹ mạo động lòng người mà.

Hôm nay, trong một khách phòng trang nhã của Thịnh Lam lâu, Hạ Cẩm đang cùng một nam tử tán chuyện phiếm với nhau

“Hạ lão bản gần đây vừa vận làm ăn rất tốt?”

“Công tử lại nói đùa. Cái gì mà lão bản với không lão bản. Ta rõ ràng chỉ là chương quày, sao có thể ở trước mặt công tử mà xưng lão bản?”

Nghe Hạ Cẩm thao thao một phen, nam tử mỉm cười “Ha ha, chúng ta cùng Cẩm ca giao tình đã lâu, người chính là lão bản, có cái gì phải khiêm tốn?”

“Người tiểu tử này, cuối cùng cũng chịu gọi ta một tiếng ‘Cẩm ca’? Còn tưởng rằng đương Nhị trang chủ không nhận thức được chứ...”

“Không dám, không dám. Khách sáo mà thôi. Cẩm ca không nên tức giận.” Nam nhân cười kính Hạ Cẩm một chén rượu.

“Lần này sao lại đến đây?”

“Ai, ở nhà thật sự bị can nường(1) bức sợ.”

“Liễu nương lại làm sao vậy?”

“Ai, Cẩm ca người có chỗ không biết đó thôi. Phi ca ta, thú nương tử là người Tây Nạp tộc. Người cũng biết, Tây Nạp tộc nhân trời sinh nam tử nhưng có thể sinh dục, mới sinh Hạ nhi vài năm, lần này lại mang bầu tiếp.”

“Ha ha, thật là chúc mừng Đại trang chủ sớm sinh quý tử a~”

“Cái gì chứ, làm hại can nường cứ hướng ta thuyết dạy, thúc giục ta nhanh chóng lập gia đình a~” Nam nhân ảo não vò đầu, thở dài một hơi.

“Tốt lắm. Người tiểu tử này, như thế nào lại không hiểu được tâm của lão nhân gia. Nàng là trông mong người sớm ngày tìm được người thương a~”

“Cẩm ca, ta như thế nào lại không biết. Nhưng tình cảm là loại sự tình có cần gấp cũng không đến, sao có thể là chuyện chỉ trong nháy mắt được.”

“Tốt lắm, tốt lắm. Hôm nay người ở lại chỗ này của ta hảo hảo hưởng thụ, cùng lắm thì tìm vài công tử khả ái bồi người.” Dứt lời, tiểu nhị tử bên ngoài chạy vào thúc giục lão bản ra chuẩn bị cho sân khấu buổi tối.

Hạ Cẩm đi ra ngoài, nội tâm vẫn không ngừng cười tiểu tử ở đằng sau thân thiết như huynh đệ kia được. Đúng vậy, tiểu tử đang khoác bạch y, tóc dài bồng bềnh mềm mại, bề ngoài khí vũ hiên ngang này chính là Phi Yến sơn trang nhị trang chủ – Yến Phàm Vũ. Từ nhỏ, Phàm Vũ đã được can nường Liễu Nương thu dưỡng, cùng nghĩa huynh Mộ Lăng Phi tại Tiêu Dao sơn trang mà lớn lên. Cùng được can nường và sơn

trang trang chủ dạy bảo, võ công không chỉ rất cao mà tư duy cũng dị thường xuất sắc. Ra khỏi sơn trang, hai người cùng hợp tác san bằng hơn mười sơn trại thổ phi cả to cả nhỏ, trở thành trụ cột lập ra Phi Yến sơn trang, đứng thứ hai trong thiên hạ ngoại trừ Tiêu Dao sơn trang.

Nhấp một hớp rượu để nóng trong ly, Yến Phàm Vũ nhìn nhìn mọi người dưới lầu. Người tới ta đi bận rộn rộn, chăm chú treo tấm màn dài trên sân khấu. Đám người kia...Đây là đang...Đối diện việc này cảm thấy tò mò, Yến Phàm Vũ kéo kéo tiểu nhị bên cạnh

“Các người đây là đang làm gì?”

“Yến thiếu gia có chỗ không biết rồi. Mấy ngày nay có vài vị công tử xinh đẹp mới tới, lão bản chuẩn bị đêm nay liền đem bọn họ tổng xuất đi.”

“A? Không nghĩ tới Hạ Cẩm cũng thật có đầu óc kinh doanh, ngay cả chiêu đấu giá này cũng dùng đến. Ha ha...” Yến Phàm Vũ nhẹ nhàng cười, tiếp tục thưởng thức ly rượu để nóng trong tay.

“Thế nào? Cười đến vui vẻ như vậy?”

“Cẩm ca người thật không lưu tình huynh đệ.”

“A? Đó là cái việc gì?”

“Thứ tốt như thế nào lại không để cho đệ đệ ta giữ lại?”

“Ha ha, người có hứng thú?” Hạ Cẩm chỉ chỉ dưới lầu đông một cái, lầu tây một cái liền trông thấy một nam hài. Nam hài niên kỷ không lớn, nhân thần đối với sự vật xung quanh xem chừng rất tốt, nhìn mọi người bận rộn còn hung hăng xông đến đòi hỗ trợ.

Oa... một người hảo ngu ngốc. Yến Phàm Vũ lắc lắc đầu “Cẩm ca, đây là người hôm nay người muốn đấu giá?”

“Ha ha, thế nào? Ăn không tiêu?”

“Cái đó...Có. Chỉ là ngu ngốc như vậy sẽ có người nguyện ý bỏ tiền ra đấu giá sao?”

“Củ cải rau dại còn có người thích, người như thế nào lại nói là hẳn không có người muốn?” Hạ Cẩm cười lại uống một ly “Người cũng nên hảo hảo xem một chút, người mới đêm nay thấy có ai ưng ý liền rước về, miễn cho lại bị Liễu nương thuyết dạy.”

“Cẩm ca cam lòng nhượng đệ đệ ta mang tuyệt sắc giai nhân hồi phủ sao?” Yến Phàm Vũ mở to hai mắt nhìn cái người trọng tiền hơn mạng, thà rằng có ba nghìn hoàng kim còn hơn ngàn vạn mỹ nữ vây quanh.

“Sao có thể. Đến lúc đó ngân lượng cứ trực tiếp khấu trừ vào tiền hoa hồng lợi nhuận cuối năm của người a~” Hạ Cẩm cười ra tiếng làm cho Yến Phàm Vũ không thể không thán phục vị ca ca kiểm lời từ cả người thân này.

Tại thời điểm hai người còn nói chuyện, triển mãi(2) đã muốn khai mạc. Nhưng trong chốc lát, dưới lầu truyền đến một tràng âm thanh như đánh nhau.

“Dì? Ca ca, chẳng lẽ có ai đến đập bể sân khấu?”

Hạ Cẩm lập tức gọi tiểu nhị, hỏi qua tình huống dưới lầu, sau đó cười khanh khách lắc đầu “Đều không phải. Chỉ là cái người mới kia, nghe nói có hai vị khách nhân vì hắn mà vùng tay.”

Nghe được có người vì cây củ cải kia mà tranh giành tình nhân (=)) Yến Phàm Vũ trở nên hào hứng “Đến tốt cùng là nhân sĩ phương nào mà có thể hưng sư động chúng như vậy?”

Hạ Cẩm càng cười sáng khoái “Còn ai nữa. Chính là hai vị công tử Kim Khiêm Khi và Đồng Hà Hi, bằng hữu tốt của người a~”

“A? Bọn họ...” Yến Phàm Vũ từ trên cửa sổ trang nhã nhìn xuống, quả thật chứng kiến được màn động thủ của hai người họ, cái bàn bị chia năm xẻ bảy, khách nhân khác đều sợ hãi đến núp vào một bên.

“Cẩm ca, đều đã như vậy sao người còn ở nơi này nhàn nhã uống rượu? Người chẳng lẽ không quản sống chết của cả một tiệm lâu?” Yến Phàm Vũ hiếu kì nhìn Hạ Cẩm, tò mò không biết bên trong hồ lô hắc chứa thuốc gì.

“Không sợ, không sợ. Đợi hai vị công tử kia so hết võ, ta mang danh sách tổn thất đến quý phủ, chẳng phải bạc sẽ lại trở về hay sao?” Nghĩ đến chính mình có thể lợi dụng chuyện này mà kiếm lời không ít, Hạ Cẩm cười vui đến quên trời quên đất.

Yến Phàm Vũ bất đắc dĩ nhìn ca ca mình, lại nhìn xuống dưới lầu hai người kia đang đấu đá quyết liệt, còn có...

Một thân ảnh đồng dạng tuyết trắng giống mình, tóc dài lưu đến ngang hông, thân hình thon dài xinh đẹp. Hắc...hôm nay cũng là đem ra đấu giá? Yến Phàm Vũ hỏi Hạ Cẩm đang đứng bên cạnh “Cẩm ca, người đứng bên cạnh cây củ cải ngốc kia là ai?”

“A! Người nói Lạc Thường?” Hạ Cẩm cũng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn “Tiểu tử này mấy ngày trước mới tới, thật sự là một mỹ nhân. Hơn nữa lại tinh thông cầm kì thi họa, bụng đầy kinh luân, ăn nói văn nhã. Thật khó tưởng tượng hắc lại lạc vào chốn này.” Phảng phất một chút tiếc hận mà thở dài, Hạ Cẩm lắc đầu “Nghe nói gia cảnh sa sút, thân nhân đều đã chết hết, một mình không nơi nương tựa, không có sinh kế, vừa rồi mới phải tới đây.”

Một bên nghe Hạ Cẩm tự thuật, một bên chăm chú nhìn Ngạn Lạc Thường đang đứng đó, Yến Phàm Vũ không khỏi động tâm. Có thể ở nơi ồn ào như vậy gặp nguy không loạn, cũng có thể dễ dàng tránh đi những đồ vật bay tứ tung, tiểu tử này tuyệt đối không đơn thuần.

Thú vị, thật sự là thú vị. Nếu đem hắc về sơn trang, chắc chắn sẽ được hưởng một phen lạc thú, không chừng còn có thể bầu bạn. Nhấp một ngụm rượu đế, Yến Phàm Vũ nhìn chăm chú mỹ nhân cao ngạo.

Đóa hoa bên cạnh ta – chính là người!

(1): lão nương, nghĩa mẫu

(2): triển lãm buôn bán. Ở đây là buổi đấu giá

Thật xin lỗi các readers yêu dấu vì đã “ngâm dầm” đến tận h. Chính vì mải mê chìm đắm với cp Đậu Hoa mà ta đã “suýt” bỏ quên các nàng. Thật là tội lỗi nga~. Ta sẽ cố gắng chăm chỉ để bù đắp cho các nàng (hok hứa trước là nhanh hay chậm được vì ta sắp thi rồi)

5. Chương 4

Thấy Yến Phàm Vũ ánh mắt hoàn toàn tập trung trên người Ngạn Lạc Thường, Hạ Cẩm cũng đã ngờ được vị hiền đệ của mình đã tìm thấy ý trung nhân nhưng lại cố ý trưng ra bộ dạng vô tâm mà cảm thán

“Ai~ lát nữa chờ hai vị dưới lầu đánh xong, phỏng chừng Ngạn Lạc Thường cũng muốn lên đài, chẳng biết vị công tử nào sẽ đoạt được mỹ nhân về đây?”

“Lên đài? Cẩm ca, hôm nay hắc muốn lên đài?”

“Ân. Bởi vì đã đến đây vài ngày, cũng không thể ngồi đó ăn cơm mặc kệ mọi sự a~ Khôn khéo thì nên tính đến chuyện bán mình bởi đêm nay các phủ đại thiếu gia đều nhắm dịp này mà đưa hắc về trong phủ.”

Nghe Hạ Cẩm nói, Yến Phàm Vũ liếc nhìn Ngạn Lạc Thường dưới lầu. Không được! Mỹ nhân xinh đẹp như vậy nếu như bị đám phàm phu tục tử kia mang về thì chẳng phải lãng phí sao? Ta còn chưa có cùng hắc tâm sự, nói không chừng sẽ còn thú vị hơn bên ngoài nữa. Lo lắng một hồi, cuối cùng Yến Phàm Vũ chậm rãi hướng Hạ Cẩm mở miệng

“Cẩm ca, hắc có chịu ra giá thấp?”

Thấy đệ đệ có hứng thú, Hạ Cẩm mỉm cười

“Ha ha, như thế nào? Yêu thích hẳn rồi?”

“Người đừng quản. Nói đi, bao nhiêu tiền?”

“Àn...Một ngàn lượng. Đây là giá nội bộ a~”

“Một...một ngàn lượng??”

Nghe báo giá Yến Phàm Vũ có chút kinh hách cùng do dự. Dù sao ở Thịnh Lam lâu chính mình chỉ được chia hoa hồng bằng ca ca, một ngàn lượng cũng không phải con số nhỏ gì. Nghĩ đến buông tha cho, lại trông thấy nơi này Cao Lãnh chi hoa (ta thật sự không hiểu nó là cái gì)không ai bằng Ngạn Lạc Thường, nội tâm khao khát khó có thể kìm nén

“Cẩm ca, chẳng lẽ không thể bớt thêm một chút?”

“Cái này a....”

Hạ Cẩm vừa mới chuẩn bị lên tiếng thì dưới lầu truyền tới một âm thanh làm người ta chán ghét. Người tới chính là công tử Tần phủ – Tần Nhị Thế.

“Hảo một tiểu mỹ nhân. Tối nay chuẩn bị bán thân? Không bằng đi theo bổn thiếu gia ta bảo vệ người, có ăn có mặc, vinh hoa phú quý hưởng thụ bất tận.”

Một dáng người thấp bé, tướng mạo bình thường lại mang theo mấy tên gia đình hương Ngạn Lạc Thường đi đến. Kì thật trong lúc Yến Phàm Vũ cùng Hạ Cẩm thương lượng, Đồng, Kim hai vị thiếu gia đã trả tiền bồi thường tổn thất và ly khai Thịnh Lam lâu, triển hội lại tiếp tục tiến hành. Dưới lầu mọi người nhìn chăm chăm Ngạn Lạc Thường, chờ ra giá. Không nghĩ tới Tần Nhị Thế đột nhiên xuất hiện, những người vô danh tiểu tốt không khỏi tránh sang một bên cho hắn đi.

Trên giang hồ không người nào không cố kị đại danh Tần phủ. Thế lực hắn trải rộng đại giang nam bắc, trong triều đình cũng có địa vị không nhỏ. Chủ nhân Tần phủ là Tần Thọ càng khó lường hơn, nắm giữ đại bộ phận quyền sát sinh trong triều. Tần Nhị Thế cho dù không phải nhân vật lợi hại gì nhưng cũng ỷ vào danh hào của phụ thân mà ở bên ngoài làm xằng làm bậy, mọi người đều muốn sợ hắn ba phần. Hắn đã nhìn trúng Ngạn Lạc Thường, phỏng chừng trong lâu cũng không ai dám cùng hắn tranh giành.

Mất thấy Ngạn Lạc Thường sắp rơi vào tay Tần Nhị Thế, Hạ Cẩm tất nhiên là không vui. Thật vất vả Yến Phàm Vũ mới nhìn trúng tiểu tử này, nếu mọi sự thành, từ nay về sau hắn sẽ nợ mình một cái nhân tình, tên Tần Ngu Ngốc kia sao có thể làm hỏng chuyện tốt của mình. Vì vậy, Hạ Cẩm bước nhanh xuống lầu, còn lại Yến Phàm Vũ do dự không biết có nên đáp ứng yêu cầu của ca ca không.

Ánh mắt vừa mới bắt đầu một mực tập trung trên người Ngạn Lạc Thường, không phải y không nghĩ muốn rời đi, mà là ở Ngạn Lạc Thường luôn luôn có một thần thái khó hiểu, khiến y bị hấp dẫn. Vì sao sắc mặt hắn lạnh lùng nhưng y lại cảm thấy một hồi ưu thương? Rõ ràng nhìn về phía hắn chủ thấy linh hồn lạnh như băng nhưng lại làm cho chính y cảm nhận được một loại ngôn ngữ nồng cháy ...

Ngạn Lạc Thường tựa hồ cũng phát giác mình bị nhìn chăm chăm, ánh mắt theo thói quen nhìn xung quanh, đột nhiên hắn phát hiện Yến Phàm Vũ đang ở trên lầu hai. Bốn mắt nhìn nhau, theo dõi trông mắt thâm thúy của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ cảm thấy có một mảnh mặt nước cản trở chính mình, tình cảm theo ánh mắt kia tiết ra đều bị đặt dưới mặt nước.

Nếu như có thể, ta càng muốn hiểu rõ người...

Yến Phàm Vũ ánh mắt cực kì ôn nhu khiến cho Ngạn Lạc Thường khó có thể dời tầm mắt đi.

“Mĩ nhân, thế nào? Theo bổn thiếu gia đi thôi.”

Sự thật đem Ngạn Lạc Thường kéo về. Trước mặt Tần Nhị Thế dùng ánh mắt buồn nôn nhìn mình, toàn thân hắn đều nổi da gà. Nếu không phải vì nhiệm vụ của sư phụ giao, Ngạn Lạc Thường tin tưởng đã sớm một kiếm chặt đứt móng vuốt sói đang cắn tay mình.

“Ha ha...Ta còn tưởng là ai, nguyên lai là Tần công tử a~”

Hạ Cẩm đi tới giữa hai người, một tay đem Ngạn Lạc Thường kéo lui về phía sau.

“Tần công tử đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho tiểu lâu, vinh hạnh cho tại hạ a~”

“Hạ lão bản khách khí. Hôm nay bổn thiếu gia xem trúng vị mỹ nhân này, không biết Hạ lão bản ra giá bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng!” Hạ Cẩm một ngụm liền ra giá làm cho Yến Phàm Vũ đang ở trên lầu hai cũng phải sốt ruột.

Hảo! Cẩm ca ngươi lại gạt ta, cái gì mà giá nội bộ. Đều không phải là ngươi cố ý trả giá với cả ta sao!

“A? Một ngàn lượng? Đây cũng không nhiều lắm. Ta đây...”

Tần Nhị Thế vừa định hô gia đình cầm tiền lại đã bị Hạ Cẩm ngăn cản.

“Chậm đã, Tần công tử có thể hiểu lầm rồi. Của ta chính là một ngàn lượng hoàng kim, không phải bạc.”

“Cái...cái gì?”

Nghe được giá tiền, tất cả mọi người đều sợ hãi than một tiếng. Không nghĩ tới giá cả lại cao đến mức đó.

“Cái này...Đây cũng là có hơi mắc một chút. Hạ lão bản, vị mỹ nhân này đích xác là quốc sắc thiên hương, nhưng cái giá này không phải là quá bất công sao?” Tần Nhị Thế có chút tức giận, cho rằng Hạ Cẩm đang cố ý làm khó dễ hắn.

“Công tử có chỗ không biết, hắn không thể cùng những người khác đánh đồng. Nếu công tử không muốn có thể tìm những người khác. Ta đã nói giá, quyết không thay đổi.” Hạ Cẩm một hơi kiên quyết, nửa điểm mặt mũi cũng không lưu.

Tần Nhị Thế nhìn mỹ nhân trước mắt, khó có thể cưỡng lại được hương dầu chải tóc thoang thoang kia, nội tâm sớm đã ngứa ngáy, liền dùng mềm không được thì dùng cứng

“Hảo cho Hạ Cẩm ngươi! Bổn thiếu gia ta lưu lại thể diện cho ngươi mới gọi ngươi hai tiếng lão bản. Như thế nào, bổn thiếu gia ta nhìn trúng người thì chính là muốn đem đi, đoạt không được cũng sẽ cướp về. Một ngàn lượng bạc này, ngươi cũng không cần lấy luôn đi.” Nói rồi phát tay một cái, mấy tên gia đình liền vây quanh Ngạn Lạc Thường cùng Hạ Cẩm.

Trông thấy Tần Nhị Thế chuẩn bị cưỡng đoạt, mọi người xung quanh đều vì bảo vệ tính mạng mà núp vào một bên, để lại trên đài một đám đại hán vây quanh hai người. Yến Phàm Vũ nhẫn không được, buông người nhảy lên, đập vào vách tường mà xuống, thuận thế đem mấy tên vây quanh Ngạn Lạc Thường mà cho vài cước đá bay xuống đài, vừa vặn trước mắt Tần Nhị Thế.

Gặp người trước mặt võ công cao cường, Tần Nhị Thế bị dọa đến nhảy dựng lên

“Ngươi...ngươi...ngươi là ai?”

“Ha ha, tại hạ Yến Phàm Vũ. Tần công tử, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cưỡng chế bắt người, chỉ ngại cho thể diện Tần phủ các ngươi a~”

“Yến...Yến Phàm Vũ!”

Nghe thấy danh tự của Phi Yến sơn trang Nhị trang chủ, Tần Nhị Thế không khỏi hướng lui về phía sau vài bước. Chính là, so về thể lực, Tần phủ đích xác lợi hại, nhưng có thể cùng nó chống lại chỉ có duy nhất Tiêu Dao sơn trang, mà Phi Yến sơn trang lại là trực thuộc Tiêu Dao sơn trang. Bên người hắn lúc này chỉ có vài tên gia đình, sợ là khó mà chống đỡ. (có nhiều hơn nữa cũng chả đỡ nổi ấy...)

“Hảo! Đã như vậy bổn thiếu gia ngày mai lại đến!”

“Không cần.” Yến Phàm Vũ mỉm cười, đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường

“Ta đã đem hắn mua lại, công tử không cần phải hao tâm tổn trí nữa.” Nói xong liền ôm lấy Ngạn Lạc Thường, thi triển khinh công bay ra khỏi Thịnh Lam lâu.

Nhìn Yến Phàm Vũ cùng Ngạn Lạc Thường ly khai xa dần, Hạ Cẩm cười cười

“Thứ lỗi rồi. Tần công tử, người mau mang người đi đi.”

Xoay người phân phó tiểu nhị, thoáng cái Hạ Cẩm đã ly khai hiện trường, nét mặt tươi cười đối với những khách nhân đang núp một bên nói

“Hôm nay phát sinh quá nhiều sự tình, làm mất nhã hứng của quý vị nên Thịnh Lam lâu tằng miễn phí mỗi người một bình nữ nhi hồng thượng đẳng.”

Nghe được lời Hạ Cẩm, mọi người lại cao hứng trở lại bàn lần nữa. Tần Nhị Thế tức giận bỏ đi, nghiêng răng nghiêng lợi

“Đáng giận! Yến Phàm Vũ, món nợ này, bổn thiếu gia nhớ kĩ.”

6. Chương 5

Ôm Ngạn Lạc Thường từ trong Thịnh Lam lâu đi ra, Yến Phàm Vũ nội tâm sớm đã cười muốn nở hoa. Cùng lúc được giáo huấn tên tiểu tử Tần Nhị Thế kia, phương diện khác lại dẫn được Ngạn Lạc Thường đi theo mình. Tuy vừa giải quyết hết thấy sự tình đã muốn làm khổ hầu bao của y nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy rất xứng đáng. Mà Ngạn Lạc Thường lúc này vẫn lẳng lặng để cho Yến Phàm Vũ ôm. Bất quá cũng bởi vì trong tình trạng như thế, lại nhận thức được Yến Phàm Vũ khinh công rất giỏi, này giờ đã đem hần lướt qua mười mấy căn nhà rồi.

Tựa hồ sợ Ngạn Lạc Thường mệt mỏi, Yến Phàm Vũ dừng trên một cành đại thụ, buông người trong lồng ngực ra. Mùi hương nhàn nhạt trở nên đậm hơn, y quyến luyến vẫn không muốn buông

“Mệt không?”

Yến Phàm Vũ hỏi một câu, nhưng Ngạn Lạc Thường không có trả lời.

“Ha ha, còn muốn giả bộ tới khi nào?”

“Cái gì?”

“Người nghĩ rằng ta nhìn không ra sao? Rõ ràng người khinh công rất khá, võ nghệ lại cao cường, thế nào lúc trước lại không giết luôn tên kia?”

“Như thế nào lại bị phát hiện?”

“Người xem, đứng trên cành cây nguy hiểm như vậy, người bình thường khẳng định cước bộ đã không yên, người lại có thể bình tĩnh yên ổn, khí tức cũng không hỗn loạn, sơ hở lớn a~”

“Người cho rằng đây là sơ hở...”

Ngạn Lạc Thường trong nháy mắt rút từ trong ngực một cây trường tiêu, mũi kiếm sắc nhọn lộ ra, hướng Yến Phàm Vũ mà đâm tới. Yến Phàm Vũ nhẹ nhàng tránh, nhảy tới một cành cây khác cao hơn, tựa thân cây cười:

“Quả nhiên lợi hại. Thân thủ thật nhanh nhẹn.”

Ngạn Lạc Thường cũng không rảnh rồi mà nghe Yến Phàm Vũ khen ngợi, giẫm lên cành cây đuối tới, ai ngờ vừa dừng bước, Yến Phàm Vũ lại bay lên cành cây khác cao hơn nữa. Hai người cứ như vậy người truy ta đuối, ở trong rừng quanh quẩn một hồi lâu.

Thân thể có chút bắt đầu mệt, hai người đứng trên hai ngọn cây nhìn đối phương

“Tại sao lại muốn giết ta?”

“Đây là mệnh lệnh.”

“Phụng mệnh ai làm?”

“Người không cần biết rõ.”

Ngạn Lạc Thường hít một hơi thật sâu, đón lấy nhánh cây đàn hồi mà vươn tới. Lần này, Yến Phàm Vũ không trốn, ngược lại thuận thế đưa tay vờn thắt lưng Ngạn Lạc Thường. (dê cụ)

“Người...”

Cùng Yến Phàm Vũ tiếp xúc thân mật làm Ngạn Lạc Thường trong nháy mắt mặt trở nên đỏ bừng. Đây là lần đầu tiên hắn bị địch nhân một mực đòi ôm lấy.

Chứng kiến Ngạn Lạc Thường mặt đỏ bừng, Yến Phàm Vũ cảm thấy phi thường đáng yêu.

“Lạc Thường, chúng ta đừng đánh, được không?” (vừa mới gặp người ta đã gọi tên thân mật như vậy rồi)

Ngạn Lạc Thường lại một kiếm đâm tới. Yến Phàm Vũ vì phải tránh né mà bất đắc dĩ buông lỏng tay.

“Người nói cái gì? Ta là sát thủ, sao có thể vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân.”

“Rất cuộc vì cái gì mà người phải nghe theo mệnh lệnh? Nếu vì tiền tài, ta có thể cho người nhiều hơn.” (A mún ra tay cứu vớt e nhỏ =)))

“Nhiệm vụ chính là nhiệm vụ. Người không cần nhiều lời.”

Ngạn Lạc Thường mấy lần đem mũi kiếm hướng tới Yến Phàm Vũ, lại bị đối phương thân thủ nhanh nhẹn, toàn bộ đều tránh được. Cuối cùng, hai người dừng ở đầu cành, cứ như vậy mà giằng co

“Vì cái gì người luôn né tránh mà không đánh trả?”

Bị Yến Phàm Vũ chọc giận, tâm tình Ngạn Lạc Thường có chút kích động

“Lẽ nào người khinh thường ta sao?”

“Không phải, Lạc Thường. Ta không có xem thường người. Ta là không muốn người bị thương.”

“Cái gì? Người xem ta thành cái gì? Nữ nhân sao?”

“Lạc Thường, chúng ta không cần phải đánh. Ta cũng sẽ không động thủ với người.”

Yến Phàm Vũ không muốn làm người trước mắt bị thương. Đúng vậy, nếu như lần đầu tiên gặp mặt chỉ là đối với hắn có hảo cảm thì trong tích tắc đem hắn mang ra ngoài Thịnh Lam lâu, mình đã thật sự yêu thích con người này. Cảm nhận nhịp tim đập trong lồng ngực làm Yến Phàm Vũ hiểu lạnh lùng chỉ là một thứ đạo cụ để Ngạn Lạc Thường bảo vệ bản thân. Trong ánh mắt bình thản lộ ra chính là hai chữ bi thương. Như thế càng làm cho người ta thương tiếc, chính mình như thế nào có thể ra tay được.

“Lạc Thường, ta sẽ không dả thương người, cũng không cho người giết ta. Người từ bỏ đi.”

“Không có khả năng!”

Ngạn Lạc Thường một bước nhanh nhẹn phóng tới trước mặt Yến Phàm Vũ, dùng thân thể ngăn trở Yến Phàm Vũ, phong tỏa hành động của đối phương, đem kiếm gác trên cổ Yến Phàm Vũ

“Lần này người sẽ không thể trốn thoát được.”

“Lạc Thường, người quả thật muốn giết ta?”

“Mệnh lệnh chính là mệnh lệnh. Ta không thể lựa chọn.”

“Hảo. Đã như vậy, ta để người giết, giúp người mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.” Yến Phàm Vũ nhắm mắt, chờ đợi Ngạn Lạc Thường động thủ.

Vì cái gì? Người này vì sao phải làm vậy? Ngạn Lạc Thường lần đầu tiên do dự. Rõ ràng y có thể thắng mình nhưng lại không làm. Vì cái gì thà rằng chết cũng không chịu đối mình động thủ? Nội tâm khó hiểu bắt đầu dao động. Vì cái gì...? Ngạn Lạc Thường do dự, một loạt nghi vấn tuôn ào ào trong đầu làm cho hắn trở nên hỗn loạn. Nếu như đối phương là ma đầu giết người không chớp mắt, chính mình sẽ cho hắn một kiếm chí mạng. Nếu như đối phương là một tên bại hoại sợ chết, mình một chút cũng sẽ không do dự

giết hần.... Duy chỉ có cái người trước mắt này thà rằng thương tổn chính bản thân cũng không nguyện ý làm mình bị thương.

“Vì cái gì? Vì cái gì người muốn làm như vậy?” Ngạn Lạc Thường nghi vấn hỏi

“Lạc Thường, ta...”

Yến Phàm Vũ đang chuẩn bị đối Ngạn Lạc Thường thổ lộ tâm ý, đột nhiên phát hiện một con rắn lạ bò tới từ phía sau, cắn Ngạn Lạc Thường một nhát.

“Lạc Thường!!”

Bởi vì phía sau lưng bị cắn một cái rất đau, Ngạn Lạc Thường nhất thời đứng không vững liền từ đầu càn ngã xuống. Yến Phàm Vũ vội ôm Ngạn Lạc Thường, chậm rãi đáp trên mặt đất.

“Ngô...” Bị xà đột nhiên tập kích, Ngạn Lạc Thường cả người cảm thấy đau đớn.

“Lạc Thường, Lạc Thường...”

Yến Phàm Vũ nhìn biểu tình thống khổ của Ngạn Lạc Thường, quyết định thật nhanh, giải khai y phục của hần để tìm vết thương. Phía sau lưng trên một hình xăm kì quái có hai dấu răng rõ ràng, hơn nữa đã trở nên đen tím, chung quanh cũng dần dần lan ra màu đen.

“Đáng giận! Là độc xà...”

Yến Phàm Vũ áp môi lên miệng vết thương, từng giọt từng giọt đem độc trong cơ thể Ngạn Lạc Thường hút ra.

Toàn thân đau nhức không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể cảm giác có người vì mình hút chất độc, Ngạn Lạc Thường cố gắng mở to mắt, nhìn cái người không thềm để ý an nguy của bản thân này

“Vì...vì cái gì...”

Dùng hết khí lực của thân thể, Ngạn Lạc Thường té xỉu trong lòng ngực Yến Phàm Vũ.

Thật ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ nhìn người trước mắt đang nằm gọn trong lòng mình.

Vì cái gì.... Người muốn ta trả lời người như thế nào, Lạc Thường?

7. Chương 6

Hảo lãnh, vì sao thân thể lại lạnh như vậy, thật giống như ngày đó...

Bởi vì độc tính của xà, Ngạn Lạc Thường cuộn mình run rẩy trong lòng Yến Phàm Vũ. Lòng ngực Yến Phàm Vũ ấm áp, trở thành nơi sưởi ấm cho Ngạn Lạc Thường. Không rõ bản thân mình rốt cuộc làm sao, chỉ biết hần không muốn mất đi hơi ấm này, tựa như năm xưa cha rời xa hần...

“Hảo ...lãnh...”

Ngạn Lạc Thường thần trí không rõ, ôm chặt Yến Phàm Vũ, miệng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ này.

Nhìn Ngạn Lạc Thường bị như vậy, Yến Phàm Vũ gấp đến độ xoay quanh. Chết tiệt, độc xà đã hút ra nhiều nhưng vẫn còn một ít lưu lại trong cơ thể Ngạn Lạc Thường. Nếu tiếp tục như vậy, hần sẽ chết mất.

Yến Phàm Vũ ôm chặt lấy Ngạn Lạc Thường đang phát run, muốn dùng chính nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho hần:

“Lạc Thường, không có việc gì. Ôm chặt ta...”

Yến Phàm Vũ ôm lấy Ngạn Lạc Thường, dụng khinh công, thật nhanh đã quay trở lại Thịnh Lam lâu. Vì đã qua giờ đóng cửa nên hạ nhân trong lâu đều đã đi nghỉ cả. Hạ Cẩm đang chuẩn bị tắt đèn, chợt nghe thấy Yến Phàm Vũ kêu to, không nói hai lời vội khoác ngoại y đi ra, chỉ thấy Ngạn Lạc Thường y phục tả tơi, ở trong ngực Yến Phàm Vũ run rẩy.

“Ta nói Yến Phàm Vũ, người đã đối Ngạn Lạc Thường làm gì? Chật vật như vậy? Dù sao người ta cũng sẽ là của người, gấp gáp cái gì...” Hạ Cẩm vốn chỉ muốn mở miệng nói giỡn vài câu, ai biết được Yến Phàm Vũ đã sớm phát điên lên rồi.

“Nói giỡn cái gì vậy! Nhanh, Cẩm ca, giúp ta chuẩn bị nước ấm. Lạc Thường hẳn trúng độc.”

“Cái gì?” Nghe thấy Ngạn Lạc Thường bị trúng độc, Hạ Cẩm vội phân phó hạ nhân chuẩn bị gian phòng cùng nước ấm.

Đặt Ngạn Lạc Thường nằm trên giường, Yến Phàm Vũ đem cởi toàn bộ y phục rách đến tả tơi của hắn làm lộ ra da thịt trắng nõn bóng loáng. Dưới ảnh hưởng của độc tố, Ngạn Lạc Thường không ngừng cuộn mình run rẩy “Lạnh...Lạnh quá...”.

Nước ấm chuẩn bị xong, Yến Phàm Vũ đem giải độc tán Kiêm Gia đã đưa cho mình lúc ra khỏi cửa hòa vào trong mộc dũng. Giải độc tán có thể ức chế các loại độc tố, chỉ cần hòa vào trong nước ấm ngâm ba canh giờ là có thể hóa giải đại bộ phận phân độc.

Mộc dũng khá lớn đủ cho hai người, Yến Phàm Vũ kéo sát Ngạn Lạc Thường dựa vào ngực mình, da thịt kề sát truyền hơi ấm, y còn có thể cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt trên người Ngạn Lạc Thường.

“Lạc Thường, không có việc gì. Đừng sợ...” Môi y khẽ hôn lên khóe mắt Ngạn Lạc Thường.

Giải độc tán rất nhanh ngấm vào trong cơ thể, Ngạn Lạc Thường đã hết run rẩy, hô hấp cũng dần dần ổn định. Hai người cứ như vậy ôm nhau suốt một đêm.

.....

Sáng sớm quang mang rọi vào gian phòng, Ngạn Lạc Thường mơ mơ màng màng mở mắt. Cảnh tượng trước mắt là Yến Phàm Vũ toàn thân xích lõa, ôm chặt hắn trong ngực, hai người trần truồng(1) ôm nhau trong đại mộc dũng.

Ngày hôm qua...

Trí nhớ duy nhất đã bị giới hạn lúc bị xà cấn, hắn chỉ cảm giác được có người hút đi chất độc cho mình. Chẳng lẽ là...

Nhìn Yến Phàm Vũ ngủ say, Ngạn Lạc Thường lần đầu tiên cảm thấy người trước mắt mình đây thực sự rất đẹp. Giờ khắc này, mình có thể giết chết y, bởi vì y một chút phòng bị cũng không hề có.

Chính là...không hạ thủ được. Chính mình một điểm cũng không thể hạ thủ...không thể...Chỉ cần phảng phất nhớ tới phải giết chết y, tâm đều nhói lên, rất đau.

Ta...rất cuộc muốn làm như thế nào?

Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cánh tay rắn chắc của y, thậm chí đều là người trong giang hồ nhưng thân thể y không có đến một vết thương. Yến Phàm Vũ, rất cuộc người là người như thế nào?

Tựa hồ cảm giác được người trong lòng thức tỉnh, Yến Phàm Vũ cũng dần dần mở mắt. Thấy người kia đang nhìn mình, Yến Phàm Vũ ôn nhu xoa nhẹ mặt Ngạn Lạc Thường “Sao vậy? Thân thể có thoải mái không? Còn lạnh không?”

“Người...việc gì phải như vậy...”

“Ta sẽ không cho người chết, Lạc Thường.” Yến Phàm Vũ ôm chặt lấy Ngạn Lạc Thường, tựa đầu chôn chặt trong lồng ngực hắn: “Làm ta sợ muốn chết. Đêm qua người một mực kêu lạnh, ta còn tưởng chất độc đã lan khắp cơ thể người...”

Ngạn Lạc Thường không biết phải phản ứng như nào, đành mặc cho Yến Phàm Vũ tựa đầu vào ngực mình. Ngày hôm qua, nếu như không có y, ta hẳn đã chết rồi. Chính là, mệnh lệnh vẫn là mệnh lệnh, ta không thể làm trái. Nên làm như thế nào? Ta có thể làm như thế nào?

Đẩy Yến Phàm Vũ ra, hắn lẳng lặng nói: “Nước đều đã lạnh, sẽ bị trúng gió” rồi bước ra ngoài.

Toàn thân xích lỏa, Ngạn Lạc Thường bị Yến Phàm Vũ nhìn không sót chỗ nào. Hôm qua vì phải cứu hắn nên không có nhìn kĩ, hôm nay nhìn thấy Ngạn Lạc Thường da thịt trắng nõn, dục vọng của Yến Phàm Vũ bắt đầu bị thiêu đốt...

Người phải vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta...

(1): Nguyên văn là “xích lỏa” nhưng như thế thì bị lặp nên ta để “trần truồng” cho mầu =))

8. Chương 7

Hai người cứ như vậy ngồi, trước mặt pha sẵn một li trà. Hạ Cẩm phân phó tiểu nhị xử lí sạch sẽ gian phòng, còn mỉm cười, điều này làm cho Yến Phàm Vũ rất không vui, cảm thấy nụ cười của Hạ Cẩm rất có ý vị thâm trường. Qua thật lâu, Ngạn Lạc Thường rốt cuộc mới mở miệng.

“Người đã cứu ta một mạng, hiện tại ta nợ người một cái nhân tình nên không thể giết người. Ta sẽ giúp người làm một chuyện. Sau khi làm xong, chúng ta không ai nợ ai.”

“Lạc Thường, chẳng lẽ người vẫn không thể từ bỏ? Giết ta, thật sự trọng yếu đến vậy?”

Ngạn Lạc Thường không trả lời, bởi vì chính hắn cũng không biết giết người có ý nghĩa gì. Từ nhỏ Lãnh Sát đối với hắn đã dạy: Không nên quản chuyện giết người nào, thân là sát thủ, nhiệm vụ mới là quan trọng nhất. Nếu như đối nhiệm vụ bất luận có tình cảm gì thì chắc chắn sẽ thất bại.

Nhìn Ngạn Lạc Thường thật lâu không hề động hướng, Yến Phàm Vũ buông chén trà trong tay “Như vậy phải không?...Người sẽ làm cho ta một chuyện...”

“Đúng.”

Yến Phàm Vũ cũng biết, hiện giờ Ngạn Lạc Thường không thể để lộ tâm tư của bản thân. Không bằng giữ hắn lại bên cạnh, một ngày nào đó hắn sẽ nhận ra tâm ý của mình.

“Lạc Thường, một năm...Ở bên cạnh ta một năm được không?” Yến Phàm Vũ nhìn sâu vào hai mắt Ngạn Lạc Thường, tuy bề ngoài bình tĩnh nhưng thực chất bên trong hơi kinh ngạc một chút.

“Một năm?”

“Đúng, theo ta một năm. Một năm sau bất luận người có giết ta hay không, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của người.”

“Hảo, ta đáp ứng người. Một năm!”

“Hảo...” Yến Phàm Vũ đứng lên, mở cửa “Đi thôi, cùng ta trở về sơn trang.”

Yến Phàm Vũ hướng Hạ Cẩm cáo từ “Đa tạ Cẩm ca những ngày qua chiếu cố, tiểu đệ ta hôm nay xin cảm tạ.”

“Ha ha, Phàm Vũ người nói cái gì thế. Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

“Về Lạc Thường...”

“Biết, biết. Tiền bán thân của hắn ta sẽ chia theo hoa hồng của người. Người cứ an tâm mà dẫn hắn đi.” Hạ Cẩm vỗ vỗ bả vai Yến Phàm Vũ, cười đến đặc biệt sáng lạn.

Ai~ mấy tháng tiền tiêu vật của ta, Yến Phàm Vũ dưới đáy lòng âm thầm thở dài, quay đầu lại trong thấy Ngạn Lạc Thường đang dắt ngựa đứng bên cạnh nhìn mình. Ta đem hạnh phúc của mình đánh cược một năm, Lạc Thường, người nhất định sẽ yêu ta.

Kiên định giữ vững tín niệm của mình, y hướng Ngạn Lạc Thường đi đến. Cưỡi hai con khoái mã, hai người hướng về phía Phi Yến sơn trang cùng đi.

Phi Yến sơn trang vốn là do Yến Phàm Vũ cùng nghĩa huynh Mộ Lăng Phi đã bại hơn mười thổ phỉ sơn trang mà lập ra. Ngoại trừ thiên hạ kỳ tài vô biên ở bên ngoài thì đây là nơi cư ngụ của hai người. Bởi vì nơi này bốn phía núi vây, thập phần bí ẩn nên có rất ít ngoại nhân có thể bình an vô sự mà tiến vào. Ngạn Lạc Thường cũng không ngoại lệ, nếu không có Yến Phàm Vũ mấy lần nhắc nhở, chính hắn cũng đã sập bẫy.

Hai con ngựa dừng lại bên hồ gặm cỏ, Yến Phàm Vũ đứng trên bờ lẳng lặng nhìn mặt nước, Ngạn Lạc Thường ngồi dưới gốc cây nhìn Yến Phàm Vũ. Mặc dù hắc đã đáp ứng ở bên cạnh y một năm nhưng y có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu kì quái nào khiến cho hắn không thể bảo trì cảnh giác. Vì cái gì y lại muốn một người vốn muốn giết mình ở lại bên cạnh? Không hiểu người này nghĩ gì, cũng không hiểu được ý nghĩa trong đó, hắn chỉ mong thời hạn một năm sớm trôi qua.

Ngạn Lạc Thường đang tự hỏi thời gian, Yến Phàm Vũ đã đi tới trước mặt hắn, chìa ra một cái siêu:

“Khát không? Cho người.”

Tiếp nhận cái siêu, Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng uống một ngụm:”Đa tạ.”

“Không cần.” Yến Phàm Vũ tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống bên cạnh Ngạn Lạc Thường, cảm nhận được mùi hương trên thân thể hắn làm cho y phá lệ an tâm.

“Lạc Thường, ta có thể gọi ngươi là Thường? Người đã muốn ở bên cạnh ta, cũng nên có một thân phận.”

“Thường?” Xưng hô này là cha xưa kia đã dành để gọi hắn, vì sao người nam nhân này...

“Tùy người.”

“Như vậy, về sau, ta gọi ngươi Thường, người kêu ta Vũ, được không?”

“Vũ?”

Lần đầu tiên, Ngạn Lạc Thường lần đầu tiên xưng hô thân mật như vậy với người khác. Vì cái gì khi hắn ở bên người này lại có nhiều phá lệ như vậy? Rốt cuộc hắn đang làm cái gì? Chẳng lẽ, những lời giáo huấn của sư phụ hắn đã quên?

Ngạn Lạc Thường vội vã đứng dậy, phui phui bụi đất sau lưng: “Đi thôi, trời không còn sớm nữa.”

Ngừng một chút rồi lại đi, đi một chút rồi lại ngừng, hai người cứ tấn mạn tâm tình như vậy hướng Phi Yến sơn trang mà đi. Hai người nguyên lai chỉ nói với nhau vài câu, dần dần ngày càng nhiều lên. Có đôi khi Yến Phàm Vũ kể cho Ngạn Lạc Thường về thời thơ ấu của mình, mà Ngạn Lạc Thường cũng kể về những nhiệm vụ trước kia của mình cho y nghe. Khoảng cách giữa hai người tựa hồ rất nhanh kéo lại gần nhau, rồi trong lúc lơ đãng lại giãn cách rất xa xôi. Thường, Vũ cứ thế thân mật xưng hô, Ngạn Lạc Thường bây giờ gần như không còn phòng bị. Có thể cùng Yến Phàm Vũ ở một chỗ, hắn cảm thấy sự thoải mái trước nay chưa từng có. Không có huyết tinh, không có những ngày đổ máu, chính hắn thật rất trân trọng...

Rất nhanh hai người đã tiến vào vùng núi như tiên cảnh, nơi có Phi Yến sơn trang.

9. Chương 8

Hai người đến sơn trang, quản gia Thích bá đón chào: “Nhị trang chủ, ngài đã trở lại.”

“Thích bá, phiền người mang hai con ngựa này đi cho ăn, thuận tiện phân phó chuẩn bị nhanh cho ta một gian phòng trống cho vị công tử này.”

“Dạ.” Thích bá nhìn Ngạn Lạc Thường, không biết nam nhân xinh đẹp này là gì của Nhị trang chủ, nhưng có thể xác định được rằng, được Nhị trang chủ mang về, thân phận tuyệt không tầm thường.

Yến Phàm Vũ kéo tay Ngạn Lạc Thường, dẫn hắn vào đại sảnh trong biệt viện. Tuy là sơn trang nổi danh giang hồ, nhưng bên trong lại tuyệt không xa hoa chút nào. Trong sảnh cực rộng, ngoại trừ một ít bài trí mộc mạc bên ngoài thì còn có thêm vài tác phẩm của danh gia treo trên tường. Ngạn Lạc Thường ngẩng nhìn bốn phía, cảm thấy rất yêu thích phong cách như vậy.

“Thường, chờ một chút nghĩa huynh sẽ đến, đến lúc đó ta sẽ giới thiệu người với hắn.”

“Giới thiệu ta? Vì cái gì?”

“Để hắn nhận thức người, miễn cho về sau đệ muội(1) của mình cũng không biết.”

“Người...”

Ngạn Lạc Thường bị lời của Yến Phàm Vũ làm cho dở khóc dở cười. Cái gì mà đệ muội? Người này điên rồi sao?

“Vũ, người quên rằng chúng ta chỉ cùng nhau trong một năm thôi sao?”

“Ta chưa quên, Thường. Một năm, ta tin tưởng trong một năm người sẽ yêu thương ta.” Yến Phàm Vũ nắm chặt tay Ngạn Lạc Thường, phảng phất muốn bày tỏ rằng mọi việc đã được định trước.

Trong lúc hai người đang nhập thần, mãi mê đàm luận, Đại trang chủ Mộ Lăng Phi từ bên trong đi ra “Yến Phàm Vũ, hảo cho tiểu tử người, đến Thịnh Lam lâu cũng không nói cho ca ca một tiếng.”, rồi lại nhìn thấy Yến Phàm Vũ đang lôi kéo tay một mỹ nam tử, bỗng cảm thấy kinh hách.

Yến Phàm Vũ ngây ngốc cười, sờ sờ đầu “Ca ca người không nên tức giận a. Không phải vì đại tẩu đang có mang nên ca ca mới không tiện đi sao? Hơn nữa, người đã có đại tẩu rồi, như thế nào còn đối với người khác có ý kiến nữa?...”

“Coi như tiểu tử người nói đúng. Được rồi, vị này là...” Mộ Lăng Phi ánh mắt cao thấp đánh giá vị bạch y nam tử, tóc dài phiêu dật trước mắt mình. Trên mặt tất cả các bộ phận đều nhỏ xinh tinh xảo không kém vợ mình, hơn nữa giữa hai người dường như có chút gì đó tương đồng.

Thấy nghĩa huynh nhìn Ngạn Lạc Thường đến choáng váng, Yến Phàm Vũ có chút mất hứng “Ca ca, đây là Ngạn Lạc Thường, cũng chính là đệ muội tương lai của người. Thường, đây là nghĩa huynh Mộ Lăng Phi của ta, người có thể gọi hắn là Phi ca.”

“Ngạn Lạc Thường? Đây không phải người Hạ Cẩm đã nói trong thư sao? Tiểu tử người thật không đơn giản, tìm được một mỹ nhân như vậy.” Phảng phất ý muốn tán dương, Mộ Lăng Phi ngồi trên ghế gỗ lim, phân phó hạ nhân pha trà.

Mộ Lăng Phi, chính là người thứ hai mình cần phải giết. Xem ra võ công của hắn hẳn là cao thâm hơn Yến Phàm Vũ, mà mình đến năng lực của Yến Phàm Vũ cũng chưa thăm dò được cận kề, cho nên không thể lỗ mãng động thủ. Trong lòng Ngạn Lạc Thường âm thầm đánh giá về người thứ hai trong nhiệm vụ.

“Phàm Vũ, ánh mắt của người quả không tồi. Lạc Thường quả thực là một giai nhân.”

“Ca ca, khoan nói cái này. Ta muốn biết Kiêm Gia có còn ở trong trang không?”

“Vừa vặn, vừa mới qua chấn mạch cho đại tẩu người. Thế nào?”

“Ta muốn hắn giúp Thường xem qua chỗ lần trước bị rắn cắn, mặc dù đã dùng giải độc tán nhưng vẫn sợ dư độc không được thanh trừ hết.”

Ngay lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến một giọng trung niên trầm âm “Kiêm Gia thương thương, bạch lộ vì sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.”

Nghe được giọng thơ quen thuộc, Yến Phàm Vũ vội đứng lên “Thế nào? Y nhân tiên sinh còn chưa chịu xuất hiện?”

“Ha hả, Nhị trang chủ, y nhân của người xuất hiện cũng không nên nói như vậy.” Một nam nhân khoác lam trường bào bằng vải thô, trong tay còn ôm một rương dược đi đến.

“Nhị trang chủ, nhiều ngày không gặp, gần đây có phải rất tốt? Có người kia làm bạn, nhất định là khoái hoạt như thần tiên ba.”

“Rất khoái hoạt, nhưng cũng không so được với tiêu điều tự tại của người.”

“Ha hả, Nhị trang chủ chê cười rồi.”

Kiên Gia, thiên hạ đệ nhất thần y, quanh năm vì Tiêu Dao sơn trang và Phi Yến sơn trang, hai đại sơn trang mà cống hiến sức lực. Cùng Yến Phàm Vũ và Mộ Lăng Phi có giao tình thâm niên, bên cạnh việc hành y cứu người, hắn cũng thường xuyên nghiên cứu một ít kỳ môn độc dược cùng phương pháp giải độc. Kiêm Gia vừa bước vào nội sảnh, trông thấy sắc mặt Ngạn Lạc Thường liền nói “ Vị công tử này trúng độc xà mới khỏi, trong cơ thể tựa hồ còn lưu lại một ít, độc xà có tính âm hàn, lại cùng thể chất của công tử tương ứng, phải nhanh chóng trị liệu mới hảo.”

Nghe thấy chất độc trong người Ngạn Lạc Thường chưa thanh trừ hết, Yến Phàm Vũ vô cùng lo lắng “Ta đã dùng giải độc tán, bất quá người hiện tại đã ở đây, mau mau giúp hắn trị liệu a.”

“Cũng không đến mức khó khăn như thế.” Nói rồi Kiêm Gia xuất ra một cái bình nhỏ, lấy ra một viên dược hoàn “Công tử thỉnh ăn vào, này là giải độc đan có thể thanh trừ dư độc trong cơ thể công tử. Còn có, những ngày này công tử ít ăn đồ sống hay nguội, nên ăn nhiều thực vật có nhiệt tính.”

Ngạn Lạc Thường cung kính nhẹ gật đầu “Đa tạ tiên sinh ra tay trị liệu.” rồi ăn viên dược hoàn được Kiêm Gia cấp cho.

Biết Ngạn Lạc Thường không còn gì trở ngại, Yến Phàm Vũ không khỏi nhẹ nhàng thở ra làm cho Mộ Lăng Phi cảm thấy buồn cười “Ha hả, Phàm Vũ, không nghĩ tới ngày xưa người xem ta chiếu cố đại tẩu người, còn kêu ta chuyện bé xé ra to. Đến phiên mình thì còn lợi hại hơn hẳn.”

“Ca ca nói thật đơn giản. Từ lúc đại tẩu mang hài tử, người không phải đều bề bộn trước sau đem đại tẩu bức đến nóng nảy. Ta chỉ là lo lắng cho thương thể của Thường, có cái gì không đúng?”

“Đúng đúng, Phàm Vũ nhà ta đã đến tuổi thành gia, tất cũng có điều phải lo lắng.”

Mộ Lăng Phi mỉm cười nhìn Ngạn Lạc Thường “Phàm Vũ nhà chúng ta từ nay phiên người chiếu cố. Tiểu tử này nếu không nghe lời, thỉnh tận tình quản giáo, chớ nên khách khí.”

Ngạn Lạc Thường cúi đầu không đáp. Mộ Lăng Phi không biết Ngạn Lạc Thường tới là để giết hai người, còn tưởng Ngạn Lạc Thường vì thẹn thùng mà cúi đầu. Yến Phàm Vũ nhìn Ngạn Lạc Thường, biết giờ phút này trong nội tâm hắn đang nghĩ đến nhiệm vụ của mình. Một năm kỳ hạn sẽ không qua nhanh như vậy, trong thời gian này, y nhất định có thể thay đổi Ngạn Lạc Thường.

(1) Đệ muội: em dâu

10. Chương 9

Bàn xong việc trong nhà, Mộ Lăng Phi mới quay sang Yến Phàm Vũ “Phàm Vũ, ta có chuyện muốn bàn với người, có thể hay không một mình tới?”

Yến Phàm Vũ biết chuyện Phi ca định nói nhất định là đại sự, nhưng lúc này y không có khả năng một ngày không đến chỗ Ngạn Lạc Thường nên trên mặt hiện lên một chút do dự.

Mộ Lăng Phi nhìn ra tâm tư của Yến Phàm Vũ, liền gọi nha hoàn Tâm Xảo “Lạc Thường mới đến, hẳn là chưa quen thuộc hoàn cảnh trong trang. Ta kêu Tâm Xảo dẫn người đi dạo, thế nào?”

Nghe được những lời của Mộ Lăng Phi, Yến Phàm Vũ quay đầu nhìn biểu tình của Ngạn Lạc Thường. Ngạn Lạc Thường như thế nào lại không rõ ý tứ của Mộ Lăng Phi, liền nhẹ nhàng đứng dậy “Đã như vậy, ta không quấy rầy nhị vị nữa.”, khẩu khí bình thản, không có gì không ổn.

Đúng lúc Ngạn Lạc Thường xoay người định rời đi, Yến Phàm Vũ bắt lấy tay hắn “Thường, người trước tiên cứ dạo chơi, ta lát nữa sẽ tới tìm người.”

Ngạn Lạc Thường không nói gì, đợi cho Yến Phàm Vũ buông lỏng cánh tay mình, liền theo Tâm Xảo ly khai đại sảnh. Kiêm Gia cũng theo hai người mà rời đi, chỉ còn lại Mộ Lăng Phi ngồi ở phía sau, lẳng lặng nhìn đệ đệ của mình đang dần lâm vào vòng tình.

“Phàm Vũ, người nhận định là tiểu tử kia?” Thấy Yến Phàm Vũ ánh mắt thật lâu không có rời khỏi bóng lưng Ngạn Lạc Thường đã ly khai, Mộ Lăng Phi đi tới, vỗ vỗ bả vai Yến Phàm Vũ.

“Phi ca, kiếp này, ta có lẽ cũng chỉ nhận định hắn...”

“Ha ha, không nghĩ tới Thịnh Lam lâu này lại cùng chúng ta có duyên như vậy. Năm đó ta với đại tẩu của người cũng ở trong đó mà nhận thức, hôm nay người cũng...” Mộ Lăng Phi trở lại chỗ ngồi, bầu không khí thoáng chốc trở nên thật nghiêm túc.

“Trở lại chuyện chính, Phàm Vũ. Ta mới nhận được thư can nường gửi tới, Tần phủ lại bắt đầu làm xằng làm bậy.”

“Cái gì? Can nường đã nói gì?”

“Phỏng chừng lần này Tần phủ muốn cùng loại bỏ thế lực của Tiêu Dao sơn trang và Phi Yến sơn trang, ở trong giang hồ đã bắt đầu âm thầm hành động. Triều đình nhờ can nường thì có thể yên tâm, Tiêu Dao sơn trang sự phụ cũng có thể ứng phó được, nhưng chúng ta trong lúc này phải phá lệ đề phòng.”

“Phải. Phi ca, ta hiểu được. Ngược lại người, đại tẩu vài tháng nữa sẽ lâm bồn, nếu ra ngoài nhiều loạn cũng không hảo.”

“Cái này, ta đương nhiên hiểu rõ. Dù sao cũng phải cẩn thận.”

Hai người chìm trong không khí nghiêm túc, thương lượng kế sách đối phó Tần phủ.

Tâm Xảo bởi vì vướng một số việc, không thể dẫn theo Ngạn Lạc Thường dạo chơi tứ phía, bắt đắc dĩ hắn không thể làm khác hơn là tự mình ngoạn. Đi tới đi lui, Ngạn Lạc Thường cuối cùng đi tới hoa viên trong sơn trang. Hoa tươi phủ kín mặt đất, cây cỏ xanh tươi mơn mớn, trong hồ nhỏ còn có mấy đôi uyên ương đang chơi đùa (uyên ương ở đây là thiên nga ấy), đầu cành mấy con tiểu tước nhi cũng líu ríu kêu (tiểu tước nhi = chim non).

Rất bình yên, rất ấm áp. Nơi này phản phát giống như tiên cảnh chốn nhân gian, làm cho hắn tự nhiên phá lệ an tâm. Nhưng bất ngờ nhất chính là, Ngạn Lạc Thường bỗng phát hiện những đóa tâm tiện lan. Rõ ràng chỉ có Tây Nạp tộc nhân mới có thể gieo trồng tâm tiện lan, như thế nào lại xuất hiện ở đây? Ngạn Lạc Thường hiểu kỳ nhớ lại quá khứ, tiện tay nhổ một gốc cây lên bỏ vào miệng (bắn quả nha anh =.). Đúng vậy, mùi vị này cùng trước kia giống nhau như đúc, là tâm tiện lan chính tông.

Chất lỏng mang vị ngọt thanh thúy chảy xuống yết hầu, một khắc này, Ngạn Lạc Thường nhớ tới những cảm xúc của cha khi kêu mình ăn tâm tiện lan. Ly khai cha đã nhiều năm, xem ra chính mình tất yếu phải trở về thăm cha. Nghĩ tới đây, nội tâm Ngạn Lạc Thường liền cảm thấy chua xót. Sau lần đầu tiên làm sát thủ, Ngạn Lạc Thường một mực vẫn chưa trở về thăm cha, sợ hãi khí chứng kiến mình thành ra thế này, cha ở dưới kia ắt hẳn thương tâm cùng trách cứ bản thân. Nhưng con đường đã chọn, không thể quay đầu. Chính mình hai tay dính đầy huyết tính, hối hận cũng vô dụng.

Ngạn Lạc Thường nghĩ đến nhập thần, phía sau bỗng truyền đến một tiếng “loạt soạt”

“Ai?” Theo thói quen nắm chặt thanh tiêu bên người, Ngạn Lạc Thường nhìn chăm chăm về một hướng.

Chỉ thấy một bóng người đen đen, rồi cái đầu nhỏ nhỏ lộ ra khỏi khóm tam tiện lan, đôi mắt tròn xoe ngập nước nhìn hẳn.

“Người...Người là..?”

“Ca ca, người có thể giúp ta một chuyện được không?” Hải tử trước mắt giống như bắt được cứu tinh, vội nắm lấy tay Ngạn Lạc Thường.

“Có chuyện gì?”

“Cái kia, có thể hay không lấy giúp ta con điều bị vướng trên cây? Ta vốn định gọi người tới giúp, nhưng nương đang mang thai cục cứng, không thể giúp ta, phụ thân lại có sự, ca ca có thể lấy giúp ta không?”

Thấy hải tử vẻ mặt đầy chờ mong nhìn mình, Ngạn Lạc Thường mỉm cười, phi thân một cái bay lên, nắm lấy con điều rồi đáp xuống trước mặt hải tử, đưa con điều cho nó.

Chứng kiến thân thủ của Ngạn Lạc Thường, hải tử kích động kêu to “Oa, thật là lợi hại nga!” Đương Ngạn Lạc Thường ở ngay trước mặt mình, nó vội nhảy lên ôm cổ Ngạn Lạc Thường “Ca ca, hảo hảo xin chào a~. Có thể hay không dạy ta như thế?”

Ngạn Lạc Thường nhân nhát cười cười, ngồi xổm xuống “Tiểu đệ đệ, người tên là gì?”

“Ta? Ta tên là Mộ Hạ. Cha, nương kêu ta là Hạ nhi.”

“Ân, Hạ nhi. Khinh công không phải một ngày hai ngày có thể học được. Phải hảo hảo lấy nền tảng mà tiến, hay là chậm rãi mà học a.”

Ngạn Lạc Thường sờ sờ đầu Mộ Hạ, ôn nhu nhìn xem chính mình đang ôm lấy tiểu hải tử hiếu kỳ kia.

“Ca ca, người là ai a? Vì sao Hạ nhi chưa từng gặp qua người?”

“Ta gọi là Ngạn Lạc Thường, hôm nay vừa mới đến.”

“Ngạn Lạc Thường? Vậy từ nay Hạ nhi kêu người Lạc ca ca được không? Lạc ca ca tuổi trẻ lại xinh đẹp, Hạ nhi rất thích Lạc ca ca.”

“Ca ca cũng rất thích Hạ nhi. Hạ nhi ngoan, buông ta ra đi. Người ôm ta hảo chặt a.”

Mộ Hạ buông lỏng tay, bàn tay nhỏ bé kéo kéo tay Ngạn Lạc Thường, cười tủm tỉm nói “Lạc ca ca, người nhất định chưa quen thuộc nơi này a, Hạ nhi sẽ dẫn đường cho người, Hạ nhi cho người xem cảnh đẹp.” Nói rồi Mộ Hạ lôi kéo Ngạn Lạc Thường vào sân nhỏ đi dạo. Quả nhiên, có người dẫn đường khiến cho Ngạn Lạc Thường rất nhanh liền cảm thấy quen thuộc với gian nhà này. Sân nhỏ có rất nhiều góc, tất cả đều bố trí rất có hương vị của Tây Nạp tộc, điều này làm cho Ngạn Lạc Thường nhớ lại quá khứ.

“Hạ nhi, gian nhà này là ai bố trí?”

“Ân, sân nhỏ? Bên trong đại đa số là do thúc thúc làm vườn bố trí, bất quá hoa hoa cỏ cỏ đều là do nương nhổ về gieo trồng. Phụ thân nói, nương thích như vậy, còn lệnh Hạ nhi không được lộng hư chúng.” Mộ Hạ cẩn cẩn dục dục nhảy qua bãi cỏ, sợ không cẩn thận một cái là giẫm hư hết.

“Lạc ca ca, người sẽ ở trong này thật lâu đúng không?”

“Không có. Một năm, ta nhiều nhất chỉ ở một năm...”. Một năm sau, giết được Yến Phàm Vũ, ta sẽ rời đi.

“Ngô...Nếu được, Lạc ca ca liền ở lại nơi này được không? Cùng một chỗ với phụ thân, nương, cha nuôi và Hạ nhi?”

“Ân, người ở cùng nhiều người như vậy?” Ngạn Lạc Thường đột nhiên nhớ tới, còn không biết thân nhân của Mộ Hạ là ai....Chờ một chút, Mộ Hạ? Nói như vậy, hẳn là nhi tử của Mộ Lăng Phi?

“Hạ nhi, phụ thân người là Mộ Lăng Phi, Đại trang chủ nơi này?”

“Ân.” Mộ Hạ cười tủm tỉm nhẹ gật đầu.

“Vậy cha nuôi là ai?”

“Yến Phàm Vũ, đệ đệ của phụ thân. Lẽ ra phải gọi là thúc thúc, chính là cha nuôi nói muốn ta làm con nuôi của hần, muốn ta gọi là cha nuôi.”

Mộ Hạ ở bên người Ngạn Lạc Thường chạy tới chạy lui, khiến cho Ngạn Lạc Thường không thể không cùng nó tiến tới tiến lui mới hạo hạo đối mặt nói chuyện với nó.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện rất vui vẻ, một thanh âm từ đằng xa truyền đến “Hạ nhi, Hạ nhi, người ở đâu?”. Chủ nhân thanh âm này tựa hồ hơn hai mươi tuổi. Ngạn Lạc Thường quay đầu nhìn hướng phát ra thanh âm “Hạ nhi, có người gọi người.”

Mộ Hạ lỗ tai nhỏ dựng đứng, cẩn thận lắng nghe.

“Hạ nhi, Hạ nhi...”

“Nương!”

Nghe được mẫu thân đang gọi mình, Mộ Hạ buông lỏng tay, hướng về phía thanh âm truyền đến mà chạy.

11. Chương 10

Ngạn Lạc Thường nghĩ nếu là trang chủ phu nhân, mình thân làm khách nhân cũng nên đến bái phỏng một chút, liền đi theo phía sau. Càng đến gần, cuối cùng khi nhìn xuyên qua bóng cây, Ngạn Lạc Thường không thể tin vào mắt mình nữa. Một nam tử trẻ trung khoảng hơn hai mươi tuổi, cái bụng nhô cao hơi lộ ra, đang ôn nhu xoa đầu Mộ Hạ.

Hần...Hần là mẫu thân của Mộ Hạ? Không thể nào! Là nam a~, đích thị là nam nhân. Như thế nào lại...Chẳng lẽ hần là.....Trong lòng không ngừng suy đoán, Ngạn Lạc Thường càng lúc càng tiến lại gần người nam nhân kia.

Nam nhân nhìn nhi tử chạy đến, đầu đầy mồ hôi, ôn nhu xoa đầu nó “Hạ nhi, người ở chỗ nào? Như thế nào vừa mới xoay người một cái đã liền không thấy tung tích người đâu nữa?”

“Nương, người đừng nóng giận. Phụ thân nói sinh khí đối cục cưng sẽ không tốt. Hạ nhi dẫn Lạc ca ca đi xem tiểu viện. Lạc ca ca hôm nay mới đến, ta muốn dẫn hần đi nhìn xung quanh a~” Mộ Hạ vừa nói vừa kéo Ngạn Lạc Thường đến trước mặt mẫu thân.

Nhìn tiểu nhi tử của mình, Hạ Thanh Minh bất đắc dĩ cười cười. Tiểu Mộ Hạ này như thế nào lại giống hệt cha hần, giỗ khua môi múa mép với mình. Lại nhìn qua nam tử Mộ Hạ kéo đến, Hạ Thanh Minh đột nhiên cảm thấy như đã từng quen biết, không, là loại hương vị của hoài niệm “Nhĩ hảo...Thực xin lỗi, Hạ nhi đã phiền toái người...”

“Không...không có...” Tới gần hơn, quả nhiên là một mỹ nhân. Tóc dài phiêu dật buông xõa sau lưng, y phục màu tím phớt tỏa ra một tầng mùi hương nhàn nhạt. Tuy nhìn qua cái bụng luôn rất bất tiện, nhưng vẫn không thể phủ nhận hần thực sự là một mỹ nhân.

“Ta là Hạ Thanh Minh, là cha của Mộ Hạ. Người là...”

“Ngạn Lạc Thường...”

“A, người chính là đệ muội mà Phàm Vũ nhắc tới?”

Nghe Mộ Lăng Phi nói Yến Phàm Vũ đã tìm được một người nam nhân, không ngờ lại xinh đẹp đến như vậy. Nghe được hai chữ “đệ muội”, Ngạn Lạc Thường không khỏi sinh khí. Yến Phàm Vũ chết tiệt, nói cái gì vớ vẩn, dám kêu mình là tình nhân của y. Được lắm, xem ra mình phải giả trang thành nhân vật nữ tính rồi. Nghĩ tới đây, Ngạn Lạc Thường hận đến ngứa răng. (==))

“Ha ha, người cùng Hạ nhi đi dạo chắc cũng mệt rồi, không bằng đến chỗ ta uống chút trà.”

“...Đã quấy rầy.” Ngạn Lạc Thường lảng lảng đi phía sau Hạ Thanh Minh. Theo như hần vừa xác định, Hạ Thanh Minh này quả thật là Tây Nạp tộc nhân như trên giang hồ đồn đại. Nguyên lai hần cứ tưởng rằng chỉ là để phô trương thanh thế, không nghĩ tới lại là thật. Nội tâm hần vạn phần kích động cùng cao hứng, không nghĩ tới trong biển người mênh mông lại có thể gặp được người cùng tộc ở nơi này.

Trong phòng Hạ Thanh Minh có trồng mấy bồn tâm tiện lan, bài trí theo hình chữ thập, tỏa ra bốn hướng. Đây là truyền thống của Tây Nạp tộc. Tâm tiện lan là biểu tượng cho lòng trung thành và tôn kính, hần bài trí theo bốn hướng là để tỏ lòng thành kính đối với tứ thần của tứ phương. Những tập quán này từng chút một hiển hiện rõ, Hạ Thanh Minh đích thị là Tây Nạp tộc nhân.

Hạ Thanh Minh mỉm cười nâng chén trà đưa tới “Thế nào? Vì cái gì lại ngắm nhìn xung quanh lâu như vậy?”

“Cái kia...Ta có thể gọi người là Thanh Minh?”

“Ha ha, đương nhiên có thể. Có chuyện gì sao?”

“Người thực là Tây Nạp tộc nhân?”

Sắc mặt Hạ Thanh Minh có chút cứng ngắc “Àn...Người nói đúng. Ta thực sự là người của Tây Nạp tộc.”

“Thực sự...”

Ngạn Lạc Thường tâm như nổi sóng cuộn cuộn, tựa như ôm lấy hần mà cho hần biết rằng bản thân đang cực kì xúc động. Chính là...

“Như thế nào? Biết ta là Tây Nạp tộc nhân người liền cảm thấy chán ghét?” Sắc mặt Hạ Thanh Minh có chút âm ảm. Đúng vậy, Tây Nạp tộc nhân, hiện giờ trên thế gian còn mấy ai tôn trọng Tây Nạp tộc? Nghĩ đến chính mình bị thế nhân phỉ nhổ, từng bị người người bài xích, tâm không khỏi nổi lên.

“Nói gì vậy?!” Nghe được những lời của Hạ Thanh Minh, Ngạn Lạc Thường không tránh khỏi kích động, đập bàn đứng phắt dậy.

Mộ Hạ đứng một bên hoảng sợ, lập tức chạy tới “Lạc thúc thúc, làm sao vậy? Không nên tức giận a, hội dọa ngược lại nương đó.”, bàn tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo Ngạn Lạc Thường.

“Thực xin lỗi...” Ngạn Lạc Thường ngồi xuống, ôn nhu xoa đầu Mộ Hạ, khẽ nhìn sang Hạ Thanh Minh “Thực xin lỗi, là ta quá kích động.”

“Không có, ta thật cao hứng. Không nghĩ tới ngoài sơn trang này, ngoài Mộ Lăng Phi vẫn còn có người minh bạch về tộc nhân chúng ta.” Hạ Thanh Minh kêu Mộ Hạ tới bên mình, cẩn thận lau vết bẩn trên má nó.

“Lạc Thường, người vì cái gì sinh khí như thế?” Hạ Thanh Minh đối với Ngạn Lạc Thường luôn có cảm giác rất quen thuộc, nhưng là, không biết nói sao cho đúng. Phảng phất giống như đã từng quen biết, lại lộ ra một chút hương vị hoài niệm.

“Thế nhân đều nói Tây Nạp tộc là tai họa, là yêu nghiệt, phải chịu sự nguyên rủa của thần thánh. Chúng sinh bình đẳng, vì cái gì chỉ dựa vào những lời nói kia mà vô đoán, ở bên cạnh Tây Nạp tộc nhân sẽ không có hạnh phúc? Rõ ràng là chính họ làm ra, vì sao những thứ quái quỷ như vậy đều đổ lên Tây Nạp tộc nhân?”

Nghe những lời này, Hạ Thanh Minh cảm động sâu sắc. Ngạn Lạc Thường đã nói ra chính tiếng lòng mình từ nhiều năm qua.

“Đa tạ người. Ta thật cao hứng khi có người chịu hiểu cho tộc nhân như vậy.”

Nghe những lời này, Ngạn Lạc Thường cực độ muốn nói cho Hạ Thanh Minh biết, hần cũng là Tây Nạp tộc nhân, hai người là đồng loại của nhau a

~Chính là không được. Hần không thể làm như vậy. Một khi thân phận bị bại lộ, không chỉ gây bất lợi đối với nhiệm vụ được giao, mà còn ảnh hưởng không nhỏ đến bản thân hần. Cho nên, chỉ có thể đem tâm tình kích động mà chôn sâu dưới đáy lòng.

“Đúng rồi. Thanh Minh, người và Mộ Lăng Phi vì sao lại ở cùng một chỗ?”

“Ha ha, cái này nói ra rất dài dòng...” Hạ Thanh Minh ôn nhu xoa xoa ngực cho Mộ Hạ, ánh mắt lộ ra tia hạnh phúc vô hạn.

Đúng vậy. Mộ Lăng Bay, chính người này đã thay đổi cả cuộc đời mình, khiến cho mình hiểu được thế nào là một nam nhân có được hạnh phúc...

12. Chương 11

Bảy năm trước, Hạ Thanh Minh rời cố hương lưu lạc ra đi, sống mai danh ẩn tích trong một thôn nhỏ hẻo lánh. Bản thân vốn là được sự, đối với được vật thập phần tinh thông nên hẳn nhờ vào hải thuốc và bán thuốc mà duy trì sinh kế. Tuy cuộc sống có chật vật nhưng khá yên bình, so với lúc còn ở Tây Nạp tộc cả ngày lo lo lắng lắng thì hẳn thực yêu mến cuộc sống như vậy.

Nguyên tưởng rằng mình sẽ cứ sống cuộc sống như vậy đến cuối đời, ai ngờ....

Ngày đó, một đám người xông vào nhà, mấy tên vạm vỡ nhất đem hẳn trói lại rồi giải đến trước mặt trưởng thôn.

“Thôn trưởng, người này là Tây Nạp tộc nhân!” Một nam nhân vẻ mặt âm hiểm chỉ vào Hạ Thanh Minh đang quỳ trên mặt đất, mặt dương dương đắc ý nói.

“Tây Nạp tộc nhân...” Thôn dân chung quanh không dám tin người thường ngày vẫn thay họ bắt mạch chẩn bệnh lại là Tây Nạp tộc nhân, tức giận thầm thì to nhỏ với nhau.

Thôn trưởng đi tới trước mặt Hạ Thanh Minh, nhìn nam nhân vạch trần hẳn: “Người nói hẳn là Tây Nạp tộc nhân, người có chứng cứ gì?”

Nam nhân tiến lên một phen vạch tay áo Hạ Thanh Minh tìm tòi, dấu hiệu lục mang tinh(*) hiện ra rõ ràng: “Thôn trưởng, người xem. Đây là dấu hiệu đặc biệt của Tây Nạp tộc nhân. Tiểu tử này là từ Tây Nạp tộc chạy ra ngoài, người xem chúng ta nên xử trí thế nào?”

“Cái này...” Thôn trưởng có điểm do dự. Dù sao Hạ Thanh Minh cũng đã trị bệnh cho không ít người trong thôn, hơn nữa cũng không làm chuyện gì xấu. Chính là Tây Nạp tộc nhân là bị cấm kỵ, nếu cũng tộc nhân đây đưa liên quan thì sẽ bị thần thánh nguyên rủa. Vì bình an của thôn dân, mình không thể không quyết định: “Như vậy, là người phát hiện ra thân phận hẳn, người hãy mang hẳn dẫn ra khỏi thôn, từ nay về sau không cho phép hẳn bước vào thôn một bước.”

Nghe những lời nói đó, nặng nề trong lòng Hạ Thanh Minh càng khắc sâu thêm. Những ngày ở thôn này, chính mình tận tâm khổ khổ vì thôn dân chữa bệnh, cũng không làm gì phải có lỗi với mọi người. Rõ ràng hẳn chỉ muốn tìm một chỗ sống an thân, vì cái gì ngay cả cơ hội nhỏ nhoi như vậy cũng không dành cho hẳn....

Cứ như vậy, Hạ Thanh Minh bị tên nam nhân kia mang ra khỏi thôn. Nguyên tưởng rằng chính mình lại phải tiếp tục đi tìm chỗ dung thân, nhưng ai ngờ nam nhân kia không buông tha hẳn, ngược lại còn đem bán hẳn vào nơi bướm ong – Thịnh Lam lâu.

“Người này tiểu yêu tinh, lớn lên thật xinh đẹp nhưng lại là Tây Nạp tộc nhân đáng chết. Thượng người là không có khả năng, vậy đem bán lấy tiền cũng không sai đi.” Nam nhân cười gian trá dẫn hẳn vào.

Trên đường đi nhìn những nam nhân được xưng là “tướng công”, Hạ Thanh Minh không khỏi cảm thấy sợ hãi. Chính mình chưa từng nghĩ đến cảnh ngập trong vàng son, trở thành hạng người như vậy. Thà chết còn hơn... . Nội tâm thống khổ giãy dụa nhìn nam nhân kia cò kè mặc cả với lão bản.

Thật sự phải đào tẩu! Nhưng làm thế nào...nên làm thế nào...?

Cảm thấy bản thân lúc này thật bất lực, cảm nhận được một mảnh hắc ám trước mặt, Hạ Thanh Minh khóe mắt ươn ướt, nước mắt theo gò má trắng noãn lăn xuống...

Đúng lúc này, nam nhân kia xuất hiện, đứng trước mặt hắn, nhẹ nhàng lau đi nước mắt bị thương. Trợn to hai mắt đã sớm mơ hồ, nhìn nam nhân kia vì mình tháo bỏ dây trói, ôn nhu đem mình ôm sát vào lồng ngực. Một khắc này, Hạ Thanh Minh lần đầu tiên cảm nhận được, nguyên lai trong lòng người này lại ấm áp đến thế.

Tên nam nhân mang hắn tới tưởng vợ được một công tử nhà giàu, vì vậy muốn nâng giá tiền. Ai ngờ vừa mới bước lên đã bị nam nhân cho một kiếm đi đời. Nhìn mũi kiếm xuyên tim chỉ trong tích tắc, Hạ Thanh Minh tâm càng hoảng sợ, không dám nhìn nam nhân nằm ngã sấp trong vũng máu.

“Ta ghét nhất loại hèn hạ tiểu nhân này, dám đem bán người trong lúc ta đang ở đây.” Nam nhân đem hắn vào phòng khác, một bên uống rượu, một bên hướng lão bản nói chuyện, mà chính hắn thì chỉ ngồi yên lặng, không nói một câu nào.

“Người sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn Hạ Thanh Minh bên cạnh không một tiếng động phát ra, nam nhân quan tâm hỏi.

“Người...Các người tiếp theo sẽ làm gì ta?” Thanh âm mặc dù nhỏ nhưng có thể nghe được trong đó tia run rẩy. Hạ Thanh Minh không biết những người kia có thể sẽ làm gì mình, cũng không biết bản thân có thể làm gì.

“Nghe nói người là Tây Nạp tộc nhân?” Lão bản Hạ Cẩm ở một bên mỉm cười nhìn Hạ Thanh Minh.

“Tây Nạp tộc? Chính là tộc người mà nam nhân có thể sinh con?” Nghe thấy thế, nam nhân kia hai con mắt sáng rực.

“Nga...Đối với người, ta không biết...” Hạ Thanh Minh đang muốn nói gì đó, đã bị nam nhân thoáng cái bế lên.

“Người...người làm gì...”

Nam nhân mỉm cười, hướng người phía sau lưu lại một câu: “Hạ Cẩm, ta muốn người này. Tiền người có thể lấy bên trong áo của ta.” rồi lập tức ôm Hạ Thanh Minh đến nơi này.

Phi Yến sơn trang, một nơi như họa như thơ. Về sau, chính mình biết tên của nam nhân – Mộ Lăng Phi, Phi Yến sơn trang đại trang chủ, thì đã định rằng cả đời này sẽ chỉ yêu duy nhất nam nhân đó.

(*): sao sáu cánh

13. Chương 12

Chứng kiến bộ dáng của Hạ Thanh Minh, Ngạn Lạc Thường phảng phất thấy hình dáng cha năm đó khi miêu tả cho mình về phụ thân. Là hạnh phúc, không sai, là chìm đắm trong tình yêu, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc.

“Người hiện tại quả thật rất khoái hoạt đi”

“Ân. Cùng Phi và Hạ nhi ở một chỗ, thật sự rất khoái nhạc.” Hai người nhìn nhau cười, vui vẻ đàm luận.

Lúc này, Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi vừa đến ốc phòng của Hạ Thanh Minh, nghe được bên trong truyền đến tiếng cười khoan khoái, hai người đều hiểu kì bước vào. Thấy Ngạn Lạc Thường đang ngồi cạnh Hạ Thanh Minh, Yến Phàm Vũ cao hứng đi tới: “Thường, nguyên lai người ở trong này, làm hại ta đi tìm.”, rồi tiến vào giữa hai người, sờ sờ đầu Mộ Hạ: “Trông thấy cha nuôi mà sao không tỏ thái độ gì thế?”

Mộ Hạ từ trong ngực Hạ Thanh Minh chạy tới, một phen giữ chặt góc áo Yến Phàm Vũ: “Cha nuôi, cha nuôi. Người đáp ứng lần này mang quà cho Hạ nhi, quà a~?”

“Người tiểu tử này, chỉ trông ngóng quà của người thôi.” Nói, từ trong lồng ngực lấy ra một gói nhỏ.

“Di? Đây là cái gì?” Nhìn cái bọc nho nhỏ, Mộ Hạ hiểu kì mở to hai mắt.

“Cái này không phải do người một mực đòi ăn ngọc lưu ly đường sao?”

“A~ như thế nào chỉ còn một chút như vậy a~?” Nghe được là ngọc lưu ly đường, Mộ Hạ thoáng cái chạy tới, đoạt vội bỏ vào miệng. “Ăn~ ăn ngon. Cha nuôi, như thế nào chỉ còn ít như vậy?” Mộ Hạ làm nũng kéo kéo góc áo Yến Phàm Vũ.

“Ha ha, còn một hộp. Người đi tìm xem Tâm Xảo tỷ tỷ đang ở đâu đi.”

“A~ Tâm Xảo tỷ tỷ...Cửa ta đường...” Mộ Hạ chạy như bay ra khỏi phòng, nhanh như chớp đã không còn thấy bóng dáng.

“Tiểu tử này...” Thân là phụ thân, Mộ Lăng Phi nhìn bộ dạng nhit tử, bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên người Hạ Thanh Minh, ôn nhu vuốt ve bụng hân: “Thế nào? Thân thể có khỏe không?”

“Ăn, Kiêm Gia đã xem qua, không có việc gì.”

Thấy hai người ân ái ái ái, Ngạn Lạc Thường lơ mờ hiểu được đã đến lúc đi bèn lặng lẽ đứng lên: “Các người có chuyện cần nói, ta cũng không tiện quấy rầy nữa.”

“Lạc Thường, có rảnh thường xuyên đến nơi này tâm sự với ta.”

“Ăn.” Yến Phàm Vũ theo Ngạn Lạc Thường ly khai gian phòng, để lại Mộ Lăng Phi cũng Hạ Thanh Minh nhìn theo hai bóng lưng rời đi.

“Minh, Phàm Vũ nói hân nhận định là Ngạn Lạc Thường...”

“Ăn, Lạc Thường không tồi. Hơn nữa ở cùng hân một chỗ, ta cảm thấy rất thoải mái...”

“Không cần ở trước mặt ta khen nam nhân khác a~” Mộ Lăng Phi nhẹ nhàng nâng cằm Hạ Thanh Minh: “Ta muốn người chỉ nhìn một mình ta...”

“Đứa ngốc...” Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi môi hai người cùng quện vào nhau, đầu lưỡi không ngừng dây dưa, khiến Hạ Thanh Minh nhắm nháp được vị ngọt ngào thật lâu...

Trở lại hoa viên, Ngạn Lạc Thường nhớ tới bộ dáng của Hạ Thanh Minh. Hân thật sự cao hứng khi tìm được người biết quý trọng mình, chắc chắn về sau hân sẽ được hưởng cuộc sống hạnh phúc. Đột nhiên, tay bị người đằng sau nắm được.

“Làm sao vậy?” Yến Phàm Vũ nhìn thật lâu khuôn mặt trầm tư không nói gì của Ngạn Lạc Thường, quan tâm hỏi.

“Không có...” Nhẹ nhàng gạt ra tay Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường hướng phía sau lui mấy bước.

Thấy Ngạn Lạc Thường đột nhiên tỏ thái độ bất hòa, Yến Phàm Vũ có điểm sinh khí: “Vì cái gì đến bây giờ người vẫn phòng bị như vậy? Sợ ta làm bị thương người sao?”

“Không phải...” Ngạn Lạc Thường bối rối quá mức, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt tràn đầy tình nhiệt của Yến Phàm Vũ. Đúng vậy, hân chính là sợ hãi. Yến Phàm Vũ đã làm cho hân quá nhiều chuyện ưu ái, thật sự hân sợ cứ như vậy sẽ bị dắt mũi dẫn đi, chính mình một ngày nào đó sẽ bị rơi vào một mảnh nhu tình của giặc.

Yến Phàm Vũ tiếp tục lại gần, chăm chú bắt lấy tay Ngạn Lạc Thường: “Thường, vì sao người cùng Thanh Minh có thể thân cận như vậy nhưng lại trốn tránh ta? Chẳng lẽ người thực sự cứ như vậy chán ghét ta?” Lực đạo trong tay ngày càng mạnh, Yến Phàm Vũ bức thiết muốn biết tâm ý Ngạn Lạc Thường.

“Ngô...” Tay bị nắm đau đớn khiến Ngạn Lạc Thường chột vung trường tiêu bên hông, nháy mắt mũi kiếm đã tọa ngay trên cổ Yến Phàm Vũ: “Người buông ra!”

“Không nên như vậy!”

“Yến Phàm Vũ, người đừng tưởng rằng ta thật sự không dám giết người.”

“Vậy hiện tại người động thủ cũng tốt lắm.”

“Người...” Ngạn Lạc Thường nhìn Yến Phàm Vũ. Ánh mắt kia tự hồ nói cho hắn biết, vô luận thế nào cũng phải có đáp án, cho dù chết cũng không buông tay.

Không có biện pháp, Ngạn Lạc Thường chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, buông kiếm trên tay xuống. Vì cái gì mình lại không giết y? Vừa rồi rõ ràng là cơ hội rất tốt, nhưng vì sao tâm tư lại không hung ác nổi? Ngạn Lạc Thường không ngừng âm thầm tự hỏi chính mình. Hắn cảm giác được tâm tư mình đang phát triển theo hướng rất nguy hiểm. Nếu quả thật đối y có cảm tình, đến lúc thật sự phải giết y, mình làm sao có thể xuống tay? Không được, Ngạn Lạc Thường, ngươi phải thanh tỉnh, phải thanh tỉnh!

“Vũ...Thả ta ra a...” Ngạn Lạc Thường chậm rãi nhả ra mấy chữ, đã muốn không còn khí lực cùng y hao tổn.

“Thường...Ta không rõ, ngươi vì cái gì không thừa nhận? Rõ ràng mấy lần có thể ra tay với ta, lại cứ như vậy mà buông tha. Chẳng lẽ ngươi còn không chịu thừa nhận là ngươi thích ta sao?”

“Vũ...Ta ở bên cạnh ngươi, vì ta đã đáp ứng phải bồi ngươi một năm. Ta sẽ không thất tín, cho nên mong ngươi minh bạch điều này.”

“Người...thật sự...” Yến Phàm Vũ buông lỏng tay, theo cánh tay Ngạn Lạc Thường trượt dài xuống.

“Ta sẽ không thích ngươi. Cho nên, buông tha đi!” Ngạn Lạc Thường xoay người, dần rời đi.

“Thường, ta sẽ không buông tha!!” Nhìn bóng lưng đi xa dần của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ thì thầm trong miệng.

Trở lại phòng mình, Ngạn Lạc Thường vô lực ngồi phịch xuống giường. Nhìn đám mây trên trời biến hóa bất định, Ngạn Lạc Thường tỏa ra nhân nhật ưu thương...

Chà, ta...dường như bởi vì hắn, mà trở nên thật kì quái...

Thường Thường đã bắt đầu biết yêu a

^^

14. Chương 13

Ngạn Lạc Thường ở Phi Yến sơn trang gần hai tháng, tựa hồ đã khôi phục bình tĩnh. Duy có Yến Phàm Vũ vẫn trước sau như một quấn chặt không buông, khiến cho Ngạn Lạc Thường ngày càng lo lắng bởi những thay đổi trong lòng mình. Rõ ràng đã nói qua rất nhiều lần rằng bản thân sẽ không đối y có bất kì cảm giác gì, nhưng vẫn là cảm thấy không yên mỗi lần y đến. Mỗi lần trông thấy tia mắt mát trong ánh mắt y, tâm không hiểu sao lại cảm thấy rất thống khổ. Chẳng lẽ hắn đã bị hãm sâu trong lưới tình rồi? Không được, quyết không thể được. Vô luận thế nào, hắn chỉ có thể mong thời gian trôi nhanh một chút, để hắn cùng Yến Phàm Vũ sớm kết thúc mọi chuyện.

Hôm nay Ngạn Lạc Thường giống như mọi ngày, lại đi tới ốc phòng của Hạ Thanh Minh. Nhiều ngày ở chung khiến hắn cũng Hạ Thanh Minh đã trở thành bằng hữu tốt của nhau, đồng thời hắn cũng có thể dựa vào nhận thức của bản thân đối với tộc nhân mà giúp đỡ Hạ Thanh Minh. Vừa đi tới cửa, Ngạn Lạc Thường chợt nghe thấy một âm thanh kinh thiên động địa:

“Không được! Phi ca, hiện tại Thanh Minh rất cần ngươi bồi bên cạnh, ngươi làm sao có thể theo ta ly khai sơn trang được?”

“Phàm Vũ, điều này không phải ta không biết...” Mộ Lăng Phi nhìn Hạ Thanh Minh ngồi một bên, trông bụng hắn đã có chút hờ ra: “...Chính là, Tần Thọ không phải hạng người người có thể một mình đối phó, lần này hắn cản trở sinh ý của chúng ta ở Lăng Vân thành, sẽ không thể nhất thời mà khôi phục như trước được...”

“Nhưng nếu người không ở lại, Thanh Minh hẳn...” Nhìn bộ dáng hiện tại của Hạ Thanh Minh, Yến Phàm Vũ không khỏi lo lắng. Nhớ rõ lần trước hắn sinh Hạ nhi, nếu không có Kiêm Gia vội vàng chạy tới, chỉ sợ cả hai cha con đều khó lòng bảo trụ. Thời điểm trọng yếu như vậy, làm sao có thể lưu hắn ở nhà một mình...

Ngạn Lạc Thường đứng nghe hồi lâu liền đại khái đi đến: “Ở bên ngoài đã nghe âm thanh các người ồn ào huyên náo, không định cho Thanh Minh nghỉ ngơi sao?”

“Thường...” Yến Phàm Vũ nhìn Ngạn Lạc Thường đứng ở cửa.

Hạ Thanh Minh nhìn vẻ mặt đấu tranh giằng co của Mộ Lăng Phi liền chậm rãi đứng lên, ôn nhu cầm tay ái nhân nói: “Người đi đi, ta một mình sẽ không có việc gì...”

“Minh...” Mộ Lăng Phi vuốt ve gò má Hạ Thanh Minh. Giờ phút này ta sao lại không hy vọng được ở bên cạnh bởi người, chính là sự việc lần này khá nghiêm trọng, ta không thể không...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngạn Lạc Thường nhìn Yến Phàm Vũ, muốn hỏi cho minh bạch đầu đuôi.

“Là Lăng Vân thành. Hiện tại chúng ta có bố trí một vài sinh ý ở đó. Gần đây không biết Tần Nhị Thế giở thủ đoạn gì làm hại sinh ý đều bị trộn lẫn. Chúng ta lo lắng muốn đến Lăng Vân thành kiểm tra mọi việc, Phi ca lại kiên trì dù thế nào cũng phải đi...”

“Đây là trách nhiệm của ta. Thân là Phi Yến sơn trang trang chủ, ta như thế nào có thể không để ý tới sự việc của trang?”

“Không sao, Phàm Vũ. Người và Phi cùng đi là tốt nhất, ta ở một mình sẽ không có vấn đề gì...”

“Sao có thể không có vấn đề gì?!” Ngạn Lạc Thường mở miệng: “Thanh Minh, người không phải là không biết lúc nào sẽ sinh. Thời điểm cuối cùng này hãy tận lực dưỡng thân mình hảo, nếu không đến lúc đó người làm sao có thể vượt qua ‘Giờ Mùi’?”

“Giờ Mùi gì vậy?” Mộ Lăng Phi khó hiểu nhìn Hạ Thanh Minh.

“Cái đó...” Hạ Thanh Minh cúi đầu không biết nói gì, không nghĩ tới Lạc Thường lại biết chuyện “Giờ Mùi” này.

“Thường, cái gì là Giờ Mùi?” Yến Phàm Vũ vẻ mặt mê mang nhìn Ngạn Lạc Thường.

“Giờ Mùi chính là thời khắc sinh tử đặc thù của Tây Nạp tộc nhân. Lần trước chẳng phải Hạ nhi cũng sinh vào giờ Mùi đó sao? Tây Nạp tộc nhân sinh hay tử đều diễn ra trong canh giờ đó. Nếu như có chuyện, hậu quả thật sự rất...”

Nghe thấy thế, Mộ Lăng Phi vội nắm chặt tay Hạ Thanh Minh: “Minh, thật vậy chăng? Thật là như vậy? Người... Người như thế nào không...”

“Không cần lo lắng quá. Ta sẽ không có việc gì...”

“Chính là...” Tất cả mọi người đều lâm vào đấu tranh trầm tư, không biết làm gì bây giờ.

“Ta có thể chứ?” Ngạn Lạc Thường đột nhiên đưa ra một quyết định kinh ngạc.

“Phi ca, nếu người tin tưởng ta, liền để cho ta thay người cùng Vũ đi.”

“Lạc Thường...”

“Thường...” Cả ba người kia lúc này đều nhìn chăm chăm Ngạn Lạc Thường.

“Có thể. Nếu là người đi cùng ta, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Phải không, Phi ca?” Yến Phàm Vũ vẻ mặt vô cùng cao hứng nhìn Mộ Lăng Phi.

“Àn... Nếu như Lạc Thường đã muốn đi...” Nhìn nhìn Ngạn Lạc Thường, lại nhìn nhìn Hạ Thanh Minh, Mộ Lăng Phi nhẹ gật đầu: “Hết thấy đều trông cậy người và Phàm Vũ, Lạc Thường.”

“Àn. Ta hiểu.”

Hạ Thanh Minh cảm động sâu sắc, nhìn Ngạn Lạc Thường: “Lạc Thường, cảm ơn người...”

Rốt cuộc sự tình cũng giải quyết xong. Hôm sau, Yến Phàm Vũ cùng Ngạn Lạc Thường ly khai sơn trang, hướng Lăng Vân thành xuất phát. Chính Ngạn Lạc Thường cũng không ngờ rằng, hành trình đến Lăng Vân thành này, đã làm thay đổi vận mệnh của hắn.

15. Chương 14

Sau khi rời Phi Yến sơn trang, hai người ra sức thúc ngựa tới Lăng Vân thành rồi lập tức liên hệ với tiếp ứng trong thành. Thông qua tìm hiểu mới biết, Tần Thọ vì muốn phong tỏa nguồn cung ứng vật tư cho Tiêu Dao sơn trang nên trước tiên ra tay với Phi Yến sơn trang. Chỉ trong ngắn ngủi vài ngày, một số cửa hiệu của Phi Yến sơn trang đã bị quan phủ yêu cầu đóng cửa. Mà nguyên lai hàng hóa vận chuyển vào thành bị cho là không hợp quy củ nên tạm thời bị giữ lại ở phủ nha của quan phủ.

Ngồi ở tư phủ trong Lăng Vân thành, Yến Phàm Vũ nhìn những thủ hạ đang quỳ xuống thỉnh tội trước mặt mình

“Nhị trang chủ, thỉnh trách phạt thuộc hạ. Đều do chúng thuộc hạ làm việc bất lợi nên đã gây ra tổn thất cho sơn trang.”

“Không cần phải trách cứ bản thân. Việc này ta sẽ cho người xử lý. Mấy ngày nay các người đã bận rộn cực khổ, mau đi nghỉ ngơi đi.” Phát phát tay ý bảo bọn họ lui xuống, trong sảnh giờ chỉ còn Ngạn Lạc Thường ngồi lại cùng y.

“Đáng giận. Sao lại kéo dài lâu như vậy...” Yến Phàm Vũ tức giận nắm chặt tay thành quyền, đầm mạnh xuống mặt bàn gỗ.

“Việc này tựa hồ không dễ giải quyết, có lẽ phải mất nhiều thời gian.” Ngạn Lạc Thường ở một bên cất giọng nhẹ nhàng.

“Thường, người bảo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Àn...Vũ, người đem danh sách cửa hiệu trong thành cho ta, ta muốn đi xem thế nào.”

“Cái gì?” Yến Phàm Vũ có phần không hiểu nổi tình huống: “Thường, người muốn làm gì?”

“Theo như lời người nói, đa phần hàng hóa bị giữ là lương thực cùng y phục và đồ dùng hàng ngày. Người không cảm thấy kì quái sao? Nếu vì mục đích hướng Tiêu Dao sơn trang mà bành trướng thì tại sao lại bắt đầu hành động với những thứ này?”

“Chẳng lẽ...”

“Ta đoán Tần Thọ có khả năng chuẩn bị tạo phản. Trước hết khiến chúng ta hao hụt lương thảo, rồi một chiêu lật đổ Tiêu Dao sơn trang cùng thế lực triều đình.”

“Cái này...cùng cửa hiệu có liên quan gì?”

“Ta nghĩ phải điều tra rõ xem các cửa hiệu còn bao nhiêu hàng dự trữ. Tần Thọ chỉ chăm chăm mấy thứ hữu dụng, chúng ta sẽ thông qua các cửa hiệu mà tập hợp lại. Người dù sao cũng không phải người ở đây, lộ tuyến vận chuyển hắn sẽ không biết, ta nghĩ nên đi hỏi các lão bản một chút...”

“Đã vậy, sao không để ta cho bọn họ đem tới?”

“Không thể. Tự mình đi cũng là để tỏ lòng tôn trọng họ. Người tuy đường đường là Nhị trang chủ, nhưng ở nơi này bọn họ mới là chủ nhân, cũng có địa vị. Nếu như xem nhẹ thân phận họ, tùy ý hô đến hoán đi, khó tránh khỏi sau này sẽ có người sinh bất bình. Ta thà tự mình đi một chuyến là tốt hơn cả.”

“Thường...Cảm ơn người...” Nghe xong những lời của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ cảm động sâu sắc. Nghĩ Ngạn Lạc Thường người này lại có thể lo lắng chặt chẽ chu toàn đến thế, thật may mắn vì mang hắn

đi cùng, bằng không thì thật không biết làm thế nào cho đúng nữa. Nhẹ nhàng cầm tay Ngạn Lạc Thường, đưa lên môi như một hành động bày tỏ sự cảm tạ.

Cảm giác lạnh lạnh từ bờ môi truyền vào thân thể Ngạn Lạc Thường làm một cỗ cảm xúc khó diễn tả bỗng dâng lên trong lòng. Vội vàng rút nhanh tay về, trên mặt Ngạn Lạc Thường có chút ửng hồng: “Người...người...” rồi nhanh chóng xoay người ly khai đại sảnh. Nội tâm hắn không ngừng nhảy lên, thậm chí có thể nghe rõ âm thanh nội tâm hắn phát ra, còn có cả tiếng hít thở dồn dập của chính mình nữa.

Nguy rồi...Lại nữa...

Hít một hơi thật sâu điều chỉnh nội tức, Ngạn Lạc Thường nhìn lên bầu trời xanh. Trên bầu trời rộng lớn là những đám mây trắng ung dung trôi lượn, thỉnh thoảng còn có vài cánh chim khẽ chao nghiêng.

Đáng giận! Càng ngày càng không ổn rồi...

Nghĩ đến vừa rồi chính mình vì Yến Phàm Vũ mà bị rối loạn khí tức, Ngạn Lạc Thường không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Đang lúc vì bản thân phạm phải sai lầm mà cảm thấy chán ghét chính mình thì một bóng dáng cực đại bay qua. Chính là Ma Tước so với bầu trời còn có phần khí thế kinh thiên động địa hơn.

“Nhiếp Hồn...” Ngạn Lạc Thường hô to tên con chim.

Tựa hồ nghe được âm thanh quen thuộc, con chim sà xuống, nhẹ nhàng đậu lên vai Ngạn Lạc Thường.

“Nhiếp Hồn, người sao lại ở đây?...Chẳng lẽ...” Vô thức tìm trên mắt cá chân Nhiếp Hồn, quả nhiên trong ống trúc có một mảnh giấy.

[Buổi trưa gặp ở Yến Dương lâu trong thành.]

Chỉ vài chữ ngắn gọn khiến cho Ngạn Lạc Thường cảm nhận được một cỗ bất an.

Không biết lần này sự phụ đến tột cùng là...

16. Chương 15

Xem xét những cửa hàng còn lại không bị niêm phong, hoàn hảo bởi vì đó là những cửa hàng đầu mối buôn bán then chốt của cả Lăng Vân thành nên căn bản không có khả năng bị niêm phong, đến nay vẫn buôn bán tốt. Dù sao cũng là thương nhân vào Nam ra Bắc, việc vận chuyển hàng hóa hẳn không khó để đáp ứng. Nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể cấp cho Yến Phàm Vũ một cái công đạo, Ngạn Lạc Thường không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng hắn không lập tức hồi phủ, bởi vì canh giờ cũng không còn sai biệt lắm đã đến buổi trưa – Yến Dương lâu.

Vừa đặt chân vào trong lâu, một tiểu nhị đã vui tươi hơn hớn tiến lại gần: “Công tử, không biết có gì cần phân phó?”

“Ta là đến tìm người...”

“Ha ha, chẳng hay là vị nào?”

“Không biết có một khách nhân họ Lãnh ...”

Nghe được Ngạn Lạc Thường nhắc đến một chữ “Lãnh”, gã tiểu nhị tiểu dung chợt trở nên quý dị: “Ngạn công tử, thỉnh theo ta, Lãnh tiên sinh ở trong này.”

Nói rồi không có tiến lên cầu thang trong đại sảnh mà là đi vào một tiểu lầu ở hậu viện, Lãnh Sát đang một mình thưởng thức chén trà xanh còn tỏa khói.

“Sự phụ...”

“Người đã đến rồi, Lạc Thường...” vẫy vẫy tay gọi Ngạn Lạc Thường ngồi xuống, Lãnh Sát đưa tới một chén trà ngon mới pha.

“Lạc Thường, nhiệm vụ thế nào rồi?”

“Sư phụ thứ tội, Lạc Thường vẫn chưa thể động thủ.”

“A? Người đã thuận lợi lên vào Phi Yến sơn trang, tại sao còn chưa động thủ?” Ngạn Lạc Thường nghe khẩu khí Lãnh Sát có phần châm chọc, cũng không dám nói gì.

Nhìn Ngạn Lạc Thường lớn lên từ nhỏ, Lãnh Sát thế nào lại không rõ hần nghĩ gì: “Lạc Thường, chẳng lẽ người không thể hoàn thành nhiệm vụ?”

“Không phải.” Ngạn Lạc Thường chậm rãi nuốt xuống nước trà có chút đắng, hiểu rằng đó là Lãnh Sát vì nhắc nhở mình mà pha ra hương vị này.

“Sư phụ, xin hãy đợi thêm sáu tháng nữa. Sáu tháng sau, Lạc Thường nhất định đem đầu người đến cho ngài.”

“A, phải không...” Lãnh Sát đã sớm biết rõ chuyện Ngạn Lạc Thường bị trúng độc trong lúc ám sát Yến Phàm Vũ, tuy nhiên lại không biết về ước hẹn một năm giữa hai người. Hơn nữa, hần cũng biết rõ tính cách Ngạn Lạc Thường không thích mắc nợ nhân tình của người khác, có ân tất báo, khẳng định là sẽ giúp Yến Phàm Vũ chuyện gì đó. Khẽ mỉm cười, Lãnh Sát đứng dậy

“Được rồi, Lạc Thường. Nửa năm, ta cùng chủ nhân kéo dài thời gian giúp người như vậy, nếu đến lúc đó người còn không hoàn thành nhiệm vụ, hậu quả người tự mình hiểu rõ.”

“Đa tạ sư phụ.” Ngạn Lạc Thường đứng dậy cung kính cúi người.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi. Người cũng đã đến lâu rồi, nên ăn chút gì đó thật ngon.” Rất khó tưởng tượng Lãnh Sát từ trước đến nay giết người không ghê tay lại có thể nói chuyện với người khác như vậy. Có lẽ sâu trong tâm vẫn hoài niệm người nào đó nên hần đối với Ngạn Lạc Thường vẫn rất trù mến. Ngạn Lạc Thường từng chút trưởng thành, trên người càng tản mát hương vị giống người kia vốn đã in sâu trong trí nhớ hần.

Ở cửa khách điểm, tiểu tử khiến người người chán ghét bỗng xuất hiện – Tần Nhị Thế.

“Đáng giận! Phụ thân vì có gì lại sai ta đến cái chốn chim không đẻ trứng này!” Phẫn nộ bước vào Yến Dương lâu, tùy ý phát tay bảo cả đám gia đình sau lưng rời đi. Vì Yến Dương lâu là tửu lâu thuộc về sinh ý của Tần phủ nên Tần Nhị hế trong này cũng có chút địa vị. Tuy tổn thất không ít khách nhân nhưng lão bản ở đây vẫn phải đáp ứng mọi yêu cầu của Tần Nhị Thế.

“Thật là, chẳng lẽ phụ thân đã hồ đồ rồi? Nơi này chẳng có gì hảo ngoạn hết.”

“Thiếu gia, lão gia đã nói ngài ở trong này giúp đỡ chiếu cố khách điểm, lại có chuyện gì không ổn a?”

“Đại khái là, phụ thân cũng không nhìn xem, trong điểm như thế nào cũng không có bóng mỹ nhân! Thật là làm cho người ta sinh khí, toàn bộ đều khiến người ta buồn nôn! Còn không có cả người hầu đẹp như trong Thịnh Lam lâu!” Tần Nhị Thế tức giận vỗ bàn, làm hại điểm tiểu nhị sợ tới mức động cũng không dám động.

Lãnh Sát cùng Ngạn Lạc Thường từ bên trong đi ra, vừa vặn đụng phải Tần Nhị Thế. Nhận ra Ngạn Lạc Thường chính là mỹ nhân thâm ngưỡng mộ trong lòng bấy lâu, hai con mắt Tần Nhị Thế phát sáng. Chỉ là, người bên cạnh lại là Lãnh Sát...

“Lãnh tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Công tử khách khí, chúng ta là hạ nhân, nào có cái gì khiến công tử hao tâm tổn trí.”

“Ha ha, không nên đa lễ. Lãnh tiên sinh dù sao cũng là trợ thủ đắc lực của phụ thân, sao có thể nói là hạ nhân. Chỉ là...tiên sinh sao lại cùng ở một chỗ với mỹ nhân này...” Tần Nhị Thế tiến đến gần, khẽ nâng cằm Ngạn Lạc Thường.

Ngạn Lạc Thường vô thức muốn rút kiếm, lại bị Lãnh Sát ngăn lại: "Lạc Thường! Không được làm càn!" Nghe lời sư phụ, Ngạn Lạc Thường đành bắt đắc dĩ thu kiếm lại.

"Ha ha, lại không biết mỹ nhân chính là thuộc hạ của Lãnh tiên sinh. Trước đây ta còn trông thấy hắn cùng Yến Phàm Vũ ở chung một chỗ, chẳng hay đây cũng là chủ ý của Lãnh tiên sinh?"

"Công tử, có chuyện gì thỉnh trực tiếp hỏi chủ nhân. Thứ cho Lãnh Sát ta không thể trả lời."

"Không cần, không cần. Lãnh tiên sinh thế nào chẳng lẽ ta còn không biết. Chính là Lãnh tiên sinh, người xem, ta muốn cùng Ngạn Lạc Thường hảo hảo ở chung, hắn tựa hồ như còn không biết ta là ai đi." Tần Nhị Thế phát phát tay, ý bảo gia đình dọn bàn.

Ba người chọn một bàn phía trước, chọn chút thức ăn cùng một bình hảo tửu. Mặc dù chưa từng nghe Lãnh Sát nhắc tới nhưng vừa rồi nghe hai tiếng "chủ nhân", Ngạn Lạc Thường cũng hiểu người mà sư phụ thuận phục kia chính là Tần Thọ. Như vậy, có thể giải thích vì sao sư phụ lại có thể nén giận trước mặt tên tiểu tử khiến người ta căm ghét này.

"Lãnh tiên sinh, Lạc Thường xem ra là đồ đệ của người?"

"Đúng vậy."

"Ha hử, Lạc Thường, không nghĩ tới chúng ta lại hữu duyên như vậy." Ánh mắt Tần Nhị Thế tràn ngập sắc ý lộ rõ tâm địa hắc, Ngạn Lạc Thường chỉ có thể im lặng thưởng thức rượu, cái gì cũng không nói.

"Công tử, người đã gặp Lạc Thường?"

"Nếu Lãnh tiên sinh sớm một chút đem Lạc Thường tới phủ, ta cũng sẽ không chật vật như vậy..."

"Phải không..." Nhìn Ngạn Lạc Thường, Lãnh Sát đại khái cũng biết tình huống đêm đó ra sao, chỉ là không muốn nói rõ ra. Tuy tên công tử ngạo mạn trước mắt này cũng là đứa con của chủ nhân nhưng không thể cái gì cũng nói cho hắn.

Ngạn Lạc Thường tuy không muốn tốn thời gian ngồi nhàm chán bên bàn cơm, chỉ muốn đứng lên rời đi nhưng sư phụ còn ngồi lẳng lẳng một chỗ, hắc bất đắc dĩ cũng đành ngồi không như vậy.

Một gã tiểu nhị lẳng lẽ tiến đến nói thảm vào tai Lãnh Sát vài câu, Lãnh Sát cười cười đứng lên: "Công tử, thật không phải. Có chút sự tình cần ta giải quyết, vậy hôm nay xin cáo từ ở đây."

Ngạn Lạc Thường cũng muốn theo sư phụ rời đi, lại bị Tần Nhị Thế gọi lại: "Lãnh tiên sinh, Lạc Thường chẳng lẽ cũng cần đi cùng ngài?"

"Cái này..." Một bên nhìn Ngạn Lạc Thường, lại nhìn sang Tần Nhị Thế, Lãnh Sát hiểu tên công tử này đã nhìn trúng Lạc Thường. Mặc dù hắc biết Lạc Thường không muốn nhưng ...

"Lạc Thường, lưu lại cùng công tử chút đi."

"Sư phụ..."

Nhìn bóng lưng Lãnh Sát dần rời đi, Ngạn Lạc Thường cũng hiểu mình đã bị kẹt ở chỗ này. Cũng được, nếu tên tiểu tử Tần Nhị Thế kia tính tình xấu, cùng lắm tự mình sẽ giải quyết hắc. Đối phó với tên tiểu tử này thật dễ như trở bàn tay. Nội tâm bất đắc dĩ thở dài, Ngạn Lạc Thường ngồi trở lại vị trí ban đầu.

17. Chương 16

Mỹ nhân ở ngay trước mắt, Tần Nhị Thế tất nhiên là vui đến quên cả trời đất. Ngày đó bị Yến Phàm Vũ cướp đi rất không cam lòng nhưng hôm nay đã sớm tan thành mây khói. Không nghĩ tới Ngạn Lạc Thường lại là người của Lãnh tiên sinh, lại nghĩ đến Lãnh Sát là người thủ đoạn ngoan độc vô tình nhưng đối với phụ thân mình lại luôn nói gì nghe nấy, Ngạn Lạc Thường lại thập phần hợp khẩu vị của mình, đến lúc đó

hỏi phụ thân một chút xem có thể thu nhận hần hay không, như vậy mới có thể thỏa mãn dục vọng nhỏ nhỏ của bản thân.

Rời khỏi chỗ ngồi, Tần Nhị Thế liền đi tới bên Ngạn Lạc Thường: "Lạc Thường, dù gì sư phụ ngươi cũng phục vụ cho ta, chẳng lẽ chúng ta lại không có chút quan hệ tình cảm nào?" Móng vuốt sói trực đuối đến eo của Ngạn Lạc Thường.

Ngạn Lạc Thường dùng tiêu chống đỡ, xoay người một cái để tránh: "Công tử, thỉnh người tự trọng."

"Không quan hệ, dù sao chỉ cần ta nói một tiếng với phụ thân, ngươi lập tức sẽ là của ta..."

"Phải không..." Hừ, chỉ biết dựa lưng phụ thân mà làm xằng làm bậy, tên này quả nhiên đáng khinh.

"Không bằng hiện tại đi theo bổn thiếu gia, từ nay về sau ta sẽ cho ngươi ăn ngon mặc đẹp, vinh hoa phú quý, không cần vì Lãnh Sát mà bán mạng nữa."

"Thực xin lỗi, ta phải đi."

Ngạn Lạc Thường mới mặc kệ tên Tần Nhị Thế kia đứng nói nhảm một mình. Hạng ăn chơi trác táng hần từng thấy nhiều rồi, cũng không kém kẻ trước mắt này là bao.

"Lạc Thường! Ngươi đứng lại đó cho ta! Ngạn Lạc Thường! Ngươi đừng rệu mòi không uống muốn uống rượu phạt. Ta dù sao cũng gần như là chủ tử của ngươi, ngay cả mệnh ta ngươi cũng không tuân theo?!" Tần Nhị Thế vội vàng đuối theo, chặn đường đi của Ngạn Lạc Thường.

"Thực xin lỗi, Tần thiếu gia. Ta chỉ phụng mệnh sư phụ, nếu muốn sai sử ta thì phải nói với sư phụ trước..." Ngạn Lạc Thường không quay đầu đi thẳng ra khỏi tử lâu.

"Hảo. Đã như vậy, ngay bây giờ ta sẽ đi nói cho Yến Phàm Vũ chuyện ngươi là do cha ta phái đến." Tần Nhị Thế theo đuôi phía sau, tà ác cười.

"Công tử, ngươi nói cho hần cũng sẽ chẳng có lợi cho ngươi. Đừng quên, phụ thân ngươi muốn ta đi giết hần, ngươi phá hủy chuyện tốt của y, chẳng lẽ không sợ bị trách tội?" Ngạn Lạc Thường ngẩng đầu nhìn Tần Nhị Thế còn đứng trên bậc thang. Cái tên ngu xuẩn này quả nhiên nghĩ là mình lợi hại lắm đi.

"Hừ, dù sao nhiệm vụ thất bại thì người bị trừng phạt chính là ngươi, ngươi cùng Lãnh Sát đều bị xử trí. Chẳng lẽ ngươi muốn sư phụ ngươi bị liên lụy hay sao?"

Nghe xong lời của Tần Nhị Thế, Ngạn Lạc Thường nghĩ đến sư phụ mình tựa hồ xem chủ nhân là trung tâm, nếu thật bị phạt thì chắc chắn sẽ ngoan ngoan mà nhận mệnh đi, thiết! Quên đi, nếu tiểu tử này đã nói vậy, cùng lắm thì thỏa mãn hần chút là xong.

"Công tử, nói đi, ngươi có yêu cầu gì? Điều kiện tiên quyết là ta sẽ không làm việc của những tiểu quan, công tử cần thì hãy đi tìm bọn hần."

Nghe ra được Ngạn Lạc Thường đã thỏa hiệp, Tần Nhị Thế nội tâm như nở hoa.

"Vậy, tối nay tới Linh Âm các cùng ta dùng bữa tối."

"Nếu ta tới, ngươi sẽ không phá hư kế hoạch của ta?"

"Đúng vậy. Từ nay về sau ta sẽ một mực ngậm miệng, cái gì cũng không nói."

"Hảo...Ta đã hiểu..." Ngạn Lạc Thường phất ống tay áo ly khai Yến Dương lâu.

Trong khi đó, hai người ở trên mái hiên nghe được nhất thanh nhị sở cũng đã trở về báo cáo cho chủ nhân – Yến Phàm Vũ.

"Chủ nhân, Ngạn công tử đích thực là đi xem xét tình hình, sau đó tới Yến Dương lâu, còn gặp Tần Nhị Thế..."

Cái gì?! Thường gặp Tần Nhị Thế...

"Bọn họ nói những gì?"

“Không rõ lắm, bắt quá Tần Nhị Thế hẹn Ngạn công tử đêm nay gặp tại Linh Âm các, không biết có chuyện gì...”

“Ta hiểu được. Các người lui xuống trước đi.” Phát phát tay ý bảo thuộc hạ lui ra, Yến Phàm Vũ vô lực ngồi một chỗ.

Vì cái gì Thường lại cùng Tần Nhị Thế hẹn gặp nhau? Rốt cuộc còn có chuyện gì không thể nói với ta.... Nghĩ đến ánh mắt Tần Nhị Thế nhìn Ngạn Lạc Thường trước kia, Yến Phàm Vũ đã sớm nhận ra Tần Nhị Thế đối với Thường không có ý nghĩ an phận, làm sao Thường còn có thể...

Không lâu sau Ngạn Lạc Thường cũng từ bên ngoài về tới trang, mà Yến Phàm Vũ thì ngồi lẳng lặng ở khách phòng chờ hần tới.

“Ta đã trở về...” Ngạn Lạc Thường đem thứ gì đó đặt trước mặt Yến Phàm Vũ.

“Những thứ này là lộ tuyến đồ(1) các lão bản cấp cho, phỏng chừng từ nay về sau chúng ta có thể từ một số tiểu lộ(2) mà vận chuyển đồ vào thành, còn có, mấy nhà này là những cửa hàng trọng yếu trong thành, có lẽ quan phủ...”

Không chờ Ngạn Lạc Thường nói hết, Yến Phàm Vũ đã một tay nắm lấy hần, ôm chặt trong ngực.

“Người...” Ngạn Lạc Thường xoay người muốn thoát khỏi vòng tay Yến Phàm Vũ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn y: “Người làm gì! Ta đang nói chuyện quan trọng với người...”

“Thường, người hôm nay đã đi nơi nào?”

“Cái gì?...Kỳ quái, ta chỉ tới những cửa hàng kia thôi mà, làm sao vậy...” Chẳng lẽ y đã biết được điều gì?...Hần là không đi, bởi vì trước khi vào lâu đã cắt đuôi rồi mà...

Ngạn Lạc Thường kì thực đã phát hiện mình bị người theo dõi, cho nên vòng vo một hồi mới vào Yến Dương lâu. Yến Phàm Vũ hiểu rõ tính cách hần, như thế nào còn không biết hần nghĩ gì, cho nên đã cố ý tìm vài người giả dạng để theo dõi trong lúc Ngạn Lạc Thường bận rộn...Nhưng có lẽ những thám tử kia đã đoán trước được tình huống nên che dấu rất tốt.

“Không có. Chỉ là người đi thật lâu còn chưa trở về, ta đã nghĩ người...” Chậm rãi đứng lên, Yến Phàm Vũ đối mặt với Ngạn Lạc Thường, nhẹ nhàng nắm tay hần: “Không nghĩ tới người mới chỉ đi một lát, ta đã nhanh như vậy thấy nhớ...”

Nghe được lời của Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường nháy mắt đỏ hồng cả mặt, trái tim lúc này cũng đập nhanh hơn bình thường. Không được...Mình như thế này...thật kì quái...

“Người sao lại nói được những lời này...” Nhanh chóng rút tay về nhưng trên mặt vẫn còn lưu lại nhiệt độ từ lòng bàn tay Yến Phàm Vũ truyền đến. “Ta...Ta đi trước...”

“Thường, không dùng bữa sao...”

“Không được, ta còn có việc, tối nay mới trở về...” Ngạn Lạc Thường bước chân có chút thất thần, như thể là đang chạy trốn làm Yến Phàm Vũ có chút lộ ra mỉm cười. Không nghĩ tới trong thời gian nửa năm gần gũi, trong tiềm thức của Thường đã có mình hiện hữu...Rất nhanh thôi, thời điểm Thường thuộc về chính mình sẽ không còn xa. Chỉ là...

“Đến tốt cùng buổi tối Thường gặp Tần Nhị Thế để làm gì?” Trong miệng nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, Yến Phàm Vũ cẩn thận đuổi theo.

Ngạn Lạc Thường tâm tình dần dần hồi phục lại. Lúc nghe được những lời của Yến Phàm Vũ, lại trở thành như vậy. Đáng giận...”Chết tiệt, vì sao lại là y...” Hiện tại chính bản thân hần còn không hiểu mình đang suy nghĩ cái gì. Từ khi gặp phải Yến Phàm Vũ đến nay, không những hần vì người khác mà làm thêm quá nhiều chuyện, lại còn cứ trì hoãn không ra tay được. Quả nhiên, chính mình phải mau chóng ly khai, đợi thời gian một năm đến quay trở lại lấy đầu y, hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng cũng tốt.

Chính là...Vì sao mình hiện tại...lại giống như tuyệt không muốn rời đi. Bước chân dần dần chậm lại, Ngạn Lạc Thường nhìn lên bầu trời ngập ánh trăng...

Cha, lẽ nào ta thật sự đã thích y?

(1) Lộ tuyến đồ: bản đồ đường đi.

(2) Tiểu lộ: đường nhỏ, có thể là đường tắt.

18. Chương 17

Linh Âm các, Tần Nhị Thế đang cùng hai gia đình bày mưu tính kế :” Ân, như thế nào mới để hấn hết nghi ngờ ta, hấn cứ như vậy, liền đến bao giờ mới tự nguyện đi theo ta?” Bực tức vò đầu bứt tai, Tần Nhị Thế không khỏi mắng cái đầu mình ngu ngốc, không biết dụng cách nào chiếm được người trong mộng. Thật vất vả mới đem được Ngạn Lạc Thường lừa đến đây, cái mà hấn muốn chính là một đêm xuân., một đêm xuân a!

“ Thiếu gia, chẳng nhẽ không thể sử dụng được biện pháp này?” Gia đình chỉ vào mấy lọ được trên bàn, trông qua, nhất định là xuân dược đi.

“ Không được, tuyệt đối không. Ngạn Lạc Thường là đồ đệ của Lãnh tiên sinh, nhất định sẽ nhận ra được. Hơn nữa, hấn tuyệt đã được rèn luyện bách độc bất xâm, chớ nói gì đến xuân dược nhỏ bé này...”

Suy nghĩ thật lâu, mắt thấy thời gian hẹn đã đến gần. Ngay lúc này, một tên gia đình đi đến bên cạnh, khúm núm thưa:

“ Thiếu gia, ngài thấy cái này thế nào?” Vừa nói, hấn vừa mở nắp một hộp gỗ được chạm khắc khéo léo, tinh xảo, bên trong là một bình sứ tỏa ra hương thơm dịu.

“ Di! Đây là...?”

“ Thiếu gia quên rồi ư, đây là loại thuốc từ Tây Vực chuyển về: Mị Hồn tán.”

Nghe đến đó, hai con mắt của Tần Nhị Thế trong phút chốc lóe lên tia nhìn giáo hoạt.

“ Thiếu gia, Mị Hồn Tán này sẽ khiến người trúng phải toàn thân vô lực, hơn nữa, khi ngâm trong nước vô sắc vô hương, đừng nói một tên Ngạn Lạc Thường nhỏ nhoi, đến cả sư phụ Lãnh Sát của hấn cũng chưa chắc đã phát hiện ra được...”

“ Thế nhưng, chẳng may hấn có giải được thì sao?”

‘ Thiếu gia yên tâm, Mị Hồn Tán thông thường sẽ không có tác dụng, trừ khi được ngâm chung với rượu nóng. Khoan nói Ngạn Lạc Thường vô công tái thế, cái đó cũng vô dụng, người trúng được này phải được thỏa mãn mới ngưng.’

“ Ha ha ha. Cái này Ngạn Lạc Thường chắc chắn sẽ không ngờ đến. Lần này ngươi làm thật tốt, còn không mau đi chuẩn bị, thiếu gia ta nhất định sẽ trọng thưởng ngươi xứng đáng.”

“ Tạ ơn thiếu gia!” Gia đình mặt mày hớn hở đi xuống, mà Tần Nhị Thế tưởng tượng đến đêm xuân sắp bắt đầu, không kiềm chế nổi mà thoát ra tiếng cười dâm dăng.

Một bên Ngạn Lạc Thường xuất phát, không nghĩ tới cư nhiên tên Tần Nhị Thế này lại hẹn mình ở cái loại địa phương như vậy, khéo miệng không tự chủ nhếch lên một mặt cười khinh bỉ. Linh Âm các này chính là nơi bướm hoa, bên ngoài nguyên một đám tô son điểm phấn, vừa thấy hấn là sáp vào. Tên hồn đản kia còn dám nói hấn không có cái loại tâm tư dơ bẩn kia.

Ngạn Lạc Thường bất đắc dĩ thở dài, tiến vào sau hậu viện, hướng gian phòng mà hạ nhân chỉ cho đi đến.

Yến Phàm Vũ kì thật vẫn âm thầm bám theo Ngạn Lạc Thường, có lẽ bởi sự hỗn loạn nơi đây nên Ngạn Lạc Thường cũng không có phát giác. Lặng lẽ phi thân lên mái nhà, ánh nhìn hướng theo Ngạn Lạc Thường đi vào một căn phòng bố trí trang nhã, chú ý theo dõi động tĩnh của người bên trong.

Ngạn Lạc Thường đẩy cửa, đã thấy Tần Nhị Thế đoan đoan chính chính chống tay ngồi cạnh bàn trải đầy mỹ thực, thấy hắn đẩy cửa đi vào, tiểu dung sáng lạn, cười cười nói nói: Thường, người rút cục cũng đến!” (Oe, phát buồn nôn với cái thằng cha này)

Trực tiến vào, ngồi đối diện Tần Nhị Thế, cố gắng cách xa hắn nhiều nhất có thể, không thêm che giấu vẻ chán ghét, Ngạn Lạc Thường nhàn nhạt cất giọng:” Tại sao lại hẹn ta ở nơi như vậy?”

“ Thường, người là hiểu lầm đi, ta thực lòng muốn cùng người kết giao. Nói thật, tại nơi thâm sơn cùng cốc này, ta thấy có mỗi chỗ này tạm được, yên tâm, bọn người kia sẽ không dám làm phiền đâu. Người và ta hảo hảo dùng bữa, sau này thành bằng hữu.”

“Thực xin lỗi, Tần công tử thân phận cao sang, ta thực là không dám trèo cao a.” Ngạn lạc Thường vẫn là một bộ dáng lãnh đạm nói chuyện.

“ Thường, người vì cái gì không chịu hảo hảo nói chuyện cùng ta. Nghĩ lại lúc ở Thịnh Lam lâu, vừa nhìn thấy người, ta đã nhất kiến chung tình, người lại bị tên chết tiệt yến Phàm Vũ cướp đi. Người biết không, không biết khi nào mới được gặp lại người, lòng ta phi thường khó chịu.” (><>

“ Công tử, người không có tính sai chứ, không phải người muốn mỹ nhân, chỉ cần tùy tiện vung tay cũng vơ được cả nắm, việc gì phải hạ mình với ta như thế.”

“ Người nghĩ như thế nào cũng được, ta đối với người vẫn là một mảnh chân tình.” Dứt lời, Tần Nhị Thế phẩy tay, kêu gia nhân rót rượu vào hai cốc nhỏ đã được đặt sẵn ở đây.

“ Đến, Thường, đây là món ta phân phó làm riêng cho người, thử một miếng đi.”

Ngạn Lạc Thường cũng không có động đũa, hắn nghi ngờ không biết Tần Nhị Thế lại bày ra cái trò gì, hắn không tin tên cầu hôn điên này lại có thể ngồi im chịu sự khinh bạc của hắn.

“ Lạc Thường, ta biết người không tin ta, nhưng ta đối người thực lòng, nếu người sợ ta hạ độc vào thức ăn hay rượu, đến, ta sẽ thử trước cho người xem.” Nói vừa dứt, Tần Nhị Thế đã ngửa cổ uống cạn chén rượu trên tay, bất quá cũng có tình qua, rượu của hắn là rượu lạnh, được cũng sẽ không có tác dụng, nhưng đoin Ngạn Lạc Thường uống xong ly rượu đã được hâm nóng kia, mỹ nhân sẽ về tay hắn a...

Nhìn Tần Nhị Thế không do dự uống cạn, Ngạn Lạc Thường cũng giảm nhẹ nghi ngờ, dù sao, hắn cũng mang theo bên mình giải độc của sư phụ, sẽ không có gì đáng lo đi.

“ Lạc Thường, người như thế nào vẫn còn không tin.”

“Có phải chỉ cần uống hết chén này, ta có thể ly khai...” Mặc kệ thế nào, Ngạn Lạc Thường vẫn tuyệt đối không thích không khí phong trần nơi đây, mùi phấn son nữ nhân nồng nặc khiến hắn cảm thấy khó thở. Lại thêm gương mặt lúc nào cũng nhăn nhó phía đối diện, hắn càng phi thường khó chịu, chỉ hận không thể một cước đá bay tên chết tiệt kia ra ngoài.

“Có thể, chỉ cần người uống cạn.” Tần Nhị Thế thấy cá sắp cắn câu, cười đến không thể khép miệng lại được.

Vì nhanh chóng muốn rời khỏi chốn thị phi này, Ngạn Lạc Thường một hơi uống sạch. Rượu ấm nước ôn, chảy xuống cổ họng thực dễ chịu, còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt:” Rượu đã uống xong, xin cáo từ...”

“ Lạc Thường, người như thế nào lại thực sự chán ghét ta?”.

“ Công tử không cần phải để trong lòng, ta chỉ là cảm thấy không xứng thôi.”

“A? Ngay cả đụng vào người cũng không có được? Lạc Thường, lúc Yến Phàm Vũ ôm người bay ra ngoài, người ngay cả động đậy cũng không a.” Tần Nhị Thế lộ ra tiểu dung khinh miệt. Không có thể vì phạm mệnh lệnh của hắn. Hắn muốn có cái gì, thứ đó nhất định phải hảo hảo thuộc quyền hắn sở hữu, ngay cả mỹ nhân cũng đâu trước mặt. Ngạn Lạc Thường này, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, thế thì đừng có trách hắn không biết thương hoa tiếc ngọc: “Như thế nào lại không nói gì, người là thừa nhận cùng hắn có ý tứ đi.”

“ Không có!” Không biết vì sao, chỉ cần liên quan đến Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường lại thấy nội tâm một mảnh hỗn loạn, thực không giống với tính cách bình tĩnh, trầm ổn của hắn trước đây. Không được, không thể lún sâu thêm được nữa:” Công tử, bị Yến Phàm Vũ mang đi chỉ là kế hoạch, nếu như người cảm

thấy ta là sai cái gì, có thể hướng phụ thân người phản ứng, dù sao sự phụ ta chắc chắn sẽ không vi phạm mệnh lệnh đi.”

“Ha ha, Lạc Thường a, người như thế nào lại dễ dàng kích động như vậy, ta chẳng qua chỉ muốn thử thôi. Người đã nói không có nửa điểm tình ý với xú tiểu tử kia, hãy chứng minh cho ta xem nào.

“Cái gì?”

Tần Nhị Thế chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường:” Lạc Thường, người là biết ta đang nghĩ gì đi...”

“ Người...” Vô thức rút ra thanh chùy thủ bên hông, cư nhiên lại phát hiện bản thân ngay cả nửa điểm khí lực cũng không có, nội tâm nhất thời nẩy lên dự cảm không lành:” Sao...sao lại thế này...”

“ Ha ha, quả nhiên hữu dụng, thật không uống ta hao tổn tâm cơ...” Tần Nhị Thế áp chế không được, thỏa mãn cười to, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt mỹ miều kia lên vuốt ve:” Bổn thiếu gia ta không ăn người chỉ sợ sẽ phát điên a...”

“ Người...buông...” Muốn thoát ra nhưng vô lực, Ngạn Lạc Thường không biết vì sao mình lại biến thành cái bộ dạng này, bị Tần Nhị Thế như vậy động chạm, không khỏi rung mình ghê tởm.

“ Vô dụng, mặc kệ người chống cự như thế nào cũng không có ích, chỉ bằng ngoan ngoãn mở ra hai chân cho bản thiếu gia ta ngoạn, ta nhất định sẽ cho người khoái hoạt a.” Tần Nhị Thế nói xong liền đem Ngạn Lạc Thường đặt dưới thân, hai tay đã bắt đầu hoạt động.

(Đậu đỏ:Có ngày gia đem thằng lay đi ...)

19. Chương 18

Tần Nhị thế rất nhanh đã thoát ngoại y của Ngạn Lạc Thường, làn da trắng muốt, trơn mịn theo đó mà lộ ra ngoài, tựa hồ là Mị Hồn Tán bắt đầu có công hiệu, Ngạn Lạc Thường gò má phỉếm hồng, đầm mồ hôi. Trông thấy giai nhân như thế trong lòng mình, Tần Nhị Thế đã sớm không thể kiềm chế, càng thô bạo, muốn đem cái vật thể nóng bỏng kia lộ ra trước mắt.

Muốn phản kháng nhưng không thể, chưa lúc nào Ngạn Lạc Thường thấy một đệ nhất sát thủ lạnh lùng như hắn lại vô dụng đến vậy....

Hắn hận...

Hận tại sao mình không cẩn thận, hận mình quá mức vô dụng, để phải rơi vào tình trạng như vậy...

Hắn muốn chạy trốn, hắn không muốn tiếp tục ở đây nữa. Nơi đây không khí tràn ngập những âm mưu, quỷ kế, khiến cho người ta cảm thấy phi thường ngột ngạt....

Trước mắt người này, hắn chỉ thấy chán ghét cùng bài xích, cảm giác này đối Yến Phàm Vũ chưa từng xuất hiện.

Vì cái gì mình lại muốn giãy giụa, vì cái gì đến lúc này mới phát hiện chính mình phạm một sai lầm lớn nhất – là đã hoàn toàn yêu thích nam nhân kia.

Kỳ thật, hai người kia nói gì, từ đầu đến cuối, y đều tỉnh táo, Yến Phàm Vũ rốt cục cũng sáng tỏ, người muốn giết mình, chính là Tần Thọ lão nhân kia. Nhưng....

Chẳng lẽ, hết thảy đều là âm mưu...

Lạc Thường xuất hiện, hai người gặp mặt...

Chẳng lẽ hết thảy đều là cố ý sắp xếp, chẳng lẽ chính mình ngu dốt từng bước đi vào cái bẫy đã được đặt ra từ trước.

Qua khe hở, Yến Phàm Vũ có thể nhận thấy Tần Nhị Thế đang đối Ngạn Lạc Thường động thủ động cước,, nhưng không có đi lên giải cứu hần. Y đang do dự, không biết đích thực phải làm như thế nào...

Y không biết Ngạn Lạc Thường đối với mình đến cuối cùng là loại cảm giác gì. Nguyên lai tưởng rằng thời gian có thể thay đổi suy nghĩ của con người, nhưng, có lẽ, y đã nhầm...

Chính như Ngạn Lạc Thường vừa nói, hết thấy đều là kế hoạch. Chính mình thực tâm để rồi đối lấy sự thành công của địch nhân. Không thể, nếu là như vậy, hãy để chính mình chặt đứt. Hết thấy mằm mống tai họa quyết không thể tổn hại đến lợi ích của sơn trang. Yến Phàm Vũ hung ác hạ quyết tâm, nhất quyết quay đầu rời đi. Những lời vừa này của Ngạn Lạc Thường đã khiến tâm hần vỡ ra ngàn mảnh, nỗi đau từng đợt dâng lên không cách nào giảm bớt.

Nhưng, khi phục hồi tinh thần, Yến Phàm Vũ lại nhìn thấy...

Y nhìn thấy...

Trên khóe mắt Ngạn Lạc Thường ngấn lệ, giọt nước mắt long lánh, trong suốt dưới khuôn mặt nam nhân đang ra sức xâm phạm cơ thể hần, cho nên tuyệt đối sẽ không phát hiện ra....

Thường....

Yến Phàm Vũ một chưởng xuất ra, đem cánh cửa chắn trước mặt đánh gãy làm đôi, từ phía trên bay xuống. Nhìn thấy Yến Phàm Vũ ở đầu đột nhiên xông tới, Tần Nhị Thế không khỏi kinh hãi, lập tức nhảy dựng tới một bên..

“ Người...người...”

Yến Phàm Vũ cởi ngoại bào của chính mình, chậm rãi bao quanh thân thể gần như xích lô của Ngạn Lạc Thường, nhẹ nhàng đưa hần tiến vào lồng ngực. Đúng vậy, cho dù kiếp này phải chết dưới lưỡi kiếm của hần, một khắc này, chứng kiến Ngạn Lạc Thường khóe mắt phiếm lệ quang, Yến Phàm Vũ hiểu, nguyên lai chính mình thương yêu hần, không thể từ bỏ. Cho dù hần hội lửa gạt chính mình, vẫn không cách nào buông tay...

“ Yến Phàm Vũ, người như thế nào lại can phá chuyện tốt của bản thiếu gia ta!” Tần Nhị Thế tức giận hô lên một tiếng, hơn chục nam nhân lực lưỡng theo đó tiến vào.

Ngạn Lạc Thường lúc này toàn thân không có khí lực, căn bản không có cách nào cùng Yến Phàm Vũ kè vai chiến đấu, chỉ có thể vô lực dựa vào lồng ngực vững chãi. Thật ấm áp, thật thoải mái, khiến cho mình cảm giác an tâm, muốn cứ như vậy mà dựa vào mãi mãi.

Quả nhiên, Yến Phàm Vũ, ta đã thích thượng người...

Cẩn cẩn dục dục ôm lấy Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ đứng lên, đối diện Tần Nhị Thế:” Hừ! Chỉ bằng những người này mà cũng đòi ngăn cản ta? Nực cười! Tần Nhị Thế, có phải hay không người quá coi thường Yến Phàm Vũ ta!” Tên khốn này dám cả gan xâm phạm Thường, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đem người chém thành trăm mảnh. Bất kể là ai, chỉ cần đụng đến Ngạn Lạc Thường, đều sẽ phải chết...

Yến Phàm Vũ đề khí nhảy lên, vừa vặn đập ngã vài tên gia đình, xoay người một cái, quay lại, nhắm một chưởng nhắm trúng Tần Nhị Thế, thừa lúc chúng đang hỗn loạn, ôm Ngạn Lạc Thường theo lối cửa bay ra ngoài, trốn thoát...

“ Truy! Truy! Mau đưa mỹ nhân của ta trở về!” Bùm lấy một bên đầu đang không ngừng tuôn ra huyết đỏ, Tần Nhị Thế tức giận phân pháo gia nhân đuổi theo.

Xuyên qua đạo hành lang, rất nhanh, hai người đã tới hậu viện, đằng sau, tiếng chân người đang dậm dậm lại gần. Ngạn Lạc Thường căn bản đã không còn khí lực, mặc kệ Yến Phàm Vũ ôm, nhưng, địch nhân Yến Phàm Vũ phải đối phó không chỉ có một, lại còn bị hần làm vướng víu...

Thật đáng giận, như vậy mà lại không làm được gì để giúp đỡ...

“ Phóng... Buông ta xuống... người ...mau đi đi...” Ngạn Lạc Thường cứng ngắc muốn từ trong ngực Yến Phàm Vũ nhảy xuống, lại bị ôm chặt lấy, không cách nào nhúc nhích :” Đi mau... Nếu không đi.. không kịp mất..” Đi mau, van cầu người, rời đi trong lúc này, không cần phải vì ta mà...

“ Yên nào!” Yến Phàm Vũ trả lời chính là đơn giản như vậy, nhưng thật quyết đoán:” Lưu người lại? Sau đó thì sao? Mặc cho tiểu tử thối kia đối người làm xằng lăm bậy? Thường, ta nói rồi, ta sẽ không để người phải chịu bất cứ thương tổn nào...”

“ Chính là...” Hiện tại chúng ta căn bản không thể ly khai, nhưng nếu như có một mình người, chắc chắn sẽ thoát được. Chỉ tại ta, liên lụy đến người. Vì cái gì? Vì cái gì người vì ta lại làm nhiều việc đến vậy, ta bắt quả chỉ là một người muốn giết người mà thôi, vì cái gì...”

“ Van cầu người, đi mau...” Ngạn Lạc Thường hai tay nắm chặt vạt áo của Yến Phàm Vũ, ngón tay cơ hồ trắng bệch, dùng giọng khàn khàn khẩn cầu...

“ Thường, người khóc?” Nhìn Ngạn Lạc Thường khóe mắt phát ra quang điểm, Yến Phàm Vũ có thể cảm nhận người trong ngực mình đang run nhẹ. Ngạn Lạc Thường quả thực lo lo lắng cho chính mình, không phải hư giả. Dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hết giọt nước mắt lưu trên gò má nhẵn mịn, hương vị tuy là khổ sáp, nhưng trong lòng lại phá lệ ngọt ngào.

Thật không ngờ, người sẽ vì ta mà khóc...

Đằng sau, đám người Tần Nhị Thế đã nhanh chóng đuổi đến, bao vây xung quanh. Tần Nhị Thế thấy vậy cũng cứng giọng, đứng lên cười ha hả :” Yến Phàm Vũ, các người giờ trốn đi đâu, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, đem mỹ nhân giao lại cho ta, ta sẽ tha cho người một con đường sống!”

“ Dựa vào cái gì!” Yến Phàm Vũ phát ra tia cười nhạt, nhìn Tần Nhị Thế vì chạy vội mà đã đỏ tới tận mang tai.

“ Người.. hảo! Lên cho ta! Đem tiểu tử kia bắt lại! Ta muốn hảo hảo tra tấn hắn! Ta muốn làm hắn sống không bằng chết!” Tần Nhị Thế một hơi ra lệnh, tất cả đều đồng loạt xông lên. Mà Yến Phàm Vũ đơn giản chỉ mỉm cười, hướng phía sau lui về một bước.

Chỉ thấy hai hắc y nam tử rơi xuống trước mặt Yến Phàm Vũ, trong nháy mắt rút ra hai thanh bảo kiếm sáng loáng, cung kính nói “ Trang chủ thỉnh rời đi trước, nơi này để lại tiểu nhân đối phó...”

Chứng kiến ưu thế của mình dần dần bị chiếm mất, Tần Nhị Thế tất nhiên càng thêm tức giận. Một bên dậm chân, một bên hô “ Lên hết cho ta! Bắt lấy bọn chúng! Các người đúng là một lũ phế vật!”

Chính là, chỉ cần một người tiến lên, cái chết là cầm chắc, chớ nói gì đến bắt người. Thừa dịp này, Yến Phàm Vũ ôm Ngạn Lạc Thường ly khai Linh Âm các.

Cuối cùng, cả Linh Âm các, hậu viện chỉ còn lại đồng bừa bọn cùng với Tần Nhị Thế đã sợ hãi tới mức xụi lơ ở một góc.

“ Đáng chết...! Yến Phàm Vũ, ta quyết sẽ báo thù này!”

20. Chương 19

Trở lại trong trang, Yến Lạc Vũ rất nhanh đem Ngạn Lạc Thường đặt lên giường. Vốn được tính của Mị Hồn tán đã phát tác, hơn nữa, trên đường trở về thân thể không ngừng ma sát, giờ khắc này, Ngạn Lạc Thường chỉ cảm thấy phi thường nóng, tưởng như có thể thiêu cháy tất cả. Thân thể trong vô thức ưỡn cong lên, hai tay nắm chặt có chút trắng bệch, cả người phát run.

Chứng kiến một Ngạn Lạc Thường như vậy, Yến Phàm Vũ làm sao có thể không đau lòng. Phân phó hạ nhân đem đến một chậu nước lạnh, đóng cửa lại, Yến Phàm Vũ muốn thay Ngạn Lạc Thường giảm bớt thống khổ. Dùng khăn mặt thấm qua nước lạnh, ôn nhu chà sát trên gương mặt Ngạn Lạc Thường, từng chút, từng chút!

Đang lúc hắn cúi xuống, Ngạn Lạc Thường đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy y.

“Thường...”. Bị hành động kia của Ngạn Lạc Thường làm cho hoảng sợ, Yến Phàm Vũ giật mình đánh rơi khăn mặt trên tay xuống đất.

“Thực...thực xin lỗi...” âm sắc nhẹ nhàng cùng tiếng thở dốc nặng nề, có thể nghe ra được, được lực đã hoàn toàn khống chế thân thể Ngạn Lạc Thường. Nếu không được thỏa mãn, hắn sẽ bị Mị Hồn Tán hành hạ đến chết. Yến Phàm Vũ ôn nhu vuốt ve mặt Ngạn Lạc Thường, đưa hắn ôm sát vào trong ngực.

“Không có việc gì, Thường, đây không phải là lỗi của ngươi, tất cả là do tên khốn Tần Nhị Thế kia...”

Bất chợt, đôi môi tiến lại gần cắn ngang câu nói. Đầu lưỡi xâm nhập bên trong, cuống quýt tìm một nửa nóng bỏng khác. Trong nháy mắt, khoái cảm cơ hồ làm cho Ngạn Lạc Thường điên cuồng. Cho đến khi buồng phổi gần hết không khí, cả hai mới buông nhau ra, tơ bạc còn theo khoe miệng chảy xuống.

Cơ thể Ngạn Lạc Thường đang kêu gọi âm ỉ. Chính mình không một mảnh vải che thân hiện ra trước mặt y, không biết là do được tính, hay bản thân đã khó ức chế được dục vọng dâng trào. Giờ khắc này, chỉ cơ hồ khát vọng Yến Phàm Vũ như thế mà vuốt ve.

Khuôn mặt phiếm hồng, bộ dáng thẹn thùng cho dù không muốn cũng đã sớm làm cho Yến Phàm Vũ sản sinh dục vọng.

Cho dù từ nay về sau hắn hội trách mình cũng được, hận mình cũng không sao, bây giờ, chỉ nghĩ sẽ tận lực hảo hảo thương hắn.... Lúc trước, khi thấy Tần Nhị Thế trên cơ thể này mà làm vậy, chính mình đã muốn một đao giết chết tên súc sinh đó. Đầu tiên, nghĩ rằng bản thân sẽ thành thực chờ đợi đến khi Ngạn Lạc Thường đáp ứng, thế nhưng, bây giờ, y chỉ biết rằng, phải có được con người này, bất kể là thể xác hay tâm hồn.

Nhẹ nhàng gặm cắn phần gáy trắng nõn, thỉnh thoảng lướt qua đầu lưỡi, cật lực mút mát làn da nhẵn nhụi, bóng loáng. Đôi môi thấp dần xuống dưới, dừng lại ở hai khóa anh đào đỏ mọng vì kích tình mà dần dần đứng thẳng dậy. Cảm nhận được cơ thể trong lòng mình đã dần thả lỏng ra, Yến Phàm Vũ mới ôm Ngạn Lạc Thường đặt trên đùi, vươn tay hàm trụ thắt lưng ái nhân.

Ngạn Lạc Thường khẽ rên một tiếng, ngẩng đầu lên tựa vào người trước mặt, thấp giọng thở dốc. Hắn vô lực nắm lấy tiết y xộc xệch của người nọ, từ cổ họng bật ra những tiếng rên rỉ, khiến cho kẻ khác càng thêm hưng phấn.

Động tác tay càng lúc càng nhanh, khuôn mặt anh tuần uì vào hõm vai Ngạn Lạc Thường, day dứt lấy da thịt nhạy cảm. Trong cảm giác nhột nhột còn có đau đớn, nhưng chỉ khiến khao khát càng như lửa cháy, vô pháp kiềm chế.

Hai thân thể không ngừng ma sát, trong vô thức, Ngạn Lạc Thường vòng tay mình ra sau, ôm lấy tấm lưng vững chãi, đôi chân thon dài cũng không tự chủ được mà cọ cọ, vòng qua thắt lưng vững chãi của người đối diện.

Nhận thấy sự mời gọi của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ đương nhiên là không có cự tuyệt. Nhẹ nhàng đặt tiểu nhân nhi trong lòng xuống giường, bằng tốc độ nhanh nhất có thể thoát y chính mình rồi nhanh chóng quay trở lại, đem hai chân Ngạn Lạc Thường tách rộng ra hết mức có thể, nâng dục vọng đã sớm ngất ngưởng cao đầu cho vào miệng, đầu lưỡi không ngừng kích thích. Sau vài khắc, Ngạn lạc Thường rút cục không khống chế nổi mà phóng ra.

“Ừm... ừm...” Yến Phàm Vũ nhẹ nhàng kéo qua gương mặt y, hôn lên đôi môi đỏ mọng đang run lên không ngớt, đầu lưỡi lướt theo viền môi bé nhỏ ướt át. Cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng phát ra những âm thanh rời rạc:

“Ừm... Vũ...ta...”

Dịch thể trắng đục nhiều xuống ga trải giường, trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc. Ngạn Lạc Thường khẽ mở mắt, đôi con ngươi trong veo đã sớm bị dục vọng làm mờ ngấm nhìn nam nhân trước mặt. Trong mắt y phát ra tia ôn nhu, làm cho chính mình không cách nào khống chế được sự ám áp chạy dọc toàn thân. So với Tần Nhị Thế chỉ mang đến chán ghét cùng ghê tởm, Yến Phàm Vũ vuốt ve làm cho hắn chỉ cảm nhận được khoái hoạt.

Chính mình nguyện ý tiếp nhận hết thảy, không biết từ lúc nào, nam nhân này đã khắc sâu đến mức không thể xóa bỏ.

Lấy tay quạt một chút được cao bơi trơn, Yến Phàm Vũ đem ngón tay cần cần dục dục tiến nhập cúc huyết, mang theo sự đau đớn, khó chịu.

“ Ần...a...”. Ngạn Lạc Thường nhíu mày rên lên một tiếng, cơ thể căng cứng, mắt bắt đầu ngấn lệ.

Yến Phàm Vũ khẽ hừ một tiếng, cúi đầu gặm lấy cảm y, mồ hôi ứa trên mặt, giọng khàn đến nỗi có thể xuyên thấu qua tim: “Thường... thả lỏng ra, đừng sợ,...hãy tin tưởng ta.”

Yến Phàm Vũ chậm rãi làm cho ngón tay di chuyển trong dũng đạo, mỗi lần va chạm, cúc huyết ấy cũng không tự nhiên mà co rút, nhưng rất nhanh lại giãn ra, dịch thể tiết ra ngày càng nhiều. Sau khi đã khuếch trương đủ, Yến Phàm Vũ rút ngón tay ra, đem phân thân đánh một vòng trên đùi trước lối vào, sau đó từ từ sáp nhập.

Cho dù đã được bôi trơn đầy đủ, Ngạn Lạc Thường vẫn không tránh khỏi một trận đau đớn, thân thể mất tự nhiên mà vận vẹo. Tuy nhiên, đau đớn đó chỉ tồn tại trong phút chốc mà rất nhanh đã nhường chỗ cho những khoái cảm dâng trào.

Tiết tấu luân động ngày một nhanh, hòa với tiếng rên rỉ mị tình. Sự ẩm áp bao phủ, khiến cho Yến Phàm Vũ không lâu sau cũng bắn ra dòng nhiệt lưu, chạy vào thật sâu trong cơ thể Ngạn Lạc Thường. Hai người vô lực nằm thở hổn hển trên giường.

Đêm dài dằng dặc, trong phòng tiếng thở dốc, rên rỉ, cùng tiếng da thịt chạm vào nhau không ngừng truyền ra ngoài.

(Đây là lần đầu ta edit, h có phần hơi củ chuối, thỉnh thông cảm J)

21. Chương 20

Sáng sớm, ánh nắng theo khe cửa tiến vào trong phòng. Trên chiếc giường vừa trải qua một đêm mây mưa, giờ khắc này, có một con người đang say sưa ngắm nhìn một người khác đang gối lên tay mình mà say ngủ. Yến Phàm Vũ không tự chủ được mà mỉm cười.

Không nghĩ tới hôm qua lại làm nhiều lần như vậy, một lần rồi lại một lần, thẳng cho đến sáng mới dừng lại.

Ngón tay lướt qua gò má thanh tú, sự mát rượi nơi đầu ngón tay làm cho y lưu luyến không muốn rời đi. Nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ ôn nhu tẩy rửa thân thể cho mình cùng ái nhân, dọn dẹp mảnh hỗn độn mà hai người để lại, sau đó kéo mền phủ kín con người đang say giấc kia, li khai gian phòng.

Không biết mình rốt cuộc ngủ bao lâu, Ngạn Lạc Thường chậm rãi mở mắt, người bên cạnh đã không thấy đâu, mà thân thể cũng đã được tẩy trừ sạch sẽ. Có chút mệt mỏi cử động thân thể, hạ thân đau nhức khiến cho hắn bỗng chốc đỏ mặt.

Ngày hôm qua...Ta...và Vũ...

Nhớ tới mình liên tục đòi hỏi Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường lập tức cảm thấy phi thường xấu hổ. Tuy có thể nói là do tác dụng của dục, nhưng không nghĩ tới chính mình lại khát cầu y như vậy, không biết về sau, mình phải dùng cái dạng gì đối mặt đây.

Chịu đựng sự rất buốt ở hạ thân, Ngạn Lạc Thường tự cấp chính mình mặc quần áo, tựa ở bên giường.

Ngoài cửa, Yến Phàm Vũ đi tới, nhận thấy Ngạn Lạc Thường có ý muốn xuống giường, liền vội vàng tiến lại.

“Cẩn thận!” Ngạn Lạc Thường diều diều hoảng hoảng, không cẩn thận liền ngã sấp xuống khuôn ngực Yến Phàm Vũ trước mặt. Hai người cứ vậy ngã thẳng xuống giường, cho dù cách hai lớp y phục, cả hai vẫn cơ hồ nghe rõ nhịp đập rộn ràng phát ra từ lồng ngực đối phương.

“Thường, người không sao chứ?” Yến Phàm Vũ thoáng gia thêm lực đạo, den Ngạn Lạc Thường chăm chú ôm vào trong lòng.

Bị ôm ấp như vậy, Ngạn Lạc Thường ngay lập tức đỏ mặt.

“ Người...người...mau buông ta ra....” Cực lực giãy ra khỏi Yến Phàm Vũ, nhưng người kia lại ra vẻ không muốn rời ra.

“Thường, người không nên lộn xộn. Đêm qua ta giống như phát hỏa, đã làm người bị thương.” Dứt lời, Yến Phàm Vũ nhẹ nhàng ôm lấy Ngạn Lạc Thường, đem hân tựa bên giường. Nghe được mấy chữ “Tối hôm qua”, Ngạn Lạc Thường đã muốn tìm một nơi thật kín để trốn vào.

Yêu Yến Phàm Vũ, chính mình không muốn thừa nhận nhưng sự thật này sẽ không bao giờ thay đổi. Ngày hôm qua là do được, nhưng chính mình lại không thể phủ nhận những khoái cảm từ những lần vuốt ve mà Yến Phàm Vũ mang lại, dù cho...có bị sư phụ giết chết, mình cũng vô pháp tổn thương y.

Cho nên... Nhiệm vụ... Hân là thất bại đi...

Ngồi bên cạnh Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường một câu cũng không nói. Hai người cứ như vậy, lặng lẽ hưởng thụ trọn vẹn vài giây yên tĩnh.

“Thường...” Rốt cục, Yến Phàm Vũ mở lời, đánh tan sự xấu hổ. “Người là Tần Thọ phải đến giết ta?”

Ngạn Lạc Thường không nói, chỉ đơn giản ngược nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

“Thường, thực xin lỗi, ta ngày hôm qua theo dõi người.... Bất quá, người thành thật nói cho ta biết, người không phải là người của Tần phủ a...”

“Là...” Kiên định đem từng chữ trong miệng phát ra, Ngạn Lạc Thường quay đầu nhìn sâu vào ánh mắt Yến Phàm Vũ.

“Phải không...?” Hi vọng cuối cùng biến thành bọt biển, Yến lạc Vũ cũng biết chính mình cùng Ngạn Lạc Thường chỉ có thể trở thành địch nhân.

“ Đối với chuyện của người, ta thực chưa từng cùng hân nói cái gì!” Ngạn Lạc Thường chủ động trả lời không chút do dự. “ Như thế nào, lo lắng ta sẽ mật báo cho hân? Vũ, không phải người quá coi thường ta, cho dù đó thực sự là nhiệm vụ của ta, nhưng hiện tại, ta và người có ước hẹn một năm, trước đó, ta sẽ không làm hại đến người.”

“ Thường,ta hiểu. Chẳng lẽ thật không có con đường khác? Chẳng lẽ, người thực sự không thể vất bỏ...?” Yến Phàm Vũ nhìn Ngạn Lạc Thường, rõ ràng đêm qua đã vững tin trong tâm Ngạn Lạc Thường có mình, vì cái gì lại...

“ Không được...” có chút do dự, cũng có chút đau đớn. Không nghĩ tới yêu một người lại làm cho mình khổ sở đến vậy. Rất muốn cùng hân ở một chỗ, rất muốn nói cho hân biết tình cảm của mình, nhưng thực tế lại....

Ngạn Lạc Thường không khỏi nhớ đến lời của phụ thân trước lúc nhắm mắt:” Thường nhi, nếu như sau này gặp được người thiết lòng yêu, nhất định phải hảo hảo quý trọng, không cần phải như phụ thân, thương tiếc cả đời...”

Phụ thân, ta thực sự thương hân, nhưng....

22. Chương 21

Về sau, hai người cũng không đề cập tới chuyện phát sinh hôm đó nữa mà bảo trì quan hệ mập mờ. Bất quá, Ngạn Lạc Thường hiểu, cho dù không nói tiếng nào, Yến Phàm Vũ như trước vẫn hảo hảo chiếu cố mình, mà chính hắn cũng sẽ quý trọng thời gian một năm ước hẹn quý giá này. Ít nhất, trước khi chết có thể lưu lại chút gì đó đáng giá... Một hài tử ...

Tại Lăng Vân Thành ba tháng, hai người rốt cuộc cũng quay về sơn trang. Mà ở trên đường cũng nhận được thư của Mộ Lăng Phi, Hạ Thanh Minh đã bình an sinh hạ hài tử.

Thoáng cái, đại môn đã ở trước mắt. Hạ Thanh Minh đã đứng chờ sẵn ngoài cửa, tiểu dung sáng lạn, bước tới trước mặt hai người:” Lạc Thường, Phàm Vũ, các người đã trở về a...”

“Thanh Minh, cẩn thận vẫn hơn, người vừa mới sinh hạ hài tử!” Ngạn Lạc Thường cẩn cẩn dục dục nói.

“ Ha, ha, Thanh Minh a, cục cưng đâu rồi, cha nuôi hắn đến đây, như thế nào lại không đem hắn theo?” Yến Phàm Vũ vừa lái vừa đùa ở bên cạnh.

“Hắc hắc, hắn mấy ngày nữa sẽ tròn tháng. Ta còn tưởng các người bận rộn công sự ở Lăng Vân thành mà không về được.”

“ Làm sao có thể, ta thế nào cũng là cha hài tử, sao có thể bỏ qua lễ trao chu của con mình cơ chứ!”

“ Tốt lắm, tốt lắm. Vào trong thôi, ngoài trời gió rất lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn.” Ngạn Lạc Thường lôi kéo Hạ Thanh Minh hướng trong trang bước vào, Yến Phàm Vũ nán lại dặn dò mấy người Thích bá vài câu rồi chính mình cũng đi vào, trên gương mặt vẫn không ngớt ý cười.

Mộ Lăng Phi trong đại sảnh đã sớm đợi, trông thấy Hạ Thanh Minh đem theo Ngạn Lạc Thường cùng Yến Phàm Vũ tiến đến, liền lập tức lại gần :” Các người cuối cùng cũng về, lần này khổ cực rồi!”

“ Không có a, Phi ca, sự tình đã sắp xếp thỏa đáng, hắn là không có gì đáng ngại.”

“ Ân, ta xem tín người đưa tới, đích thật là không sai,bất quá, cũng cần phải thông báo lại với sư phụ.”

“Ân...” Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi hai người cũng bàn chính sự, ngoài phòng truyền đến thanh âm thanh thúy cùng âm thanh hài nhi khóc nỉ non.

“Tâm Xảo tỷ tỷ, Tâm xảo tỷ tỷ, đệ đệ, cho Hạ Nhi ôm đệ đệ một cái nào!” Mộ Hạ lôi kéo Tâm Xảo, một mực muốn ôm đệ đệ của mình.

“ Hạ Nhi, chú ý, người còn bé, không chừng sẽ đánh rơi đệ đệ của người mất.” Hạ Thanh Minh bắt đắc dĩ đi ra phía trước, tiếp nhận nhi tử trong tay Tâm Xảo.

“ Không thể a.... Đệ đệ sinh ra đã lâu, ta một lần cũng không được ôm qua. Nương ôm qua, phụ thân ôm qua, ngay cả Tâm Xảo tỷ tỷ cũng ôm qua, ta mặc kệ. Hạ Nhi cũng muốn ôm!”

Nhìn hài tử bốc đồng trước mắt, Hạ Thanh Minh xoa xoa đầu hắn:” Hạ Nhi lấu lỉnh, người xem, cha nuôi cùng Lạc ca ca đã trở lại, không cho bọn họ gặp đệ đệ sao?”

Mộ Hạ cười cười nhìn Ngạn Lạc Thường cùng Yến Phàm Vũ, miễn cưỡng cong lên cái miệng nhỏ nhắn:” Được rồi, bất quá, nương nhất định phải cho Hạ Nhi ôm đệ đệ một cái!”

“Hảo!” Hạ Thanh Minh đem hài tử ôm đến chỗ Ngạn Lạc Thường.

Trong ngực, hài nhi mở to hai mắt trong veo, nhìn hai người trước mặt. Bàn tay nhỏ bé vô lực nắm lại, thỉnh thoảng còn tự đá bấp chân chính mình. Ngạn Lạc Thường ôn nhu vuốt ve gò má hài tử, thực mềm a. Đột nhiên di chuyển tầm mắt đến xương quai xanh của hài tử, không tránh khỏi một trận sợ hãi mà lắp bắp.

“ Thanh... Thanh minh, cái này..... Đây là.....”

Lục mang tinh rõ ràng hiện lên.

“ Đúng vậy, hắn là Tây Nạp tộc nhân....” Thanh Minh mỉm cười, đem hài tử chuyển cho Ngạn Lạc Thường.

Tây Nạp tộc.... Đứa bé này là Tây Nạp tộc....

Trong nội tâm vô cùng kích động, một Tây Nạp sinh mệnh đã ra đời. Đứa bé này chính là Tây Nạp tộc nhân tương lai, lại sinh trưởng trong một gia đình tốt như vậy.

“Thật tốt quá... thật tốt quá...” Ngạn Lạc Thường mỉm cười đem hài tử lên trước mặt cọ đi cọ lại, không ngừng dùng thanh âm nhẹ nhàng lặp lại mấy chữ này, Mà hài tử như thế được Ngạn Lạc Thường trêu đùa cũng không khỏi khanh khách cười.

Nhìn Ngạn Lạc Thường tâm trạng tốt như thế, Yến Phàm Vũ cũng cảm thấy trong lòng một cỗ vui mừng, hướng Thanh Minh hỏi: “Danh của hài tử như thế nào a?”

“Mộ Thanh” Haha, danh tự lại lấy từ tên mẫu thân. Phi ca ái Thanh Minh thật sâu nên cũng muốn hài tử đem theo hình bóng của Thanh Minh.

Tất cả mọi người cứ như vậy ở đại môn trêu đùa Tiểu Mộ Thanh. Tiếng cười hạnh phúc cũng theo đó mà phát ra bên ngoài.

23. Chương 22

Mọi người trong Phi Yến sơn trang tinh thần tựa hồ như rất thoải mái, Thích Bá mang theo Tâm Xảo đều tất bật chuẩn bị cho ngày đầy tháng của tiểu Mộ Thanh thiếu gia.

Hạ Thanh Minh trong phòng cẩn cẩn dục dục chiếu cố Tiểu Mộ Thanh, mà đằng sau thì Mộ Lăng Phi ôn nhu quan sát nhất cử nhất động của hắn.

“Minh...” Chậm rãi hoá ra tên, Mộ Lăng Phi không khỏi từ phía sau ôm lấy Hạ Thanh Minh: “Quả nhiên, lúc trước lựa chọn người là phi thường chính xác!”

“Ngu ngốc, nói cái gì đó...” Giúp Tiểu Mộ Thanh mặc quần áo xong, Hạ Thanh Minh đem tay chính mình đặt vào bàn tay để bên hông, hương vị ngọt ngào từ chỗ tiếp xúc lan tỏa toàn thân. Chỉ là ôn nhu như vậy đều đem lại cho hai người cảm giác hạnh phúc khôn cùng.

Đem cảm mình tựa vào vai Hạ Thanh Minh, Mộ Lăng Phi thì thầm: “Minh, có thể cả đời cùng người ở một chỗ thực hạnh phúc!”

“Sao cứ nhiên lại nói đến cái này...”

“Không có, chỉ là nghĩ tới cuộc sống hiện tại của mình, thấy có chút hư ảo, làm cho người ta không phân biệt được đâu là thực, đâu là mơ, vạn nhất một ngày nào đó, tất cả đèn biển mất...”

“Ngốc, như thế nào lại...” Xoay người lại, Hạ Thanh Minh ôm chặt lấy thắt lưng Mộ Lăng Phi, đầu tựa vào lồng ngực vững trãi, quen thuộc: “Ta rõ ràng ở chỗ này, người thế nào lại sinh ra ảo giác. Đích xác, cả đời ta sẽ không ly khai...”

“Ân...” Nghe âm thanh nhẹ nhàng của Hạ Thanh Minh, Mộ Lăng Phi gia tăng lực đạo, cố sức hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của ái nhân trong lòng.

“Đúng rồi, Phàm Vũ cùng Lạc Thường.... Bọn họ gần đây làm sao vậy?”

“Ân?”

“Cảm giác như, có chuyện gì đó...”

“Như thế nào, Minh, người lo lắng cho bọn họ?”

“Ân, Lạc Thường là người tốt, cũng là bằng hữu tốt nhất của ta, ta hy vọng hắn được hạnh phúc...”

“Ân... Bọn họ... Nhất định sẽ hạnh phúc...phi thường hạnh phúc...”

Mệt chết đi....

Không biết như thế nào....

Gần đây thân thể trường kì mệt mỏi.

Cảm giác, cảm thấy....

Giống như....

Ngạn Lạc Thường ngồi ngây ngốc cạnh bệ cửa sổ, nhìn cảnh sắc phía chân trời xa xa, cảm thụ làn gió dịu mát. Gần đây thân thể luôn rất suy yếu, vừa hoạt động một chút đều mệt mỏi, càng không nói gì đến vận công. Không biết rút cục là làm sao, xem ra, phải tìm thời gian nhờ Kiêm Gia nhìn xem mới được...

Đột nhiên, một cái đầu nhỏ dò xét tiến vào.

“Lạc ca ca...” Mộ Hạ một phen nhào vào lòng Ngạn Lạc Thường “Lạc ca ca, bởi Hạ Nhi chơi có được không?”

“Hạ Nhi, Lạc ca ca thân thể không thoải mái, để ta nghỉ ngơi một chút có được không?” Ôn nhu vuốt ve đầu Hạ Nhi, có điểm tiếc nuối nói.

“Không thoải mái? Ân...” Hạ Nhi cúi thấp cái đầu nhỏ, biểu tình có hơi thất vọng, nhưng lại nhanh chóng tươi cười “Đã như vậy, Lạc ca ca đi theo ta...”

“Đi nơi nào a?” Còn không kịp phản ứng, Ngạn Lạc Thường đã bị Mộ Hạ lôi kéo ly khai gian phòng.

Dẫn đầu là Mộ Hạ, hai người đi tới một sơn động phía sau sơn trang, sau lớp cỏ dày bao phủ, thoát ra một cổ nhiệt khí nồng đậm. Tiến vào trong, một đại ôn tuyền hiện ra trước mặt hai người.

“Đây là...”

“Lạc ca ca, đây là Hạ Nhi vô tình phát hiện ra, về sau sẽ đem nương tới. Nương nói, ôn tuyền hữu ích cho cơ thể, giảm bớt mệt mỏi.” Nói xong liền cởi bỏ y phục của mình, hướng Ngạn Lạc Thường nói: “Nhanh, Lạc ca ca, chúng ta cùng nhau ngâm.”

“Ân...” Nghĩ đến Hạ Nhi, đứa bé này cũng có dụng tâm, Ngạn Lạc Thường bỏ đi y phục của chính mình, cùng Mộ Hạ bước vào ôn tuyền. Thân thể thoáng cái liền thả lỏng, toàn thân mệt mỏi đúng như Mộ Hạ nói đều bay biến, Ngạn Lạc Thường thư thái nhắm mắt hưởng thụ.

“Di~” Mộ Hạ đột nhiên kêu to một tiếng!

“Làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt kì lạ của Mộ Hạ, Ngạn Lạc Thường ôn nhu hỏi.

“Lạc ca ca, vì cái gì trên người người cùng đệ đệ lại đồng dạng hoa văn?”

“Ân? Đồng dạng?” Lời của Mộ Hạ làm cho Ngạn Lạc Thường thập phần hồ đồ.

“Ân, người xem, Lạc ca ca, hoa văn lục mang tinh hơi hơi hiện hồng.” Mộ Hạ dùng ngón tay nhỏ bé của mình, đánh một vòng quanh lục mang tinh đồ án.

Cái... Cái gì...

Ngạn Lạc Thường lắp bắp kinh hãi. Lục mang tinh đồ án hiện hồng... Nói như vậy... Nhiều ngày như vậy mệt mỏi, không phải vì thân thể suy yếu, mà là...

Hoài thương hải tử!

Nghĩ tới đây, Ngạn Lạc Thường liền xoay lưng về phía mặt nước, thông qua phản xạ, màu đỏ của lục mang tinh hiện hữu rõ ràng trên lưng.

Sao... Như thế nào lại hội....

Thoáng cái cả người xụi lơ, nhìn trước mắt nhiệt khí bốc hơi, nội tâm Ngạn Lạc Thường cũng bắt đầu bối rối.

Chúng kiến Ngạn Lạc Thường như vậy, Mộ Hạ có chút lo lắng:” Lạc ca ca, làm sao vậy? Có phải ngâm lâu quá nên có điểm choáng váng không? Nương nói ôn tuyền ngâm lâu cũng không có lợi, ngươi muốn hay không lên bờ nghỉ ngơi một chút?”

“ Không ...không có.” Nghe được lời của Mộ Hạ, Ngạn Lạc Thường rất nhanh điều chỉnh tốt trạng thái, ít nhất không thể để cho những người khác phát hiện ra. “ Hạ Nhi...”

“ Ân?”

“ Đáp ứng Lạc ca ca, lục mang tinh này, bất luận cũng không được cùng kẻ nào nói, được không?”

“ Vì cái gì?”

“ Ân, vì đó là bí mật của riêng ta, cho nên người khác không được biết tường tận.”

“ Nương cũng không thể?” Nghe Mộ Hạ nhắc tới Hạ Thanh Minh, Ngạn Lạc Thường do dự trong chốc lát “ ân, nương người cũng không được nói, tất cả mọi người đều không thể nói a...”

“ Ân, Hạ Nhi đáp ứng sẽ không nói....”

24. Chương 23

Trong đại sảnh, Yến Phàm Vũ xem bọn hạ nhân chạy qua chạy lại, bề bộn công việc, còn đại ca, từ khi tẩu tử sinh hạ hài nhi đến nay, đều một khắc cũng không rời, chiếu cố cẩn thận. Nhìn hai người cái dạng này, thật sự là cảm thấy ghen tị mà.

“ Nếu như ta cùng Thường có thể như vậy hẳn là...” Yến Phàm Vũ không ngăn được chính mình thầm mong đợi.

Mặc dù chiếu theo lần nói chuyện kia đến nay, y cũng hiểu, Thường sẽ không cách nào chống lại Tần Thọ, ít nhất, hẳn sẽ không phản bội sự phụ của mình. Chính là, vì cái gì lão thiên lại muốn tra tấn bọn họ, vì cái gì đã biết rõ tâm ý của đối phương lại không thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Một năm, thời gian có nhiều đâu.... Mới nháy mắt, một nửa đã trôi qua, rất nhanh, rất nhanh, cái kì hạn kia sẽ kết thúc. Chẳng lẽ, lúc đấy, hai người lại hội tào sát lẫn nhau? Nếu thật là như vậy, phải làm thế nào? Chẳng lẽ, chính mình phải dùng cánh tay đã ôm qua hắn đâm chết hắn....

“ Thật sự là....Tạo vật trên người a...”

Đang mãi suy nghĩ, Yến Phàm vũ tuyệt không phát giác Hạ Thanh Minh ôm Mộ Thanh cùng Mộ Lăng Phi đang tiến lại gần:” Phàm Vũ, có chuyện gì mà cứ nhiên lại phát ngốc ra vậy? phải hay chẳng là xem ta cùng Thanh Minh hạnh phúc, cũng quyết định chính mình cùng Lạc Thường a?”

“ Phi ca, ta cũng hảo muốn a...” chính là, đây không có khả năng.... Miễn cưỡng cười, Yến Phàm Vũ tự cấp chính mình ngồi xuống.

“ Phàm Vũ, kì thật, ta cũng hy vọng ngươi có được hạnh phúc, ngươi và Ngạn Lạc Thường đã lưỡng tình tương duyệt, sao không sớm một chút tạo tin hỉ? Nếu như ngươi không dám bày tỏ, ta có thể giúp ngươi a...” Hạ Thanh Minh vừa nhẹ nhàng hồng Tiểu Mộ Thanh vừa cười nói.

“ Không phải, chỉ là lúc này nên đặt đại sự lên hàng đầu, chuyện nhỏ của ta để sau cũng được...”

“ Cái gì chuyện nhỏ? Ngươi a, chung thân đại sự sao có thể một câu coi là chuyện nhỏ? Ngươi không nhanh, can nương khi đến đây, khẳng định là cấp cho ngươi vài tiểu thư khuê các đi. Lúc đấy, ngươi hảo hảo tận hưởng a...”

“ Can nương? Nàng khi nào thì đến?” Nghe được Liễu nương danh tự, Yến Phàm Vũ không khỏi giật mình. Nhớ tới lần trước, nàng cho người mang tới cấp hắn cái gọi là bức họa của các danh môn khuê tú cho y lựa chọn, không khỏi sợ hãi... Y không cần những mỹ nhân yếu ớt suốt ngày chỉ trông mong tình yêu từ y, trước

đây, không có người thương thì không nói làm gì, hiện tại đã có Thường, người nào cũng không thể lọt vào mắt....

“ Xem ra, ta vẫn là nên trốn thật kĩ trước khi can nường đến!”

“ Người định trốn ai a...?” Lời nói chưa dứt, một thanh âm lạnh băng vọng vào. Tất cả mọi người đều hướng cửa nhìn ra, chỉ thấy Liễu nương đứng đó, âm thanh lạnh băng thực sự rất khó để người ta tưởng tượng lại cùng gương mặt tươi cười ở cùng một chỗ.” Hài nhi ngoan của ta, như thế nào nhìn thấy can nường lại muốn trốn.” Liễu nương từ từ bước vào phòng khách.

Ba người đứng trước mặt, cung kính hành lễ:” Can nường!”

Liễu nương cũng không câu nệ lễ tiết, nói vài câu liền đem Thanh Minh kéo lại:” Thanh minh a, lần này vất vả cho người rồi, có người là tiểu tức phụ thực tốt, xem, mới bao lâu lại cấp cho ta một tiểu tôn tử.” Nói liền đem Tiểu Mộ Thanh trong ngực Thanh Minh tiếp lấy, sờ nắn khuôn mặt phấn nộn, trắng mịn :” Ân, thực giống với Thanh Minh, bộ dáng ôn nhu động lòng người, tôn tử ngoan, về sau cần phải như nường của người, không cần phải như phụ thân....”

“ Can nường, người nói gì vậy.... Tốt xấu gì ta cũng là phụ thân của hài tử, làm sao có thể không giống a...” Mộ Lăng Phi có điểm nịnh nọt tới, đem cánh tay để ngang vai Hạ Thanh Minh.

“Can nường, ta sai rồi, lão bà ngài cũng đừng sinh khí, ta sớm đã không thể chạy thoát....” Yến Phàm Vũ ngồi xuống một bên.

“ Hừ! Hai người các ngươi đồng dạng tiểu hỗn cầu! Cứng nhắc, ai~ thiệt thòi công ta dưỡng dục. Cả ngày chỉ biết đối nghịch với ta. Ta mạng thực khổ a~~ “

“ Can nường, người cũng đừng sinh khí làm gì, kì thật, mấy năm nay, bọn họ đã có kinh nghiệm....” Thanh Minh mỉm cười, phân phó hạ nhân dâng trà.(chỗ này ta không hiểu là kinh nghiệm chi nữa)

“Ai~, coi như là vì Thanh Minh, ta không cùng các ngươi chấp nhặt... Đúng rồi, Thanh Minh, hài tử gọi như thế nào a?”

“ Gọi Mộ Thanh...”

“ Ân...Mộ Thanh, không sai, tiểu Thanh của ta...”

“ Can nường, không phải người nói phải hai ngày nữa mới tới, có gì lại đến sớm như vậy?”

“ Ai, còn không phải sự phụ các ngươi, mỗi lần đến nơi này lại muốn đi chỗ cũ tìm người, cũng không biết là ai, nhiều năm như vậy. Ta một thân già cũng tránh không khỏi nhàm chán, nên mới nhanh chóng đến đây...” nhấp một ngụm trà, Liễu nương đem hài tử trả lại cho Hạ Thanh Minh “Sớm tới có phải hay không các ngươi không vừa lòng, thế nào? Gần đây có tốt không?”

“ Đó là tự nhiên, can nường, người gần đây bận sự vụ trong thành, còn có tin tức gì...?” Hai tay Mộ Lăng Phi hàm trụ thắt lưng Hạ Thanh Minh hỏi.

“ Khá tốt, bất quá, lần trước các ngươi có đề cập qua Tần Thọ lão nhân tựa hồ có ý định tạo phản, ta cũng phái người điều tra kĩ càng qua, đích thực là có động tĩnh.”

“ Quả nhiên...” Nghe được lời của Liễu nương, Yến Phàm Vũ chậm rãi thốt lên. Quả nhiên, cùng Thường đoán được giống hệt, Tần Thọ sở dĩ đi là vì cái này “ Như vậy, trong triều có động tĩnh gì?”

“ Không có, thế cục đại khái là vẫn nằm trong tay chúng ta, bất quá, chờ cho Tiểu Thanh qua trọn vẹn nguyệt, hai người các ngươi cần phải theo ta cùng sự phụ xuất môn một chuyến.”

“Di? Chúng ta?” Mộ Lăng Phi cùng Yến Phàm Vũ vẻ mặt nghi hoặc.

“ Không cần phải bày ra cái biểu tình ấy, ta chỉ muốn các ngươi phụ một tay sắp xếp một số chuyện trong trang, bởi vì ta cùng sự phụ các ngươi có sự tình khác cần phải làm, nhưng trang thì không thể một ngày không có chủ, các ngươi cũng là người kế thừa trong tương lai a, về phần ở đây, ta tin tưởng Thanh Minh có thể chiếu cố tốt,” Liễu nương mỉm cười nắm lấy tay Hạ Thanh Minh.

“ Ân....Ta hiểu được...” Mộ Lăng Phi nhẹ gật đầu, ngược lại, Yến Phàm Vũ sắc mặt có chút khó coi.

“ Như thế nào? Phàm Vũ? Can nương muốn nhờ người, cứ nhiên lại khó xử?”

“ Không....không phải, như thế nào hội, chỉ có điều...” Yến Phàm Vũ ngừ điệu thoảng chút do dự....

“ Hắc hắc, can nương, Phàm Vũ cứ nhiên khó chịu vì vị mỹ nhân kia...” Nhìn thấu tâm tư Yến Phàm Vũ, Hạ Thanh Minh không kiềm chế được mà cười lên.

“ Ân? Mỹ nhân? Hảo tiểu tử, người trong lòng người thế nào lại không cho ta biết rõ, để cho ta thương tâm a...” Liễu nương nói, tay vẫn giả bộ như đang lau nước mắt. Thực chất, tiểu ý vẫn rõ rệt hiện trên nét mặt.

“Can nương, người nói gì vậy, ta... Ta không có...” Yến Phàm Vũ lúng túng giải thích, đã nhìn thấy Liễu nương cao hứng ngẩng đầu lên “ ha, ha, vậy là tốt rồi, nhanh đem vị kia đến cho nương nhìn xem, để nói cũng là phu nhân tương lai, ta muốn xem vị cô nương nào có thể đem tâm can Phàm Vũ nhà ta bắt đi.”

Hiểu được chính mình bị Liễu nương lừa, Yến Phàm Vũ sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thấy Mộ Lăng Phi và Hạ Thanh Minh vì nhin cười mà mặt có chút đỏ.

Ta sẽ biết rõ, can nương thực sự rất khó lường...

Trong lòng âm thầm thở dài, Yến Phàm Vũ đứng lên, hướng gian phòng của Ngạn Lạc Thường mà đi tới.

25. Chương 24

Mộ Hạ cùng Ngạn Lạc Thường mới từ ôn tuyến trở về, đã nhìn thấy Yến Phàm Vũ đi tới trước mặt “ Hạ nhi, Thường, các người ở trong này a...” Yến Phàm Vũ đi tới, lôi kéo tay của Ngạn Lạc Thường “ Đi thôi, đi gặp can nương của ta, nàng muốn gặp người...”

“ Can nương?” Bị Yến Phàm Vũ một phen lôi kéo, Ngạn Lạc Thường có điểm không kịp phản ứng.

Ngược lại, Mộ Hạ trong mắt phát quang “ Nãi nãi? Nãi nãi đến đây? A! Lại có đồ ăn ngon...” Nhanh như chớp, Mộ Hạ đã sớm vô tung vô ảnh (Biến mất không dấu vết)

Bị Yến Phàm Vũ lôi kéo hướng đại sảnh đi tới, cước bộ tựa hồ có chút nhanh, làm cho thân mình không có hảo lại càng trầm trọng thêm. Tiến vài bước, Yến Phàm Vũ vừa định quay đầu hướng Ngạn Lạc Thường nói cái gì đó, đã nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của hắn “ Làm sao vậy? Không thoải mái?” Ngừ khí xem chút quan tâm, lo lắng, Yến Phàm Vũ đi lên đỡ lấy thân ảnh có chút lảo đảo.

“ Không có...không có gì...” Bụng truyền đến từng trận co rút đau đớn, Ngạn Lạc Thường khí tức không khỏi hỗn loạn, cố nén nói được mấy chữ rồi rạc.

“ Thường? Không có sao chứ? Có muốn hay không ta cho người đi mời Kiêm gia?” Nhìn sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, Yến Phàm Vũ không khỏi một trận sợ hãi.

“ Không....không cần phải...” Nghe tên Kiêm gia được thốt lên, Ngạn Lạc Thường vội vàng lắc đầu cự tuyệt. Nếu như bị bất luận kẻ nào biết được thì chết chắc rồi..” Ta...Ta không sao...” Một lần nữa điều chỉnh hô hấp, cơn đau ở bụng cũng có điểm dừng lại, thu được chút ít khí lực, Ngạn Lạc Thường miễn cưỡng mỉm cười “ Xem....Ta không có việc gì, đi thôi, đừng để can nương của người phải đợi.”

“ Thường...” Mặc dù biết Ngạn Lạc Thường miễn cưỡng chính mình, chính là không có khả năng cưỡng bức hắn làm gì.... Một tay lôi kéo Ngạn Lạc Thường hàm trụ trước ngực, Yến Phàm Vũ ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mượt “ Thường, đáp ứng ta, vô luận có chuyện gì đều phải cho ta biết, có được không? Ta tôn trọng quyết định của người, ta cũng nguyện ý chờ người hồi tâm chuyển ý, không cần phải miễn cưỡng chính mình, hiểu chưa...”

Thanh âm ôn nhu, phảng phất đem lại sự tin tưởng cho Ngạn Lạc Thường.

Rất thích cảm giác như vậy, được hắn ôm vào lòng. Thực ảm...

Ngạn Lạc thường nhẹ nhàng đem hai tay vòng qua lưng Yến Phàm Vũ, gật đầu.

Ít nhất, ta sẽ đem nó lưu lại cho người....

Hai người tiến đến đại sảnh, Liễu nương trông thấy Ngạn Lạc Thường lộ ra biểu tình hoảng sợ.” Cái này, đây.. không phải khuê nữ a.... Thật sự là...”

Liễu nương ý cười bảo Ngạn Lạc Thường ngồi xuống cạnh mình, một bên Mộ Hạ cũng vui vẻ cười “ Đúng vậy a, nãi nãi, ta đã nói, Lạc ca ca thực sự rất đẹp...” Ngạn Lạc Thường xoa xoa đầu Mộ Hạ, thủy chung không nói một lời.

“ Thường, đây là can nương, người có thể gọi nàng là Liễu nương....”

“ Cái gì Liễu nương, tương lai là người một nhà, đến, theo bọn họ gọi ta một tiếng can nương.” Nhìn thấy Liễu nương tâm trạng cư nhiên rất tốt, Ngạn Lạc Thường có chút thả lỏng.

“ Đúng rồi, người gọi Ngạn Lạc Thường?”

“ ần....”

“ Ha ha, có điểm giống sư phụ các người....” Cẩn thận đánh giá Ngạn Lạc Thường, Liễu nương khẽ cười nói.

“ Sư phụ? “ Yến Phàm Vũ? Đó không phải là Tiêu Dao sơn trang trang chủ? Ngạn Lạc Thường quay đầu lại, biểu tình nghi hoặc nhìn yến Phàm Vũ.

“ Không có việc gì, Thường, sư phụ mấy ngày nữa liền tới, đến lúc đó, ta đem hắc giới thiệu cho người.”

“ ần...Ngạn Lạc Thường tất sẽ vừa ý sư phụ người...” Liễu nương như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Đại sảnh lúc này đều tràn ngập tiếng nói cười, nghe Liễu nương thuật lại chuyện khi Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi còn nhỏ, Ngạn Lạc Thường cùng Hạ Thạn Minh nhị không được mà nở nụ cười, chỉ còn hai vị trang chủ, nét mặt lúc xanh lúc đỏ, biểu tình không mấy vui vẻ liếc nhìn can nương của mình...

Loại sự tình này, thực sự rất vui, chính mình giống như rất yêu mến...

Nhìn gương mặt tươi cười của những người xung quanh, Ngạn Lạc Thường giống như dần dần hiểu ra cái gì gọi là gia đình. Cuộc sống như vậy thực sự rất hạnh phúc, nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì thật là tốt rồi...

Ánh mắt không tự chủ được chuyển về hướng Yến Phàm Vũ.

Vũ, nếu như có thể, ta thực rất hy vọng cứ như vậy cùng người ở một chỗ...

26. Chương 25

Rốt cục, ngày Mộ Thanh đầy tháng đã đến, bởi vì nghĩ không cần quá phô trương, cho nên mời rất ít người, chủ yếu là bằng hữu thân cận. Liễu nương cùng Hạ Thanh Minh từ sáng sớm đã cấp Mộ Thanh quần áo mới, Mộ Hạ ở bên cũng phi thường cao hứng, mà tiểu Mộ Thanh giống như cũng biết hôm nay trung tâm chính là mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vui tươi, hớn hở, cánh tay trắng nõn, bụ bẫm không an phận nhích tới, nhích lui.

Mộ Lăng Phi cùng Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường ngồi ở phòng khách nhân nhĩ thưởng trà, bàn chuyện giang hồ. Nhiều ngày nay, thân thể không khỏe càng lúc càng rõ rệt, Ngạn Lạc Thường mỗi buổi sáng đã bắt đầu có triệu chứng buồn nôn, nhưng mỗi lần Yến Phàm Vũ đề cập đến tìm Kiềm Gia lại gạt đi không thương tiếc. Không ăn được gì, thân thể theo đó cũng càng suy yếu, sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch tựa hồ không sức sống. Yến Phàm Vũ biết, tính tình Ngạn Lạc Thường vô cùng quật cường. Vô luận chính mình khẩn cầu bao nhiêu lần, hắc vẫn vô tình cự tuyệt.

Thường....

Không cần phải miễn cưỡng chính mình a....

Yến Phàm Vũ hướng đến ánh mắt mệt mỏi của Ngạn Lạc Thường, trong nội tâm âm thầm gào thét.

Lúc này, Thích Bá theo ngoài cửa chậm chạp tiến vào :” Đại trang chủ, nhị trang chủ, lão gia đến”

“ Sư phụ đến đây?” Hai người phi thường cao hứng, chuẩn bị xuất môn nghênh đón. Ngạn Lạc Thường cũng có điểm muốn đứng lên, bất quá, thân mình có điểm không tốt, thể nào cũng miễn cưỡng. Yến Phàm Vũ đi đến trước mặt hắn, ôn nhu đỡ hắn ngồi xuống ghế “ không nên cử động, người gần đây không khỏe, không có việc gì, ta sẽ hướng sư phụ giải thích...”

Ngạn Lạc Thường cầm chặt nắm tay. May mắn chỉ mới ở thời gian đầu, hài tử không có biến hóa gì rõ rệt, nếu sau khi hài tử thành hình, bụng càng ngày càng lớn, sẽ phải làm thế nào a...? Xem ra, phải thừa dịp hắn cùng Liễu nương ra ngoài, nhanh chóng li khai....

Ít nhất phải bình an sinh hạ, như vậy, dù cho....

Nhìn thân ảnh Yến Phàm Vũ bên ngoài, Ngạn Lạc Thường không khỏi trong miệng than nhẹ :” Ít nhất, ta có thể đem hắn lưu lại cho người... Vũ...”

Trước mắt Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi là một nam nhân đã qua tứ tuần, thực sự là không thể không tán thưởng tuế nguyệt, thời gian không lưu lại trên gương mặt hắn dấu vết gì, y nguyên như năm đó, giữa hai hàng long mày lộ ra khí phách vương giả phong phạm.

“Sư phụ” Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi cung kính hướng nam nhân hành lễ, nam nhân đơn giản chỉ mỉm cười “ Tốt lắm, hôm nay không phải ta đến huấn các người, ta đến để gặp đồ tôn...” nam nhân vỗ vỗ bả vai đồ đệ, ý bảo hai người tiến vào đại sảnh.

“ Sư phụ, nghe can nương nói, người đã sớm xuống núi đến đây, như thế nào giờ mới tới? Lại là đi tìm cố nhân sao?”

“ân...”

“ Đã tìm được chưa a...?”

“ Chỗ kia người vật sớm đã không còn, nhiều năm như vậy không có tin tức gì...” nam nhân sắc mặt lộ ra tia âm đạm, chính mình đau khổ tìm kiếm người kia mấy chục năm, vậy mà...

Ba người tiến đến đại sảnh, nam nhân chứng kiến thân ảnh trước mắt, không khỏi một trận ngáy người....

Là hắn? Vì cái gì bộ dáng lại giống hắn lúc trẻ...

Không, là cùng năm đó bộ dáng giống như đức....

Hắn là ai? Thật là hắn? Trong nội tâm nhất thời chấn động, nam nhân cẩn thận đánh giá Ngạn lạc Thường.

“ Sư phụ, ta cấp người giới thiệu, đây là Ngạn Lạc Thường...” Yến Phàm Vũ đi đến bên cạnh Ngạn Lạc Thường, bởi vì biết rõ thân thể hắn không khỏe, cẩn thận nâng đỡ. Ngạn Lạc Thường cũng nho nhã lễ độ hướng nam nhân gật đầu.

“ Ngạn ... Lạc Thường?” Nghe được danh tự có chút thân thuộc, tựa hồ đã được chôn giấu ở đâu trong trí nhớ.

“ Thường, đây là sư phụ ta cùng Phi ca, cũng là Tiêu Dao sơn trang chủ – Lạc sở Khí.” Trên tay rõ ràng cảm nhận được sức nặng của Ngạn Lạc Thường, xem ra thân thể hắn quả thực không ổn, không được, đợi cho ngày đầy tháng của Thanh nhi qua, vô luận thế nào cũng phải hướng Kiềm Gia chuẩn bệnh qua...

Cùng lúc muốn hướng sư phụ nói rõ sự tình, phần khác lại muốn giảm bớt gánh nặng của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ không khỏi khẩn trương một tay đem Ngạn Lạc Thường ôm sát trong ngực.

“ Vũ...Vũ... người... làm gì...?” Bị Yến Phàm Vũ cứ như vậy mà lôi kéo, thân thể tự nhiên rơi vào lồng ngực ấm áp, Ngạn Lạc Thường mặc dù không muốn, nhưng cũng vô pháp thoát khỏi, cuối cùng cũng mặc kệ. Chứng kiến động tác thân mật như vậy, bất kể ai cũng sẽ nhận ra quan hệ ám muội của hai người, Mộ Lăng Phi cười cười thỉnh sư phụ ngồi, một bên cũng không quên nói đùa:” Ta nói đệ a, Phàm Vũ, như thế nào lại không chờ được, nhất định phải muốn giới thiệu ngay với sư phụ, ha ha ha ha ha~”

Lạc Sở Khí cũng vì vẻ ngoài của Ngạn Lạc Thường mà rơi vào trầm tư, hiện tại thấy Yến Phàm Vũ cứ như vậy ở trước mặt mình vừa lồi vừa kéo, cũng phần nào hiểu được vị thế của người kia:” Phàm Vũ, Ngạn công tử, cái này...”

“ Sư phụ, Vũ nhi không dám giấu, đây là người mà ta yêu mến, ta kiếp này chỉ nhận định duy nhất mình hắn...”.

Nghe được giọng nói đầy kiên quyết của Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường ngây ngốc nhìn, hắn lại lần nữa trước mặt người khác tuyên bố tình cảm của mình, cảm giác chính là thật vui mừng.

Nếu như ta cũng có thể như vậy, dũng cảm nói ra tâm ý chính mình. Người có phải hay không cũng suy nghĩ giống ta, Vũ....

“ Phải không...Phàm Vũ...Người đã thực sự suy nghĩ kĩ? Ta xem vị Ngạn công tử này không giống như tẩu tử người là Tây Nạp tộc nhân, người thật như vậy cùng hắn cả đời?”

“ Đúng vậy, sư phụ, ta kiếp này chỉ có hắn, ta yêu hắn, không cần quan tâm đến bất cứ điều gì...”

“ Hắc hắc..” Lạc Sở Khí cười cười, nhìn đồ đệ của mình. Ánh mắt kia thập phần kiên định, không mang một tia giả dối, thật cùng mình trước kia đồng dạng. Thôi, nếu đã hội yêu mến nhau, cứ lại phản đối...

“ Ân, nếu đã như vậy, ta cũng không quản, Phàm Vũ, người cần phải đối với lựa chọn của chính mình mà có trách nhiệm a...”

“ Sư phụ...” Nghe được sư phụ như thế nhưng không có ý không bằng lòng, tâm Yến Phàm Vũ mới trùng xuống, song chưởng ôm eo Ngạn Lạc Thường không khỏi thoáng ra thêm độ mạnh yếu.

27. Chương 26

“ Người, lão gia hỏa này, rốt cục cũng đến, như thế nào, vì tìm người xưa mà ngay cả đồ tôn cũng không thêm để ý!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Liễu nương, Thanh Minh ôm Tiểu Mộ Thanh, cùng Mộ Hạ cũng theo đó tiến vào.

“ Ha ha, ta cũng không phải đã đến rồi hay sao, người cũng thôi phàn nàn đi.”

“ Sư huynh, không phải ta khuyên người bỏ cuộc, nhưng nhiều năm như vậy...”

Lạc Sở Khí nhẹ nhàng cười. Nhiều năm như vậy, chỉ cần tới Phi Yến sơn trang, chính mình sẽ không kiềm chế được mà đi đến chỗ đó. Vì tìm kiếm thân ảnh đã biến mất. Quên không được người kia, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều khắc sâu trong tâm trí vô pháp xóa bỏ.

Trong lúc lơ đãng, Lạc Sở Khí lần nữa bắt gặp khuôn mặt Ngạn Lạc Thường. Vừa rồi, chính là một bụng đầy nghi hoặc, vì cái gì vị Ngạn công tử này lại cùng người đó về bề ngoài rất giống nhau.

Bởi vì không mời nhiều khách nhân, cho nên, khi Lạc Sở Khí vừa đến, tất cả đã chuẩn bị vào chỗ ngồi. Trên bàn rượu, Lạc Sở Khí nâng chén rượu lên “ Đến, hôm nay là ngày đầy tháng của đồ tôn, chúng ta nâng chén vì hắn chúc mừng a.

“ Gia gia! Hạ Nhi? Hạ Nhi lúc đầy tháng có phải hay không cũng như vậy mở tiệc ăn mừng như vậy? Mọi người có phải hay không còn cao hứng hơn bây giờ?” Mộ Hạ mở to đôi mắt đen láy, long lanh nhìn Lạc Sở Khí.

“ Hắc hắc, Hạ Nhi, tuổi còn nhỏ đã cùng đệ đệ tranh giành tình thương.” Liễu nương ở một bên cười nói.

“ Ta đối với chuyện trước kia có điểm không nhớ rõ, chẳng phải nên hỏi một chút sao? Nương nói, cái gì không biết đèn có thể hỏi a!”

“ Ha ha ha...” Mọi người vì lời nói của Mộ Hạ mà trên khuôn mặt lóe lên tiểu ý không ngớt. Thanh Minh khẽ vuốt đầu Mộ Hạ “ Hạ Nhi, người khi đó còn là một tiểu hài tử, sao có thể nhớ rõ a...”, nghĩ rằng trước mắt là tiểu quỷ hay gây sự, trong lòng không kiềm nổi sự vui vẻ...

“ Di? Tuổi còn nhỏ tựu không nhớ được?” Mộ hạ mở to cặp mắt nghi hoặc, nhìn nhìn những bậc bề trên trước mặt, sau đó về mặt hiếu kì, lôi kéo góc áo Ngạn Lạc Thường “ Lạc ca ca, tuổi còn nhỏ thực sự cái gì cũng không nhớ rõ?”.

“ Ân... đại khái a...” Ngạn Lạc Thường khẽ gật đầu.

“ Ôi chào... Loại sự tình này, đây là lần đầu tiên ta được biết tới, ôi chào ~” Mộ Hạ lắc lắc cái đầu nhỏ của chính mình, vẻ mặt còn giống như đang tự hỏi. Sau đó liền quay sang phía Mộ Lăng Phi huyền não một phen :” Phụ thân, Hạ Nhi rất khỏe nha, từ nay về sau, khẳng định là có thể bảo hộ nương cùng tiểu đệ đệ chu toàn...”

“ A?” Nghe được Mộ Hạ đối Mộ Lăng Phi quả quyết, mọi người đều không kiềm được tò mò mà nhìn tiểu gia hỏa này.

“ Hạ Nhi, người đã học qua tuyệt thế võ công gì chưa mà có thể chắc chắn như vậy?” Yến Phàm Vũ một bên mở lời bông đùa.

“ Ân, Hạ Nhi võ công không tốt, nhưng chính là ta có vũ khí bí mật a..”

“ A? Đó là cái gì vậy?”.

“ Cha nuôi cấp cho ta...” Mộ Hạ nói liền đứng lên.

“ Ta?” Mắt thấy mọi người ù ù cạc cạc hướng mình nhìn tới, Yến Phàm Vũ không khỏi kinh ngạc.

“ Ân, cha nuôi cho ta...” Mộ Hạ vẻ mặt cười xấu xa hướng cửa bước tới “ Nương, phụ thân, gia gia, nãi nãi, các người xem kĩ nga...”

Mộ Hạ móc trong ngực ra một mộc tiêu, hít một hơi thật sâu rồi ra sức thổi.

Chỉ một khắc sau đó, song điều hồng sắc bất ngờ lượn tới, nương theo tiêu khúc lúc trầm lúc bổng, theo đó mà cửa biến độ cao.

“ Đây là...”, Ngạn Lạc Thường không khỏi kinh ngạc ...

“ A! Đây không phải là cặp hỏa tước ta cấp cho người sao?” Nhận ra đó chính là lễ vật năm xưa tặng Mộ Hạ, Yến Phàm Vũ mới bừng tỉnh:” Nguyên lai người đã đem chúng luyện được như bây giờ, thật sự là không đơn giản a, Hạ Nhi...”

“ Hắc hắc...” Mộ Hạ vui cười hơn hở, vỗ vỗ ngực tự đắc “ Đúng vậy a, chính là một tay ta đem hỏa tước huấn luyện, bọn chúng phối hợp nhất định rất lợi hại a. Lần trước, chúng còn đánh bại độc xà trên núi.”

Mộ Hạ cư nhiên cứ như vậy dùng ngữ khí tự hào nói về cặp hỏa tước, hết thấy mọi người có mặt đều đặt tâm tư cùng ánh mắt tại song điều trước mặt.

28. Chương 27

Bận rộn nguyên một ngày, Tiểu Mộ Thanh sớm đã không chịu được, cuộn mình tại trong lòng Hạ Thanh Minh an an ổn ổn ngủ đến không biết trời đất gì, thỉnh thoảng còn chính mình dùng chân đá đá vài cái, bộ dạng đáng yêu cấp Thanh Minh cùng Liễu nương cười không ngớt. Mộ Hạ lôi kéo Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi xem mình điều khiển hỏa tước, Về Phần Ngạn Lạc Thường một mình tựa bên cửa, lặng lẽ nhìn lên bầu trời thăm thăm.

“ Như thế nào lại không hội cùng bọn chúng ở một chỗ?” Lạc Sở Khí đi tới, dừng tại trước mặt Ngạn Lạc Thường. Tuy đã trung niên, nhưng trên người Lạc Sở Khí ngoại trừ vẻ bình tĩnh cùng tỉnh táo, còn có cái

gì đó rất đặc biệt. Nói không nên lời cái cảm giác ấy, chỉ có thể biết rằng, khi ở trước mặt lão nhân này, Ngạn Lạc Thường thấy chính mình bị một tia khí tức phảng phất áp bách, không cách nào hô hấp. Có lẽ, đây là vương gia phong phạm a. Lộ ra chút tiểu dung, Ngạn Lạc Thường lắc đầu:” Không được, ta thân mình không khỏe, nên ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi, ra đó không khéo lại làm hỏng cuộc vui.”

“ Ân... Lạc Thường... Ta liệu có thể hảo hảo gọi người như vậy..?”

“ Lạc trang chủ quá lời, cái mà mà có thể không, ngài là trưởng bối, đương nhiên là có thể gọi như vậy...”

“ Ha ha... vậy người cũng đừng có một câu Lạc trang chủ, hai câu Lạc trang chủ, dù sao sau này cũng là người một nhà, người cứ như chúng, kêu ta một tiếng sư phụ a..”

“ Ân...” Người...một nhà...? Nếu như chúng ta thật sự có cơ hội này...”

“ Lạc Thường, phụ mẫu người hiện đang ngụ phương nào?”

“ Ân... phụ thân ta, tại thời điểm ta sáu tuổi đã tạ thế, ta không có mẫu thân ...”

“ A, phải không...” Thật là một hài tử đáng thương. Nhìn ánh mắt Ngạn Lạc Thường có chút tịch mịch, Lạc Sở Khí trong lòng thầm nghĩ “ Vậy công phu của người, là do ai truyền dạy?”.

“ Những thứ đó đều do sư phụ dạy ta. Từ nhỏ, sư phụ đã lưu ta lại, coi ta như tình thâm cốt nhục mà chiếu cố, cho nên ta mới có ngày hôm nay.”

“A, sư phụ của người? Là cao nhân phương nào? Nói cho ta biết, từ nay về sau có thời gian liền bái kiến?”

“ Không cần, sư phụ ta không thích giao du bên ngoài, chính là chỉ bế môn luyện võ...” Ngạn Lạc Thường lời nói khéo léo từ chối. Đúng vậy, nói không chừng, hiện tại, sư phụ chính là thủ hạ của Tần Thộ, là đối thủ không đội trời chung của Phi Yến sơn trang, làm sao hắn có thể hội nói ra hết sự tình.

Cảm thấy chính mình có chút mệt mỏi, Ngạn Lạc Thường hướng Lạc Sở Khí cáo từ “ Đã không còn việc gì khác, ta cáo lỗi về phòng trước...”

“ Ân, nghe Yến Phàm Vũ nói gần đây thân thể người có chút không khỏe, nên hảo hảo điều dưỡng...” Ngạn Lạc Thường xoay người li khai, àm trong lúc vô tình, bên hông truyền ra thanh âm thanh thúy “ Linh linh...linh linh...”

Cái gì!

Vốn là chuẩn bị rời đi, Lạc Sở Khí thất kinh quay trở lại.

Thanh âm kia...

Như thế nào lại hội...

Hướng theo bóng lưng Ngạn Lạc Thường càng lúc càng mờ nhạt, Lạc Sở Khí nội tâm sóng dậy, hắn suy cho cùng là....

Đêm khuya, Hạ Thanh Minh đem Mộ Hạ cùng Mộ Thanh trở lại trong phòng, chỉ chừa lại bốn đại nam nhân tại thư phòng thảo đại sự: “ Phàm Vũ, Lăng Phi, chắc hẳn can nường các người cũng đem ý định của ta nói qua, lần này, chúng ta hẳn là phải cùng Tần Thộ làm rõ mọi chuyện!”

“ Sư phụ, can nường nói để chúng ta quay trở lại sơn trang, vậy còn người?”

“ Chúng ta bây giờ chia raba hướng, về phần chính sự triều đình, can nường người ắt hẳn đã có hướng giải quyết. Khu phía Nam, ta sẽ đích thân xử lý, hai người các người trở lại Tiêu dao sơn trang, giúp tq quản lý tin tức và phân phối công việc. Tóm lại, mục tiêu chính của lần này chính là giải quyết Tần Thộ lão nhân kia...”

“Là...?”

Giống như chợt nhớ ra điều gì, Lạc Sở Khí chuyển ánh nhìn sang Mộ Lăng Phi, sắc mặt có vẻ ngưng trọng: “Lăng Phi, người đi lúc này, Thanh Minh liệu có thể chứ?”

“ Sự phụ không cần hội lo lắng, Thanh Minh đã khôi phục lại, so với trước khi sinh đã không còn sai biệt lắm, công sự trong Phi Yến sơn trang, hần đã tự mình đảm nhiệm. Hơn nữa, lần này, ta quyết định để Tứ Thảo ở lại làm ám vệ, tuyệt đối sẽ không xảy ra điều gì bất trắc.”

“ Ân..., như vậy ta đây cũng yên tâm. Vậy ngày mai chúng ta lên đường. Các người mau trở về nghỉ ngơi thật hảo.” Dứt lời, Lạc Sở Khí cũng Liễu nương li khai thư phòng, chỉ còn Yến Phàm Vũ cũng Mộ Lăng Phi.

“ Phàm Vũ, ta cảm thấy người dường như có tâm sự gì...” Mộ Lăng Phi ngồi xuống cạnh Yến Phàm Vũ, thân mật vỗ vỗ bờ vai hần: “ Có phải lo lắng, chúng ta li khai, Lạc Thường sẽ xảy ra chuyện? Yên tâm, Thanh Minh sẽ hảo hảo chiếu cố hần...”

“ Chính là, Phi ca...” Yến Phàm Vũ thoáng nắm chặt nắm tay: “ Chứng kiến hần như vậy miễn cưỡng chính mình, ta thực sự vô cùng khó chịu, lần này rời đi, ta có dự e ngại chẳng lành...”

“ Người a.... Thật là buồn lo vô cớ, có thể có chuyện gì được chứ. Tứ thảo chính là cận vệ, năng lực của bọn hần, không phải người là người rõ nhất sao, không có việc gì...”

“ Ân...” Yến Phàm Vũ khẽ gật đầu, nhưng thật sâu trong nội tâm, y biết, đó là nỗi bất an không cách nào lắng xuống...

Đêm đã khuya, Ngạn Lạc Thường vẫn vô pháp đi vào giấc ngủ, ngồi bên cửa sổ, nhìn đăm đăm vào màn đêm. Gió từng cơn lạnh buốt thổi không ngừng nhưng hần không cảm thấy dù chỉ là một chút lạnh. Ngày mai, phỏng chừng Yến Phàm Vũ cùng sự phụ hần sẽ rời đi, nói như vậy, chính mình có thể thử dịp mà li khai. Thời gian từng ngày trôi qua, thân thể có bao nhiêu biến hóa bất thường, Ngạn Lạc Thường không phải một chút cũng không biết mà thực sự rõ ràng. Qua một thời gian nữa, bụng ngày càng to lên, khi đó, chính mình chỉ có thể tìm một nơi mà lặng lẽ sinh hạ hài tử.

“ Cảm giác lần này sẽ có đại sự phát sinh, hy vọng mọi chuyện sẽ không trở nên quá tồi tệ...” nhẹ nhàng lấy tay vuốt bụng, Ngạn Lạc Thường nói nhỏ.

Ngoài sân, cây cối bị gió thổi phát ra tiếng “ soàn soạt”, nhưng tiếng bước chân lại gần không vì thế mà chìm hần.

“ Ai?” Ngạn Lạc Thường theo tiếng quay lại, chỉ thấy mơ hồ trước mắt áo choàng đen tuyền chiếu rọi dưới ánh trăng.

“ Là ta...” Thanh âm rất nhẹ nhưng thập phần quen thuộc. “ Vũ... người như thế nào lại đến đây...”. Thân ảnh dần tới gần, hình dáng nam nhân cũng trở nên rõ ràng, là Yến Phàm Vũ.

“ Thường...” Yến Phàm Vũ lên tiếng, nhẹ nhàng đem thân ảnh trước mặt tham tiến lồng ngực chính mình.

“ Làm sao vậy? Không phải người nên đi nghỉ ngơi sao? Ngày mà con phải khởi hành sớm...” Chưa nói dứt lời, đã cảm thấy người kia thoáng gia tăng lực đạo nơi cánh tay “ Người... làm sao vậy..?” Cảm giác có gì đó không đúng, nhưng không sao cất nổi lên lời...

“ Vũ...” Ngạn Lạc Thường ngơ ngậy, không ngừng kêu tên nam nhân trước mắt.

“ Ta rất nhanh sẽ trở lại, chờ ta có được không...?”

“ Cái gì...?” Ngạn Lạc Thường không rõ ý tứ của Yến Phàm Vũ “ Người... người nói với ta cái này làm gì...”

“ Thường, ta không biết những ngày gần đây người nghĩ cái gì, rõ ràng thân thể không tốt, lại không chịu cho ta tìm đại phu chuẩn bệnh. Lần này rời đi, ta rất lo lắng, rằng có thể hay không, khi ta trở lại sẽ không được gặp người nữa...”

Nghe được những lời này, Ngạn Lạc Thường nội tâm đã có chút dao động.

Như thế nào...

A...

Chẳng lẽ hần biết rõ ta đang suy tính những gì...

Chẳng lẽ trong thời gai ngắn như vậy hắn có thể minh bạch ta...

Vì tiêu trừ sự cảnh giác của Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường mở miệng nói, mang đầy tiểu ý: “ Ta sẽ thừa dịp người không để ý mà vụng trộm chạy trốn...”

“ Cái gì?” Bị những lời nói của Ngạn Lạc Thường dọa cho hoảng sợ, không dám tin nhìn chằm chằm người vẫn đang ở trong ngực mình.

“ Yến Phàm Vũ. Ta thực sự muốn chạy trốn, bằng không, ta sẽ không trở về được nữa...”

“ Không thể quay về, người nói vậy là có ý tứ gì? Thường...” Còn chưa biết rõ Ngạn Lạc Thường rốt cục suy tính gì trong đầu, trong khoảnh khắc, đôi môi đã bị đôi phương ngăn chặn. Đầu lưỡi phần nộn kia e dè trượt vào trong khoang miệng, tìm lòng không được mà vờn qua vờn lại. Tất cả suy nghĩ hỗn loạn đều bị quăng ra sau đầu, Yến Phàm Vũ chỉ còn biết chăm rãi nhắm nháp thứ ngọt lịm Ngạn Lạc Thường tự mình dâng đến.

Ngạn Lạc Thường hai tay vô thức vòng qua gáy Yến Phàm Vũ, ấn xuống, làm cho nụ hôn thêm sâu. Yến Phàm Vũ cũng vô thức mà quên đi vấn đề đang nói trước đó mà chuyên tâm hưởng thụ. Đây là lần đầu tiên Ngạn Lạc Thường chủ động hôn y, không phải do được vật, không phải do bức bách, mà là cam tâm tình nguyện.

Tiếp nhận rồi! Trong lòng người đã thực sự tiếp nhận ta! Người cuối cùng cũng lựa chọn ta, cũng nguyện ý ở lại cạnh ta!

Rốt cục, cho dù không muốn dừng lại, nhưng nhìn người kia vì hô hấp có chút khó khăn mà khuôn mặt ửng đỏ đành phải buông ra.

Cứ như vậy dừng trong ngực Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường cũng không có nói cái gì. Có lẽ, chính mình cũng không thể rời y mà đi. Nhưng, người cứ an tâm mà làm tốt việc của người, nếu ông trời thực sự chiếu cố chúng ta, ta sẽ hội trở về, ở lại cạnh người đời đời kiếp kiếp.

Vĩnh viễn...

29. Chương 28

Sáng sớm hôm sau, Lạc Sở Khí cùng Yến Phàm Vũ và Mộ Lăng Phi li khai sơn trang. Nhìn theo bóng lưng ngày một xa của Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường trong lòng thầm cầu nguyện. Trên đường quay lại đại sảnh, trong lòng hắn không ngừng lo lắng. Sau khi hắn rời đi, chỉ lưu lại Hạ Thanh Minh cùng Mộ Hạ, liệu có nguy hiểm gì không: “ Thanh Minh, lần này Phi ca cùng Vũ rời đi, an toàn của Phi Yến sơn trang phải làm sao bây giờ?”

“ Ân! Không có việc gì! Họ đã đem Tứ Thảo lưu lại cho chúng ta.”

“ Tứ Thảo?”

“ Ha ha, Lạc Thường, người không biết bọn họ a. Bọn họ, theo thứ tự là Thanh Trúc, Bạc Thuần, Tử Điều, Hoàng Cận đều là thuộc hạ tối thân cận của Lăng Phi và Phàm Vũ, cũng có thể coi là sát thủ hàng đầu trong sơn trang. Cho nên hắn là không có việc gì đi...”

“ Phải không..., vậy là tốt rồi.” Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“ Làm sao vậy, lạc Thường?” Nhìn thấy bộ dáng của Ngạn Lạc Thường, Hạ Thanh Minh bỗng cảm thấy kì quái.

“ Không có gì, hiện tại bọn họ cùng nhau ra ngoài, địch nhân rất có khả năng lợi dụng lúc này để rat ay, cho nên ta cảm thấy không an tâm. Nhất là chúng ta không thể trở thành gánh nặng được.”

“Lạc Thường, nghe được những lời này của người, ta đã hiểu được vì sao Lăng Phi lại rất yên tâm khi để Phàm Vũ ở cùng người. Người suy nghĩ thật chu toàn...” THanh Minh cười cười, vỗ vỗ bả vai Ngạn Lạc Thường, sau đó thuận theo hướng thư phòng đi đến.

Các người không có việc gì, ta đây cũng không còn gì vướng mắc...

Ngạn Lạc Thường lặng yên, không phát ra một tiếng động nào, từ từ men theo con đường dẫn tới hậu viện.

Chính mình thật lâu trước kia có điều tra qua nơi này. Hậu viện có một con đường nhỏ. Bởi vì người qua lại rất ít nên có thể từ đây dễ dàng li khai; cũng không màng hành lí gì công kênh, Ngạn Lạc Thường một thân thoải mái chuẩn bị rời đi.

“Lạc Thường, người chuẩn bị đi nơi nào a?” Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, Ngạn Lạc Thường cước bộ bỗng trở nên cứng nhắc. Thanh âm băng lãnh, khẩu khí đầy mệnh lệnh kia làm cho hắn khó có thể nhúc nhích thân mình.

“Sư...sư phụ...” Chậm rãi xoay người lại, Ngạn Lạc Thường trông thấy Lãnh Sát đang nhìn chăm chăm vào chính mình. Đáng giận, bản thân mình lại trì hoãn đến mức ngay cả khí tức cũng không hề phát hiện ra.

“Lạc Thường, người đây là đi nơi nào...”

“Sư phụ... ta...” Ngạn Lạc Thường không có cách nào nói lên được, chỉ có thể cúi đầu.

“Lạc Thường, người không phải đáp ứng ta, trong nửa năm giải quyết Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi? Như thế nào? Người còn chưa có giải quyết đã muốn đi đâu?” Lãnh Sát đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường, chặn trước mặt hắn, lạnh giọng chất vấn: “Lạc Thường, người bộ dạng như vậy, ta rất hoài nghi a...”

“Sư phụ...” Nhìn ánh mắt Lãnh Sát có chút trách cứ, Ngạn Lạc Thường không biết làm cách nào để trả lời.

“Bọn chúng đi nơi nào?”

“Xuống núi, sư phụ của y xuất môn làm việc, hiện tại không ở trong trang.”

“Ha ha, đây không phải là thời cơ tốt ư?”

“Cái gì?” Nghe được câu nói đó, Ngạn Lạc Thường bỗng có dự cảm chẳng lành.

“Cái này, trong sơn trang hẳn là còn những người già, nữ nhân, cùng lão bà và hài tử của Mộ Lăng Phi. Như vậy, đem bọn họ về có thể dùng để uy hiếp...”

“Sư phụ! Không cần phải...!” Nghe được Lãnh Sát có ý gây bất lợi cho Hạ Thanh Minh, Ngạn Lạc Thường lập tức xông lên, chắn ở phía trước.

“Lạc Thường, người không phải chọc ta mất hứng. Người không có đi giết Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi, ta không có trách người. Thời cơ không phải tùy tiện là có. Nay có cơ hội tốt như vậy, người chẳng lẽ lại muốn ngăn cản ta.”

“Sư phụ... Không cần phải như vậy, Thanh Minh cùng Hạ nhi vô tội, không cần tổn thương bọn họ...”

“Lạc Thường, người đang nói cái gì? Bọn chúng cùng người có quan hệ gì? Cái gì không có tội, chẳng lẽ người muốn ta buông tha bọn chúng...” Lãnh Sát ánh mắt lạnh như băng xuyên qua tâm Ngạn Lạc Thường, từ đó có thể hiểu được hắn đang nghĩ gì.

“Lạc Thường...người đối với chúng sản sinh tình cảm...?” Lo lắng trong lòng dần dần khuếch tán, Lãnh Sát nhìn người mà mình đã bồi dưỡng từ nhỏ. Thật vất vả lắm mới dậy cho hắn biết làm cách nào để che giấu tình cảm bản thân, thế nhưng, hôm nay, ánh mắt kia lại lộ ra vẻ bối rối, lo lắng, rất dễ để nhận ra: “Lạc Thường, người đã thay đổi. Người biến thành cái dạng này, ta càng không thể để cho bọn chúng được sống!” Lãnh Sát tứ giận vươn tay tóm lấy Ngạn Lạc Thường, kéo hắn phi thân về phía Phi Yến sơn trang.

Tại ngọn núi phía sau Phi Yến sơn trang, Ngạn Lạc Thường chật hẹp ngã bên vách núi. Gió lạnh thấu xương không ngừng thổi đến làm hắn có chút phát run.

“Lạc Thường, từ nhỏ người đã yêu thích cái cảm giác đứng trên vách núi để gió lạnh thổi, đó là cái duy nhất có thể làm cho người thanh tỉnh. Đã lâu như vậy, hẳn là người rất hoài niệm cảm giác này a...”

“Sư phụ...” Ngạn Lạc Thường hiểu, cả đời Lãnh Sát chỉ chấp nhận duy nhất hẳn là đồ đệ của mình. Chứng kiến đồ đệ mà mình dốc hết tâm ý để bồi dưỡng biến thành cái dạng này, hẳn là thất vọng cực độ.

“Lạc Thường, người đã tỉnh ra hay người đã quên thân phận của mình? Người là sát thủ, mà sát thủ thì không cần những thứ tình cảm như vậy, hoàn thành nhiệm vụ là việc duy nhất người cần làm...”

Đúng, mình là một sát thủ, từ nhỏ đã không được cảm thụ qua cái gì là tình cảm, thứ đó thực xa vời...

Nhưng....

Hiện tại bất đồng, ở tại Phi yến sơn trang một khoảng thời gian, hữu tình, thân tình, tình yêu... Tất cả thứ này mình đã nếm qua, hương vị thật làm cho người ta mê muội, tuy nhiên cũng làm cho người ta dễ dàng bị mê hoặc...

Nhưng không nghĩ đến là sẽ buông những thứ tốt đẹp đó ra. Lần đầu tiên trong kiếp này, hẳn mới biết thế nào là hạnh phúc...

“Chính là, sư phụ, ta cầu xin người không nên tổn thương Thanh Minh...”

“Ba!” Một tiếng nặng nề, Lãnh Sát không chút lưu tình hạ thủ, vốn gương mặt trắng nõn đã lưu lại dấu vết năm ngón tay đỏ rực, cảm giác nóng rát rất nhanh lan ra toàn thân.

“Lạc Thường, ta qua thất vọng về người, lại về bọn chúng mà cầu tình? Làm sao vậy? Chẳng lẽ người thực sự quan tâm đến lũ người đó!”

Nhìn ánh mắt cầu xin của Ngạn Lạc Thường không ngừng hướng đến mình, Lãnh Sát không khỏi cảm thấy bức bối. Người kia, cũng động dạng như vậy trước mặt mình dùng ánh mắt như thế, cầu xin...

Vì cái gì, vì cái gì Ngạn Lạc Thường lại cùng người kia làm ra loại sự tình y hệt nhau, chẳng lẽ...

Nắm chặt nắm tay, Lãnh Sát một phen nắm lấy cần cổ trắng mịn của Ngạn Lạc Thường “Lạc Thường, người nghe cho rõ đây, nhanh vứt bỏ những suy nghĩ không đúng kia đi, ta tạm thời cho rằng người không cần thận mà thôi...”

“Ngô... sư...sư phụ...” Lãnh Sát có chút tăng thêm lực đạo ở tay, làm cho Ngạn Lạc Thường cảm thấy hô hấp đã có chút khó khăn.

Lúc này, Mộ Hạ mang theo song điều của mình tiến tới, vốn vui sướng nghĩ tới một mình vùng trộm huấn luyện, lại vô tình nhìn thấy Lãnh Sát bóp cổ Ngạn Lạc Thường,

“Lạc ca ca!” Mộ Hạ kêu to một tiếng phân tán lực chú ý của Lãnh Sát.

“Hạ Nhi...” Ngạn Lạc Thường sau khi nhìn rõ thân ảnh Mộ Hạ, không khỏi kinh hãi, hớp một ngụm khí lạnh, rồi như bừng tỉnh liền kêu to “Hạ Nhi! Đi mau!”

Mộ Hạ cũng không có nghe lời Ngạn Lạc Thường, ngược lại lại nhìn Lãnh Sát phẫn nộ.

“Người là ai, tại sao lại thương tổn Lạc ca ca của ta?”

Nhìn tiểu quỷ trước mắt, Lãnh Sát không khỏi có chút hứng thú: “Ha ha, người chính là Mộ Hạ, con của Mộ Lăng Phi, vừa vậy, ta đỡ phải đi bắt người...” Nói vừa dứt, Lãnh Sát huyết một hơi dài, Nhiếp Hồn liền hiện lên, quắp Mộ Hạ bay đi (Nhiếp Hồn chắc là con chim của anh Sát)

“Hạ Nhi! Chú Ý!” Ngạn Lạc Thường khản trương hét lên. Chỉ thấy hồng tước song điều bay lại, bổ nhào vào Nhiếp Hồn, chặn lại không cho mang Mộ Hạ đi.

Điều này là cho Lãnh Sát ở một bên quan sát không khỏi hứng thú: “Ha ha, hỏa tước! Không nghĩ tới là còn dám chống lại Nhiếp Hồn!” Hướng Nhiếp Hồn chuyển đi mệnh lệnh, còn lại cấp chính mình theo dõi trận đấu.

“Băng cấp, không cần phải bại dưới hẳn a!”

Lúc này, Ngạn Lạc Thường mới khôi phục được chút thể lực, rút ra trường tiên ở bên hông, hướng Lãnh Sát đâm tới. Lãnh Sát xoay người một cái, hai ngón tay kẹp lấy đầu kiếm, nhẹ nhàng dùng lực, chặn đứng đòn tấn công:” Lạc Thường, người nghĩ đối với ta động thủ?”

Ngạn Lạc Thường rơi tới trước mặt Mộ Hạ, đòn công kích vừa rồi đã lấy đi của hắn phân nửa khí lực, ali đang mang thai nên thân thể thập phần suy yếu. Như vậy, căn bản là không có phần thắng.

Ngạn Lạc Thường cúi xuống, đem Mộ Hạ ôm sát vào trong ngực, nhẹ nhàng thì thầm: “ Hạ Nhi, nhớ kĩ, nếu lát nữa mà có cơ hội, người phải chạy ngay, nghe rõ không?”

“ Có thể...chính là...”

“ Không được do dự, nghe lời ta, đi tìm nương, hắn sẽ hội bảo vệ người...”

Mộ Hạ nhìn ánh mắt Ngạn Lạc Thường, thoáng gật đầu.

Trên không trung, Nhiếp Hồn bụng bị Băng Cặp kéo lê một đạo vết thương, còn Băng Cặp một bên cánh cũng nhiễm huyết đỏ tươi. Rốt cuộc chúng cũng định chỉ giao chiến, chuẩn bị quay về bên cạnh chủ nhân.

“ Chính là hiện tại!” Ngạn Lạc Thường đẩy Mộ Hạ ra ngoài. Nương theo khí lực của Ngạn Lạc Thường, Mộ Hạ nhanh chóng hướng trong trang chạy tới. Lãnh Sát đang chuẩn bị đuổi theo nên hội không để ý Ngạn Lạc Thường bên cạnh mình.

“ Lạc Thường, người nhất định không nghe lời sư phụ!”

“ Sư phụ, thực xin lỗi. Nhưng vô luận thế nào, ta cũng không thể để cho bọn họ có một chút thương tổn nào cả.” nâng trường tiêu trong tay, Ngạn Lạc Thường một chiêu lại một chiêu hìngf đem Lãnh Sát dồn đến vách núi, cho dù là đồng quy vu tận cũng không để ý.

Ngạn Lạc Thường là đệ tử Lãnh Sát yêu thương nhất, tự nhiên sẽ không hi vọng hắn vì loại tình cảm nhỏ nhen này mà đánh mất chính bản thân. Lập tức, một cỗ tức giận dâng lên. Lãnh Sát một phát bắt được trường tiêu dùng nội lực bẻ gãy, chưởng phong cũng theo đó mà đánh vào vai Ngạn lạc Thường. Ngạn Lạc Thường theo đó mà thân thể trượt xuống vách núi, lại nắm được một cành cây đưa ra, Ngạn Lạc Thường ngẩng đầu nhìn Lãnh Sát.

“ Lạc Thường, ta hỏi người lần cuối, rốt cục người có chịu tỉnh ngộ ra không?”

“ Không...không cần phải...” chút sức lực duy nhất cũng được dùng hết, xem ra chính mình thực sự rất nhanh liền không thể trụ nổi.

“ Lạc Thường, người thực sự để cho ta quá thất vọng. Cũng được, chỉ cần người buông tay ra, mạng của người đổi lấy mạng của bọn chúng a...”

“ Cái ...cái gì...” Ngạn Lạc Thường nhìn Lãnh Sát gương mặt không chút biến hóa “ Thực...thực sự...chỉ cần ...ta chết....”

“đúng vậy. Lạc Thường, người xứng bọn họ, chỉ có thể chọn một, người chính mình quyết định đi.”

Nhìn vực sâu vạn trượng lại nhìn đến Lãnh Sát, Ngạn Lạc Thường mỉm cười.

Mặc dù có lỗi với hài tử trong bụng nhưng chỉ cần Vũ không bị tổn thương...

“ Sư phụ...người giữ lời...”

Ngạn Lạc Thường buông lỏng cách tay, mặc cho thân thể tự do rơi xuống.

30. Chương 29

Mộ Hạ dưới sự bảo hộ của Ngạn Lạc thường thuận lợi một mình tiến vào trong trang, nhanh chóng hướng đến chỗ Hạ Thanh Minh: “ Nương...nương...bất hảo...!”

Hạ Thanh Minh đang giúp Mộ Thanh thay y phục, nghe được tiếng hét thất kinh của Mộ Hạ liền khoonh chậm trễ chạy ra: “Hạ nhi, làm sao lại vội vàng, hấp tấp như vậy.”

“Nương...Lạc...Lạc ca ca...có...gặp nguy hiểm...”

“Cái gì...!” Nghe được Ngạn lạc Thường gặp nguy hiểm, Hạ Thanh Minh không khỏi hoảng sợ: “Người nói rõ cho nương nghe, Lạc Thường, hấn làm sao?”

“Có...có một người võ công rất lợi hại muốn giết Lạc ca ca, bọn họ đang ở tại vách núi. Nương! Nhanh đi cứu Lạc ca ca...!”

Nghe rõ những gì Mộ Hạ nói, Hạ Thanh Minh quyết định thật nhanh, liền hô to: “Thanh Trúc, Bạch Thuần, Tử Điều, Hoàng Cận...”

Bốn người không biết từ chỗ nào đồng loạt quỳ xuống trước mặt Hạ Thanh Minh, im lặng đợi mệnh lệnh.

“Nhanh, đến vách núi, vô luận thế nào cũng phải cứu được Lạc thường.”

Nhận được mệnh, bốn người lại nhanh chóng biến mất, Hạ Thanh Minh đem Mộ Thanh cho Tâm xảo chiếu cố, còn chính mình đem theo Mộ Hạ hướng Vách núi đi tới không chút chậm trễ.

Đứng bên vách núi trông Ngạn Lạc Thường cứ như thế mà biến mất, Lãnh Sát vẫn không hề nhúc nhích. Đứa nhỏ kia, lại ở trước mặt mình mà rơi xuống vực. Thực sự rơi xuống. Vách núi này ở Phi Yến sơn trang sâu thẳm không thấy đáy, rơi xuống hấn là chết không phải nghi ngờ.

Chết... Ngạn Lạc Thường chết...

“Lạc Thường, người như thế nào lại dám đánh đổi tất cả...thứ tình cảm ấy...”. Lãnh Sát xoay người muốn tuân thủ ước định rồi đi, lại trông thấy sau lưng tiểu quỷ kia đã dẫn theo người đến.

Thời điểm Hạ Thanh Minh đến nơi không có trông thấy Ngạn Lạc Thường, trông từ phía cũng không thấy, đến trước mặt Lãnh Sát liền hô to: “Lão nhân, người đem Lạc Thường đi đâu rồi...!”

“Người chính là Hạ Thanh Minh...”

“Chính ta, nói cho ta biết, Lạc Thường ở nơi nào...”

“Ta đã đáp ứng hấn, không thương tổn người cùng con của người, cho nên hôm nay ta sẽ that cho người một cái mạng...”

“Cái gì! Tứ Thảo, đem hấn vây lại!” Hạ Thanh Minh nóng ruột muốn biết Ngạn Lạc Thường đang ở đâu, lệnh cho Tứ Thảo bao vây Lãnh Sát.

“Hừ! Chỉ bằng mấy người các người mà đòi ngăn ta lại! Mơ tưởng!” Lãnh Sát nở nụ cười khinh miệt, lập tức phi thân chuẩn bị li khai.

“Người! Đến tận cùng là người phương nào? Người đem Lạc Thường đi đâu?”

“Ha ha, nếu như người đã muốn biết, ta đây sẽ cho người vừa lòng. Lạc Thường, hấn đã rơi xuống vách núi kia. Hấn lại mạng chính mình để đổi lấy mạng người và con người. Nhưng ta chỉ đáp ứng hấn lúc này sẽ không lấy mạng người. Chắc chắn sau đó ta sẽ san bằng sơn trang của các người!” Lãnh Sát thoát cái biến mất không dấu vết, lưu lại phía sau loạt tiếng cười.

Lạc Thường!

Nghe được Lãnh Sát nói Ngạn Lạc Thường đã rơi xuống vực, Hạ Thanh Minh vội vàng chạy lại bên vách núi. Mây trời mênh mông, khó có thể nhận ra liệu có phải Ngạn Lạc Thường đã thực sự rơi xuống.

“Lạc Thường...Lạc Thường...Lạc Thường...!” Hạ Thanh Minh không ngừng lặp đi lặp lại cái tên ấy, nhưng đáp trả chỉ là những âm thanh từ vách đá vang dội lại...

“Chủ nhân...” Tứ Thảo trông thấy vẻ thương tâm của Hạ Thanh Minh, nhất thời cũng không biết làm thế nào.

Bình phục một chút tâm tình, Hạ Thanh Minh một lần nữa đứng lên: “ Thanh Trúc, người lập tức trở về trang, lệnh tất cả các gia nhân xuống dưới chân núi tìm kiếm, bằng cách nào cũng phải tìm được Lạc Thường!”

“ Tuân lệnh!”

“ Tử Điều, người lập tức đi bào tin cho Tiêu Dao sơn trang hai vị trang chủ!”

“ Tuân lệnh!”

“ Bạch Thuấn, Hoàng Cận, các người hảo hảo đi kiểm tra vòng khắp sơn trang, có điều gì khả nghi lập tức thông báo cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Mộ Hạ như thế nào cũng không chịu tin tưởng Ngạn Lạc Thường cứ như vậy mà chết đi, đi đến bên Hạ Thanh Minh, nắm chặt góc áo hắn “ Nương...Lạc ca ca...hắn...”

“Không có việc gì...” Hạ Thanh Minh một tay kéo lấy Mộ Hạ, ôm vào ngực mình “ Hạ Nhi, Lạc ca ca của người nhất định không có việc gì...”

“Ân...” Trong mắt tràn ngập nước mắt, Mộ Hạ không biết làm gì ngoài việc rúc sâu vào lòng Hạ Thanh Minh hòng giảm bớt sợ hãi.

Ngạn Lạc Thường, ta nhất định sẽ tìm thấy người...

Thân thể rơi xuống, Ngạn Lạc Thường cảm thấy mình ngày càng nhẹ. Không nghĩ tới, ngày trước còn tò mò không biết dưới vách núi này cảnh sắc như thế nào, hôm nay chính mình tự rơi xuống.Có lẽ cứ như vậy mà rơi xuống tận địa ngục chăng.

Chỉ là....

Vuốt ve bụng của mình, Ngạn lạc Thường mắt nhắm chứa lệ: “ Thực xin lỗi, nương không có biện pháp cho con đi tới thế giới này...xin lỗi...”

Thực xin lỗi, Vũ, ta không thể bảo vệ tốt con của chúng ta...

Ta không có cách nào trở lại bên cạnh người...

“ Có lẽ, chờ ta đầu thai kiếp khác, ta sẽ đến tìm người...Vũ...”

Yến Phàm Vũ, ta yêu người...!

31. Chương 30

Bách Hoa cốc, bốn mùa đều như mùa xuân, hồ điệp bay lượn, ong mật bận rộn trong vòm cây. Một nam nhân tầm gần tam tuần đang cúi húi kiếm tìm cái gì đó trong đám cây cỏ, từng chút một, thật chuyên tâm.

“ Ha ha, nguyên lai người lại ở đây...” Nam nhân cao hứng đem dược thảo từ trong vách đá nhỏ tận gốc, cẩn cẩn dục dục bỏ vào trong chiếc giỏ đeo sau lưng: “ Rốt cục cũng tìm được, không uổng một phen ta tâm huyết.” Một phen sung sướng hài lòng, đang chuẩn bị đi về thì thấy phía sau tảng đá to, có cái gì rơi xuống thật mạnh.

“ Kì quái, ngày hôm qua còn thấy cây cỏ trên đó còn tươi tốt, như thế nào hôm nay lại hội rơi xuống được!” mang theo hiểu kì, nam nhân theo hướng phát ra tiếng động đi tới.

Một người nằm ở đó, trên người mang đầy thương tích, nhưng tựa hồ do vướng vào những bụi cây vượn ra giúp giảm lực rơi nên không có bị thương nặng lắm.

“Người thực sự là phúc lớn mạng lớn a...” Nam nhân nhẹ nhàng cảm thán, ngồi xuống, đem người bị thương ôm lấy.

Không nghĩ tới người này thoát nhìn rất nhu nhược, thân thể nhẹ như chỉ cần có một cơn gió cũng có thể đem cuốn đi. Trong lòng âm thầm tán thưởng mĩ mạo của người trong ngực, nam nhân ôm người bị thương về chỗ ở của mình.

Đau quá...

Toàn thân đều đau...

Trước mắt là một mảnh hắc ám, mình đang ở địa phương nào...

Dùng hết khí lực toàn thân, nhắm rãi mở to mắt, hết thấy trước mắt đều hoàn toàn lạ lẫm. Bản thân đang nằm trên một chiếc giường trúc, quanh căn phòng những đồ vật động dạng cũng được làm ra từ loại cây này. Ngoài cửa sổ, tiếng chi, kêu riu rít không ngừng. Tất cả đều mang một bộ dạng căng đầy sức sống.

Nơi này là...ở đâu...?

Ta.. vì cái gì...trong này?

Ngắm nhìn tứ phía, không có một tí ý thức nào ở trong đầu.

Ngô...Đầu đau quá...

Sờ lên chỗ đầu bị thương còn quần băng, muốn đứng lên nhưng toàn thân không còn chút sức lực nào.

“Người đã tỉnh?” Đạo âm thanh từ phía cửa truyền tới, nam nhân vén lên chiếc màn theo đó tiến vào: “Người hôn mê đã ba ngày, ta còn lo lắng người không tỉnh dậy. Giờ thì người cảm thấy thân thể như thế nào?”

“Người là...” Nhìn nam nhân trước mặt, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“A, lâu như vậy ta còn chưa có hảo hảo giới thiệu chính mình. Xin chào, ta là Quân Khiêm, trong lúc đi hái thuốc cứu được người, người đại khái là từ trên cao rơi xuống a...”

“Rơi xuống?” Không hiểu nam nhân kia nói những gì, trong lòng hần ù ù cạc cạc.

“Đúng vậy! Đúng rồi, người tên gì? Tại sao lại từ trên cao như vậy mà rơi xuống?”

“Ta?” Ta tên gọi là gì? Suy nghĩ một hồi, tự nhiên một cái tên xẹt qua tâm trí “Ngạn...Lạc Thường.”

“Ngạn Lạc Thường! Tên của người thật dễ nghe!” Quân Khiêm đem khay thuốc đặt xuống bàn “Đến, lạc Thường, uống thuốc a, người hiện tại thân thể mang thương tích, lại còn hài tử trong bụng nên đặc biệt suy yếu a...”

“Cái gì... Hài tử...”

“Ân! Người không biết sai. Ta giúp người thay quần áo liền thấy được vết bớt đó, người là Tây Nạp tộc nhân a, chính là tộc người nam nhân cũng có thể sinh con. Ha ha, ta cũng không ngại cái này, người cũng không cần khó xử.”

“Không phải, người nói ta mang thai? Vì cái gì ta... một chút cũng không...” Ôm đầu chính mình, Ngạn Lạc Thường cảm thấy từng trận đau đớn đánh úp hần “Ngô...”

“Di! Làm sao vậy? Chẳng lẽ người...?” Quân Khiêm giống như nhớ đến cái gì đó, liền đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường: “Lạc Thường, người nói cho ta biết, có phải người không nhớ rõ tại sao mình lại rơi xuống vực?”

Tự hồi nửa ngày, Ngạn Lạc Thường gật đầu.

“Hài tử...phụ thân của hài tử...ngươi còn nhớ rõ không?” Phụ thân của hài tử? Ngạn Lạc Thường trong đầu không ngừng tìm kiếm hình dáng người kia, nhưng chỉ hình dung ra một gương mặt đầy mơ hồ. Đầu theo đó mà cũng cảm thấy càng đau đớn.

“Ngô...đau quá..” Hai tay ôm đầu, Ngạn Lạc Thường khổ sở kêu lên.

“Không có gì, không cần phải suy nghĩ, từ từ sẽ nhớ ra. Đến, Lạc Thường, uống hết chén thuốc này, sau đó hảo hảo ngủ một giấc a...” Quân Khiêm uy Ngạn Lạc Thường uống thuốc xong, như nhang đỡ hấn nằm xuống, thay hấn đắp chăn rồi chính mình buông mình đi ra ngoài.

Hài tử của phụ thân...

Rốt cục là ai...

Trong đầu không ngừng suy nghĩ về điều này, Ngạn Lạc Thường trong vô thức đã đi vào giấc ngủ.

Ngạn Lạc Thường ngủ thật lâu mới khôi phục chút khí lực, thêm mấy ngày nữa mới có thể xuống giường đi dạo quanh nhà.

“Khá hơn chút nào không?” Trong những ngày này, Quân Khiêm một mực chiếu cố vết thương của hấn, thỉnh thoảng còn cấp hấn dược liệu quý hiếm thật vất vả mới mua được để vết thương của hấn thêm hảo.

“Lạc Thường, nhìn dáng vẻ của ngươi, thân thể cũng hồi phục được mấy phần a...”

“Ân..., đều là công lao của ngươi, Khiêm.”

Khiêm, đó là tên Quân Khiêm nhưng Ngạn Lạc Thường gọi chính mình, tựa hồ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, hai người đã thân thiết như bằng hữu lâu năm.

Đưa cho Ngạn Lạc Thường một trái cam đã bóc vỏ, Quân Khiêm ngồi ngay bên cạnh, cắn một miếng táo “Thế nào? Hôm nay đã nhớ lại một chút gì đó chưa?”

“Ân...” Ngạn Lạc Thường lắc đầu “Mỗi lần ta cố gắng nhớ lại, trong đầu đều xuất hiện cái bóng mơ hồ, nhưng cố hết sức vẫn không cách nào nhớ ra nổi đó là ai...”

“Phải không...Ân, Lạc Thường, hay ngày mai ta đem ngươi vào thành tìm đại phu tốt xem sao.”

“Vào thành...? Không phải Bách Hoa cốc cách thành rất xa sao? Đi lại ít nhất cũng phải mất một khoảng thời gian a...”

“Không có việc gì. Thân thể ngươi cũng đã hảo lên rất nhiều, chỉ cần không gắng sức quá, mọi thứ đều không đáng lo. Nhân tiện, ta cũng muốn ghe thăm một vị bằng hữu.”

“Luôn phiền toái ngươi như vậy, ta thực phi thường xấu hổ.”

“Ngươi nói cái gì a, chúng ta đều là bằng hữu, giúp đỡ cho nhau là lẽ tự nhiên...” Quân Khiêm vỗ vai Ngạn Lạc Thường, đứng lên đi vào nhà trong.

Nhiều ngày như vậy ở chung, Ngạn Lạc Thường cũng minh bạch, Quân Khiêm là một dược sư, bởi vì muốn tìm dược liệu trân quý mà ở tại Bách Hoa cốc. Hôm đó vừa vận chính mình rơi xuống gặp được hấn mới may mắn nhặt được một cái mạng trở về. Quân Khiêm là người thật thà, hiền lành, làm việc nghiêm túc, rõ ràng. Nếu không phải hấn ngày ngày chiếu cố cẩn thận, chính mình không có khả năng hồi phục nhanh như vậy.

Chỉ là...

“Đến tận cùng là vì cái gì ta lại rơi xuống? Chuyện gì đã xảy ra..?”

Khó hiểu nhìn bầu trời xanh biếc không một gợn mây, Ngạn Lạc Thường hít vào một hơi thật sâu.

32. Chương 31

Tạm thời buông xuống công việc của Tiêu Dao sơn trang, Mộ Lăng Phi cùng Yến Phàm Vũ thúc ngựa một đường trở lại Phi Yến sơn trang. Vừa về đến nơi, hai người giống như là bay vào đại sảnh, chỉ nhìn thấy Hạ Thanh Minh và Mộ hạ cứ như vậy ngơ ngác ngồi ở một chỗ.

“Thanh Minh...” Nhìn thấy ái nhân mang một bộ dáng chán kinh không ngớt, Mộ Lăng Phi đau long đưa tay kéo Hạ Thanh Minh hàm trụ trong lòng “ Không có việc gì...không có việc gì...”

“ Thường! Thường ở nơi nào...?” Yến Phàm Vũ lo lắng tìm kiếm thân ảnh Ngạn Lạc Thường ở khắp mọi nơi, lúc Tử Điều thông tri cho hắn biết, Ngạn Lạc Thường đã ở trên vách núi sau trang mà rơi xuống, Yến Phàm Vũ cũng theo đó mà rơi vào vực sâu ngàn dặm, giống như nổi điên mà lao ra ngoài, không ngừng nghỉ mà phi ngựa một ngày một đêm quay trở lại.

Hạ Thanh Minh ánh mắt đau buồn nhìn Yến Phàm Vũ, cái gì cũng không nói. Lúc này, Thanh Trúc đi đến “Chủ nhân...”

“ Thanh Trúc, tình huống thế nào...?”

“ Thuộc hạ vô năng, vách núi thực sự rất cao, không có cách nào trực tiếp xuống dưới, tìm khắp nơi cũng không có đường tiến vào. Như vậy, căn bản là không có cách tiếp cận...”

“ Cái gì...!” Yến Phàm Vũ nổi điên nắm lấy cổ áo Thanh Trúc “ Gì mà không có đường vào! Không! Nhất định phải có đường!” Mộ Lăng Phi thấy thế cầm lấy tay Yến Phàm Vũ kéo lại “ Phàm Vũ! Bình tĩnh một chút...”

“ Bình tĩnh...ngươi muốn ta bình tĩnh...”

Thường rơi xuống vách núi kia, lúc ấy chính mình lại không có ở bên cạnh, lại không có cách nào bảo vệ hắn. Yến Phàm Vũ càng nghĩ càng tự trách. Hai tay nắm chặt ghim thật sâu vào da thịt, từng dòng máu theo đó mà chảy xuống.

“ Thực xin lỗi..., nếu như lúc trước ta có thể phát hiện ra điều bất thường trong lời của hắn...” Hạ Thanh Minh lúc này không thể kiềm chế được nữa. Lúc trước Mộ Lăng Phi chưa có trở về, bản thân không thể không cứng rắn. Nhưng hiện tại, hắn đã về, lại chứng kiến Yến Phàm Vũ thống khổ đến tận cùng, hắn không thể nào chịu đựng được nữa “ Xin lỗi...Thực xin lỗi...”

“Minh...không có việc gì...” Trông thấy ái nhân thương tâm như vậy, Mộ Lăng Phi cũng thật khổ sở,nhẹ nhàng vuốt ve Hạ Thanh Minh hi vọng có thể làm cho hắn tỉnh táo “ Thanh Trúc, ngươi cùng Tử Điều dẫn người đi tìm kiếm, vô luận như thế nào cũng phải tìm được đường vào trong nhai!”

“ Thuộc hạ tuân mệnh!”

Yến Phàm Vũ như mất hết sức lực ngã ngồi lên ghế, hai bàn tay nắm chặt đến ứa máu “ Đến tột cùng là ai? Dem Thường đẩy xuống tột cùng là ai?”

“ Không biết, người kia tựa hồ vô công vô cùng lợi hại, đến Tứ Thảo hợp lại cũng chưa chắc đã là đối thủ...” Hạ Thanh Minh bình phục chút tâm tình “ Bất quá, hắn có nói, Lạc Thường dùng chính mạng hắn để đổi lấy mạng chúng ta a...”

“ Cái gì...?” Mộ Lăng Phi vẻ mặt kinh ngạc “ Đây là ý gì? Cái gì là dùng mạng đổi mạng...?”

Yến Phàm Vũ nặng nề vỗ vai Mộ Lăng Phi “ Là bọn hắn...”

“ Ai? Phàm Vũ, rốt cục là ai?” Mộ Lăng Phi nhìn Yến Phàm Vũ, cảm giác như y biết được điều gì đó “ Phàm Vũ, ngươi có thể nói rõ cho đại ca xem...”

“Phi ca...việc này chỉ sợ...”

“ Rốt cục chuyện gì xảy ra! Ngươi, tiểu tử này...! Hiện tại, đối phương không ngừng nhắm vào Lạc Thường, cũng giống như muốn chia dao về toàn sơn trang! Ngươi rốt cục muốn giấu chúng ta đến chừng nào...?”

Biết rõ sự tình không thể che giấu được nữa, Yến Phàm Vũ quay mặt đi, nặng nề thở dài “ Được, ta đem mọi chuyện kể cho huynh biết...”. Yến Phàm Vũ đi đến trước mặt mọi người, đem chuyện của mình cùng Ngạn Lạc Thường kể rõ từng chi tiết.

“ Phàm Vũ...người cũng thật là....Người vì cái gì lại không sớm kể rõ cho chúng ta biết...!” Mộ Lăng Phi nặng nề trách cứ.

“ Phi ca...Thường là vô tội....Đúng là ngay từ đầu hắn có ý định giết chúng ta, nhưng về sau...về sau hắn...”

“ Ta không phải trách người cái này. Lâu như vậy rồi chẳng lẽ ta lại không hiểu rõ con người Lạc Thường. Hắn nếu quả thực muốn ra tay, đã tự không bảo vệ Thanh Minh cũng bọn nhỏ...?”

“Phi ca...”

“ Người nếu sớm một chút cho ta biết chuyện này thì vô luận như thế nào, lần này ta cũng không để bọn họ lưu lại một mình...Ai~.”

“ Lạc Thường muốn giết chúng ta? Không có khả năng, Lạc Thường sẽ không làm như vậy...” Hạ Thanh Minh như thế nào cũng không thể tin được. Ngày thường, lạc Thường chiếu cố mình cùng bọn nhỏ phi thường cẩn thận, như thế nào lại là một sát thủ.

Mộ Hạ tựa như cũng minh bạch ra ít nhiều, cũng một bên giải thích cho Ngạn Lạc Thường “ Không có khả năng! Lạc ca ca sẽ không giết chúng ta. Lúc kia, rõ ràng hắn rất nỗ lực bảo vệ Hạ Nhi....Dù cho...dù cho...sinh bệnh rất nặng...”

“Hạ Nhi, người nói cái gì! Cái gì bệnh rất nặng?” Nghe được Mộ Hạ một phen lên tiếng, tất cả mọi người đều bắt ngờ.

“ Cái kia...cái kia...” Không cẩn thận để lộ ra, Mộ Hạ không biết phải làm như thế nào.

“ Hạ Nhi, người mau nói cho ta biết, Lạc Thường sinh bệnh nặng là làm sao?”

“ Hạ Nhi ngoan, mau nói cho nương...”

“ Cái kia...ta đã đáp ứng Lạc ca ca không nói cho ai...”

“ Hạ Nhi, đây chính là liên quan đến an nguy của Lạc ca ca a..., người mau nói ra...”

“ Kì thật, là Hạ Nhi không cẩn thận thấy được...lạc ca ca nơi này có một cái ấn kí..là lục mang tinh...” Mộ Hạ chỉ vào vai mình và nói.

“ Cái gì!” Hạ Thanh Minh ngã ngồi trên ghế “Người nói...Lạc Thường...là...là...”. Nếu quả thực là như vậy, thì không khó có thể lý giải tại sao hắn lại quan tâm đến Tây Nạp tộc, lại càng có thể lý giải vì cái gì hắn lại hội phi thường rõ ràng về Tây Nạp tộc nhân. Hạ Thanh Minh không khỏi nắm chặt hai nắm tay “ Ta...lại không có...không có phát hiện...”

“ Không cần phải tự trách chính mình, Minh, chúng ta đều không có chú ý...”

“ Có thể...chính là sau lưng hắn ta cũng thấy qua, rõ ràng... Rõ ràng chỉ là một vết bớt, căn bản không phải cái gì là lục mang tinh...Hạ Nhi, người xác định...?”

“ Ân...bởi vì nó có màu hồng hồng...Cho nên Hạ Nhi mới xác định được, chẳng lẽ...chẳng lẽ đó là bệnh gì phi thường nghiêm trọng...?”

“ Màu đỏ...sao...” Yến Phàm Vũ hoàn toàn không thể tiếp nhận...

Màu đỏ, sao, Tây Nạp tộc nhân, chỉ duy nhất có một giải thích...

Chính là hắn...

Có hài tử...

Lạc Thường lâu như vậy đến nay một mực lén gạt mình chuyện mang thai, khó trách hắn không chịu để y dẫn đi khám đại phu, hắn...một mực bảo vệ hài tử kia...Hài Tử phụ thân là ai...

Loại vấn đề này còn muốn nói sao....

Lâu như vậy đến nay...

Chỉ có...

Chỉ có...

“Thường...mang thai...chúng ta...hài tử...” Thì thầm trong miệng mấy chữ này, Yến Phàm Vũ giống như nổi điên chạy ra khỏi đại sảnh, hướng đến vách núi.

“Phi...ta nên làm cái gì bây giờ...Lạc Thường...hắn...” Hạ Thanh Minh vùi đầu trong vòm ngực Mộ Lăng Phi, có như vậy hắn mới giữ được bình tĩnh.

“Không có việc gì, Minh, Lạc Thường sẽ không có chuyện gì...”

Yến Phàm Vũ chạy đến bên vách núi sâu hun hút không thấy đáy. Lạc Thường...Lạc Thường chính là từ nơi này...

“Vì cái gì không nói cho ta...Vì cái gì không cho ta biết...Người có thể dựa vào ta, không cần phải tự mình đối mặt. Người sao lại nhẫn tâm, như thế nào lại đem hài tử của chúng ta như vậy rời đi...” Vô lực quỳ rạp xuống vách núi, từ hốc mắt có cái gì đó nóng hổi chảy ra phốc tháp phốc tháp nhỏ trên mặt đất.

“Người như thế nào lại như vậy, đã đáp ứng chờ ta trở về...” Yến Phàm Vũ lập tức thấy hiện ra trước mắt là Ngạn Lạc Thường, nụ cười, câu nói của hắn hôm nào.

[Yến Phàm Vũ, người làm cho ta trở nên thật kì quái.]

[Yến Phàm Vũ, vì cái gì người đối ta tốt như vậy?]

[Ta thực sự muốn chạy trốn, bằng không thực sự trở lại không được...]

“Lạc Thường....Lạc Thường!!!!” Yến Phàm Vũ tê tâm liệt phế hét lên tên người trong lòng. Thanh âm truyền rất xa... rất xa...

33. Chương 32

“Ân...!”

Phảng phất nghe được âm thanh gì đó, Ngạn Lạc Thường hướng sau lưng nhìn lại.

“Làm sao vậy?” Quân Khiêm đang hái thuốc, thấy lại liền quay lại hỏi thăm Ngạn Lạc Thường.

Mấy ngày gần đây. Bụng Ngạn Lạc Thường có dấu hiệu nở ra, thấy Quân Khiêm ân cần hỏi thăm liền trả lời: “Ân...không có gì, cảm giác ...có ai đang gọi ta...”

“Đại khái là nghe lầm a...” Quân Khiêm nắm tay Ngạn Lạc Thường, cẩn cẩn dục dục dịu hắn rta khỏi bụi cây.

“Ân...có lẽ là như thế. Bất quá, Khiêm, người cần gì phải nghiêm trọng như thế, ta chỉ có bụng to ra chút ít, còn lại vẫn bình thường a...”

“Ha ha, ta nếu như không cẩn thận, cục cưng trong bụng người sau khi ra đời sẽ hưởng ta phàn nàn rằng không chiếu cố hắn cẩn thận a... đúng không tiểu tử kia...?” Quân Khiêm cười cười hướng bụng Ngạn Lạc Thường mà đặt câu hỏi.

“ha ha, hài tử mới có mấy tháng, người đã muốn cùng hắn đặt câu hỏi...người nghĩ hắn sẽ hội biết được ư?” Ngạn Lạc Thường cười, vuốt ve lên bụng. Quân Khiêm tỉ mỉ chiếu cố mình cùng hài tử. Hắn không ngại thân phận mình Tây Nạp tộc nhân khác biệt, cũng không để ý chuyện quá khứ, mỗi ngày đều vì mình sắc

thuốc, cố hết sức giúp mình hồi phục trí nhớ. Hẳn hiện tại, chính là người duy nhất mình có thể ỷ lại, thậm chí là tin tưởng. Chính là, Ngạn Lạc Thường hẳn, cho dù có cố gắng như thế nào thì gương mặt mơ hồ trong tâm trí, không có cách nào trở nên rõ ràng, sự tình trước kia, có thể nói là đã bay hơi không chút dấu vết nào trong đầu hẳn.

“Lạc Thường...chú ý a...!” Quân Khiêm một bên nhìn thấy Ngạn Lạc Thường đi đường mà đầu óc cứ như treo trên mây, không khỏi một trận giật mình khiếp sợ. Những ngày này, thân thể của hẳn hồi phục rất nhiều nhưng có lẽ vẫn không thể thích ứng được với bộ dáng mang thai. Mỗi ngày vẫn đúng giờ ụy hẳn uống thuốc, hy vọng hẳn có thể từ từ nhớ lại những chuyện trong quá khứ, nhưng tựa hồ vẫn chẳng có gì khởi sắc.

Bất quá....

Bất quá như này cũng không tệ. Mấy ngày nay, Quân Khiêm dần dần cảm thấy chính mình như bị Ngạn Lạc Thường hấp dẫn, cảm giác không tự chủ được mà muốn chiều cổ hẳn. Mặc dù mình cùng hẳn không can hệ, mình cũng không phải phụ thân của hài tử trong bụng hẳn, nhưng nếu cứ như vậy mà được chiều cổ bọn họ thì thực tốt.

Quân Khiêm vì mãi nghĩ lung tung nên Ngạn Lạc Thường đi đến trước mắt hẳn cũng không phát giác, khiến cho Ngạn Lạc Thường ở trước mặt vẫy tay, thực vật vả mới đem được hồn hẳn trở về.

“Ha ha, không có gì...” Quân Khiêm giữ chặt tay Ngạn Lạc Thường, có chút không đứng đắn, cười cười hướng Ngạn Lạc Thường nói: “Lạc Thường, người đã lâu như vậy cũng không nhớ ra, chỉ bằng để ta làm phụ thân của hài tử trong bụng người a...!”

Nghe được Quân Khiêm nói như vậy, Ngạn Lạc Thường có chút lung túng, khó xử “Người...người nói cái này làm gì a...”

“Ta nói thực, ta thích người, cũng thích hài tử. Nếu quả thực người không nhớ được, chúng ta cứ như vậy cả đời không phải tốt sao.”

Ta thích người...

Ba chữ kia như con dao nhỏ đâm thẳng vào tim Ngạn Lạc Thường. Giống như, có một người, đã từng đối hẳn nói những lời như thế. Người đó là ai? Vì cái gì chính mình không thể nhớ rõ gương mặt người ấy. Càng cố gắng bao nhiêu, đầu óc hẳn lại u mê bấy nhiêu.

“Ngô...” Ôm lấy đầu của mình, Ngạn Lạc Thường có chút đứng không vững.

“Làm sao vậy? Lạc Thường?” Trông thấy Ngạn Lạc Thường bộ dáng thống khổ, Quân Khiêm nhanh tay bắt lấy, đem hẳn ôm vào lòng.

“Ngô...đầu...đau quá...” Ngạn Lạc Thường thở dốc, phun ra mấy chữ ngắt quãng.

“Đau đầu?” Quân Khiêm vội đem túi thảo được đeo bên người, lần nữa ôm lấy Ngạn Lạc Thường, đem hẳn nâng lên, theo hướng gian nhà trúc mà đi đến: “Đi, chúng ta về nhà...”

Ngạn Lạc Thường thống khổ nằm ở trên giường, mồ hôi theo khuôn mặt vì đau đớn mà đổ bừa bãi chảy xuống từng giọt. Quân Khiêm ngồi ngay bên cạnh, một bên dùng khăn ướt thấm mồ hôi cho hẳn, một bên ôn nhu hỏi “Đã đỡ hơn chút nào chưa. Đến, ta ụy người uống thuốc, uống xong ngủ một giấc sẽ đỡ.”

Ngạn Lạc Thường miễn cưỡng chèo chống thân mình, dưới sự giúp đỡ của Quân Khiêm mà uống hết chén thuốc, đau đớn theo đó cũng giảm bớt vài phần.

“Lạc Thường, thân thể người như vậy, đối với đứa bé tuyệt không có lợi, chỉ bằng ngày mai xuất môn, ta đem người vào thành tìm đại phu a.”

“Vào thành?” Ngạn Lạc Thường có chút mê mẩn hướng Quân Khiêm hỏi đầy nghi vấn.

“Ân, sự phụ của bằng hữu ta chính là thiên hạ đệ nhất thần y a, ta sẽ hướng hẳn giúp người chữa bệnh. Cho dù không chữa được chứng mất trí nhớ của người, nhưng bệnh đau đầu ất sẽ chữa được.”

“ Ân...” Tuy không biết bằng hữu có Quân Khiêm là ai, nhưng Quân Khiêm đã nói như vậy, Ngạn Lạc Thường cũng không chút nghi ngờ.

“Tuy nhiên, bộ dáng hiện tại của ngươi bây giờ, xuất môn là thập phần bất tiện, nếu không cẩn thận, thân phận Tây Nạp tộc nhân rất có thể sẽ bị phát hiện a.”

“ Vậy làm sao bây giờ?”

“ Ân...không bằng...”

“ Cái gì...!”

34. Chương 33

Gần một tháng trôi qua, không tin tức. Phi Yến sơn trang thời gian này đều bao trùm một bầu không khí trầm lắng. Hạ Thanh Minh ngoại trừ chiếu cố Mộ Hạ cùng Mộ Thanh, chính là một mình lặng lẽ đứng trong vườn. Nhớ tới những ngày trong quá khứ, mình cùng Ngạn Lạc Thường cười cười nói nói, đàm luận về hoa cỏ.... Thực sự làm cho người ta lòng đau như cắt.

“ Lạc Thường...” nhẹ nhàng thốt lên tên, Hạ Thanh Minh sờ sờ lên những canhs hoa lan mỏng manh “ Lạc Thường...ngươi mau trở về a....ta cònn hiểu điều chưa nói với ngươi...chúng ta là người một nhà a...” Càng nói, nước mắt lại càng chảy xuống, theo cánh hoa lan mà rơi xuống, thấm dần vào đất.

Bên trong gian phòng của Ngạn Lạc Thường, Yên Phàm Vũ lặng nhìn xung quanh. Một tháng không hề biết chút gì liên quan tới hắn. Không...! Hắn sẽ không chết...!Ngạn Lạc Thường hắn sẽ không dễ dàng biến mất khỏi cuộc đời như vậy...!

Chỉ là....

Hắn có khỏe không? Vách núi cao như vậy, rơi xuống hẳn là rất đau đi! Không biết, hắn có hay không hảo hảo chiếu cố chính mình? Thân thể của hắn luôn không tốt, lại còn mang hài tử, nhất định là rất vất vả đi...!

“ Thường...trở về a...ta...rất nhớ ngươi...” Yên Phàm Vũ ngã tới trên giường Ngạn Lạc Thường, tất cả vẫn còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của hắn, rất quen thuộc...

Lặng lặng nhắm mắt, Yên Phàm Vũ cố gắng tìm kiếm thân ảnh Ngạn Lạc Thường trong tâm trí của mình, hết thấy của hắn, khuôn mặt tươi cười, lời nói ấm áp, nhiệt độ cơ thể....

Chứng kiến mộ Yên Phàm Vũ suy sụp, Mộ Lăng Phi chỉ có thể đứng một bên mà đau lòng. Hắn hiểu, Yên Phàm Vũ yêu Ngạn Lạc Thường, yêu đến nỗi có thể bất chấp mọi thứ, kể cả thân phận. Hắn cũng tin tưởng, Ngạn Lạc Thường sẽ không dễ chết như vậy. Hiện tại, hắn nhất định ở một nơi nào đó mà hảo hảo sống tốt. Rất nhanh, hắn sẽ trở lại Phi Yến sơn trang này.

Dù cho, hắn đã từng là một sát thủ. Dù cho, hắn đã từng muốn giết chính mình. Nhưng, hắn đối với Thanh Minh là bằng hữu tốt, lại trợ giúp Phi Yến sơn trang vượt qua khó khăn tại Lăng Vân thành. Hắn, Ngạn Lạc Thường, chính là tri kỉ của mọi người trong Phi Yến sơn trang này.

“Phàm Vũ...” Mộ Lăng Phi không muốn đệ đệ của mình cứ như vậy àm chìm trong đau khổ “ Tỉnh lại đi... Lạc Thường, hắn nhất định sẽ không có việc gì...”

“ Ân...Phi ca...ngươi tìm ta có việc gì...?”

“ Mặc dù hiện tại ngươi rất lo lắng cho Lạc Thường, nhưng... chính là có một số việc chúng ta không làm không được.”

“ Ân... ta biết...Phi ca, ngươi nói đi...”

“ Lần này, người xuất môn vào thành xem xét mọi chuyện đi. Nếu không có biến cố gì, ta muốn trở lại Tiêu Dao sơn trang.”

“ Ta hiểu...” Yến Phàm Vũ đứng dậy, sửa sang lại y phục chuẩn bị xuất phát.

“ Lần này đi, người hãy mang theo Bạch Thuần cùng Hoàng Cận. Mọi người ở đây, ta sẽ lo liệu tất cả.”

“ Không cần, Phi ca, lúc này, ở trong trang tăng cường hộ vệ là quan trọng hơn cả.”

“ Chính là bây giờ, người...”

“ Không có việc gì, ta sẽ hảo hảo chiêu cố chính mình. Ta còn phải chờ Thường trở về a.”

“ Ân, người đi trước, ta sẽ sắp xếp mọi việc ổn thỏa thì sẽ mang Thanh Minh cùng mọi người với người hội ngộ.”

“ Ân...” Yến Phàm Vũ khẽ trả lời. Lúc này, nếu hấn để tinh thần sa sút, Thường trông thấy nhất định sẽ mắng hấn a. Hấn phải mạnh mẽ. Nghĩ đến bộ dáng Ngạn Lạc Thường sinh khí, Yến Phàm Vũ mỉm cười, hướng phòngàng mình mà đi đến.

Dù cho người không ở cạnh ta, ta sẽ vẫn nỗ lực hết mình.

Từ Bách Hoa cốc vào đến trong thành phải trải qua một đoạn đường dài, hơn nữa, hai người chỉ có một con ngựa, Ngạn Lạc Thường lại đang mang thai, cho nên Quân Khiêm cùng Ngạn Lạc Thường chỉ có thể thông thả mà đi, phỏng chừng phải mất cả tháng mới có thể đến nơi a. Bất quá, sự thật là Ngạn Lạc Thường thân nam tử lại mang thai cũng không bị ai phát hiện, nguyên lai...

“ Khiêm...ta như vậy thực sự không kì quái...?” Nhìn lại mình một thân nữ trang, Ngạn Lạc Thường có chút gì đó không muốn.

Ngày đó, Quân Khiêm quyết định đem Ngạn Lạc Thường vào thành. Vì che giấu tai mắt mọi người, hấn đã để Ngạn Lạc Thường phần nữ trang, hai người chính là đóng giả cặp vợ chồng vào thành xem bệnh.

“ Không có gì, Lạc Thường, người như vậy quả thực vô cùng xinh đẹp.” Quân Khiêm vui vẻ đáp lại. Ai mà nghĩ ra được, trong lòng hấn vui sướng cỡ nào. Cho dù Ngạn Lạc Thường không chấp nhận hấn, nhưng hai người cũng từng làm vợ chồng qua, mặc dù là giả. Âm thầm cười trộm trong lòng, Quân Khiêm cẩn thận dắt ngựa đi.

“ Khiêm, lần này vào thành, tìm được bằng hữu của người là không có việc gì nữa a? Sẽ không phiền toái bằng hữu của người chứ?”

“ Không có việc gì, ta và bằng hữu đó, tính ra cũng là lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình thân như thủ túc. Sự phụ ta cùng sự phụ hấn cũng là tri kỉ, không có việc gì đâu.”

“ Ân...”

“ Lạc Thường, người không cần lo lắng, chờ bệnh của người tốt lên, ta sẽ đem người đi chơi khắp nơi trong thành. Người chỉ suốt ngày ở nhà tại Bách Hoa cốc, như thế cũng dễ sinh bệnh a.”

“ Sẽ không...Ta rất yêu thiên nhiên, cảm giác rất thoải mái...” Nghĩ tới khoảng thời gian ngụ tại Bách Hoa cốc, Ngạn Lạc Thường không khỏi toát ra ý cười.

“ Chỉ cần người thích là tốt rồi...” Nhìn biểu hiện của Ngạn Lạc Thường, Quân Khiêm nhân nhậ nổi nụ cười. Nhìn xem, Lạc Thường cho dù không thích hấn thì cũng thích chỗ hấn ở a.

Hai người chậm rãi hướng trong thành mà đi tới.

35. Chương 34

Cảnh vật trong thành thực sự rất phồn hoa, người qua người lại đông như kiến làm cho Quân Khiêm thập phần lo lắng cho Ngạn Lạc Thường, bên vịn bên đỡ, cẩn thận từng bước đi. Cảnh tượng này đã thu hút ánh mắt của vô số người qua đường, ngưỡng mộ có, tán thưởng có mà ghen tỵ cũng có.

Hai người tay trong tay, đúng như đôi vợ chồng mới cưới tình nồng ý mặn, không ít người ở phía sau vụng trộm bàn tán “ Người xem, cô nương kia bộ dáng quả thực không tồi a...”

“ Ân...tướng công nàng cũng thật ôn nhu ...”

“ Thật là đôi trai tài gái sắc, các người nói có đúng hay không a...?” Thanh âm mặc dù làm cho người ta có phần không thoải mái nhưng Quân Khiêm lại vui sướng không ngừng, tuy là trượng phu giả, nhưng hẳn với Ngạn Lạc Thường rất xứng là một đôi trời sinh a.

“ Khiêm...mọi người...” Cảm giác thấy bao ánh mắt đều hướng về phía mình, Ngạn Lạc Thường có chút không thoải mái ghé bên tai Quân Khiêm nói nhỏ.

“ Không có việc gì, người xem chúng ta cải trang quá hoàn hảo, không ai có thể nhận ra, người cứ yên tâm...” Để cho Ngạn Lạc Thường yên tâm, Quân Khiêm thoáng tăng thêm lực đạo nơi cánh tay, đem bàn tay Ngạn Lạc Thường siết chặt.

Mặc dù vẫn còn chút không yên tâm nhưng nghe Quân Khiêm nói thế, Ngạn Lạc Thường cũng yên lặng, tiếp tục bước đi.

Đột nhiên, Quân Khiêm dừng lại, quay sang phía Ngạn Lạc Thường dặn dò “ Lạc Thường, người ở chỗ này chờ ta một chút a...!”

“ Làm gì đó...” Ngạn Lạc Thường vẻ mặt mờ mịt gọi với theo nhưng thân ảnh của Quân Khiêm thoát cái đã biến mất. Ngắm nhìn bốn phía náo nhiệt, cảm giác thật là quen thuộc, giống như đã từng thấy qua. Xoay người lại, Quân Khiêm đã chậm rãi bước ra, mà ở sau lưng hắn....

“ Bái kiến trang chủ...!”

Yến Phàm Vũ bước vào cửa hàng, đây là cửa tiệm thứ mười trong thành này thuộc gia nghiệp của Phi Yến sơn trang. Lúc này, y chợt nhớ tới thời điểm trước kia cùng Ngạn Lạc Thường vào thành, hắn đã từng nói qua nên đích thân đi đến từng cửa hàng một, không những có thể tự mình kiểm tra sinh ý, mà còn tỏ ra thân thiện đối với những lão bản ở đây.

“ Không nghĩ tới những lời Thường nói, một điểm cũng không sai...” Bởi vì chính mình đích thân đến, rất nhiều lão bản ở đây vừa mừng vừa sợ, làm ăn cũng vì vậy mà phải cẩn thận hơn.

Đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu lên, bỗng đập vào mắt y là thân ảnh quen thuộc.

Đó là...

Thường...

Khoảng cách quá xa, không có cách nào nhìn rõ dung mạo người kia, nhưng dáng người ấy, quen thuộc đến nhường nào, chỉ là...

Nữ trang... có lẽ là nữ nhân. Lạc Thường hẳn nhất định sẽ không chịu giả làm nữ nhân mà chạy loạn a. Lần trước bị Phi ca cùng mọi người nhận thức làm đệ muội, hẳn còn giận y đến mấy ngày.

Vỗ vỗ đầu của mình, tự nhủ rằng không được nghĩ lung tung, Yến Phàm Vũ tiếp tục bước đi.

Nhìn Quân Khiêm mang theo thứ gì đó đi ra, Ngạn Lạc Thường không nén nổi tò mò “ Khiêm, người làm gì vậy?”

“ Ha ha, cho người...!” Quân Khiêm vừa cười vừa mở bọc cầm trên tay ra, bên trong chính là gỏi điểm tâm còn nóng hổi tỏa hương thơm phức.

“ Chính là vì cái này?” Ngạn Lạc Thường không hiểu nổi, Quân Khiêm có phải hay không chỉ vì mỗi cái này mà phải mất đến nửa ngày trời mới mua được. Nhưng dù sao cũng là tâm ý của hần, Ngạn Lạc Thường cũng không nói gì, chỉ đem một khối điểm tâm trước mặt ăn thử “ Ân...thực sự rất ngon...”

Quân Khiêm bị hành động của Ngạn Lạc Thường làm cho cao hứng không thôi, liền một tay đem điểm tâm gói kĩ bỏ vào túi hành lý, một tay ân cần tiếp tục dìu Ngạn Lạc Thường đi tiếp “ Chúng ta đi a, sắp đến nhà bằng hữu ta rồi...”

Qua vài con phố, rút cục, Quân Khiêm cũng đem Ngạn Lạc Thường đến y quán của bằng hữu hần – Bạch Lộ Thảo Đường. Vừa bước chân vào đến cửa, tiểu nhị đã nhanh nhẹn chạy tới “ Quân công tử, ngài đã đi hái thuốc về!” Tiểu nhị vui vẻ nâng lên ấm trà, đương nhiên, hần cũng nhìn thấy Ngạn Lạc Thường phía sau Quân Khiêm “ Vị cô nương này... Mang thai...ha ha ha, Quân công tử, người thú phu nhân lúc nào a...”

“ Thôi thôi, người đừng có khua môi múa mép nữa, mau gọi lão bản của người ra đây gặp ta.”

“ A, lão bản đang tại hậu viên, ta sẽ đi thỉnh giúp ngài.” Tiểu nhị nhanh như chớp chạy ra phía sau.

Đem Ngạn Lạc Thường ngồi xuống ghế, Quân Khiêm ôn nhu đem cốc trà đã rót sẵn hướng tới Ngạn Lạc Thường “ Uống a, đi lâu như vậy hần là rất khát...”

“ Khiêm, người uống trước đi, ta không khát. Cái kia...lão bản ở đây là bằng hữu của người...?”

“ Ân, hai chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.”

“ Như vậy, lát nữa nếu ta...” Ngạn Lạc Thường thật lòng muốn đem mọi chuyện kể hết ra, cả chuyện hần là nam cải trang nữ. Quân Khiêm mặc dù có điểm không tình nguyện nhưng vẫn thỏa hiệp: “ Ai ~ Lạc Thường, ta biết rõ người không muốn bị coi là nữ nhân, cũng được, dù sao quan hệ của chúng ta nói cho hần biết cũng không sao. Bất quá, trước hết ta muốn đùa hần một chút, có được không?”

Đúng lúc này, từ phía sau, một nam tử vọt ra với tốc độ tên bắn: “ Quân Khiêm, người, hôn tiểu tử này, ở bên ngoài lén cưới thê tử đã đành, đến hài tử cũng có rồi mà không cho lão tử ta biết. Người, hôm nay xem ta xử người thế nào, không chính chết người, ta không phải Đồng Nặc.”

Đồng Nặc mang theo cơn giận dữ vọt ra, ánh mắt tỏ vẻ muốn ăn thịt người, chứng kiến Quân Khiêm ở một chỗ tùm tùm cười, lại có “ mỹ nhân” bên cạnh, lửa giận trong lòng đồng loạt bùng lên.

“ Thiên a...! Người...người...người...như thế nào lại có thể...” Bị dung mạo Ngạn Lạc Thường làm cho ngây ngất, Đồng Nặc thẫn thờ đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường, sau đó lại sững sờ nhìn Quân Khiêm, bàn tay khẽ đưa lên, một phen túm lấy cổ Quân Khiêm mà bóp “ Người, hôn đản, không phải người đến Bách Hoa cốc hái thảo dược a, sao đến cả hài tử cũng có rồi?”

Ngạn Lạc Thường một bên thấy Quân Khiêm có vẻ như sắp không thở nổi liền lên tiếng: “ Người...trước hết có thể buông Khiêm ra được không?”

Nghe được thanh âm của Ngạn Lạc Thường, Đồng Nặc liền vất Quân Khiêm sang một bên “ Hảo, hảo, cô nương nói như nào thì chính là như vậy đi. Đến, nói cho ta biết, có phải tên đại sắc lang này đã cưỡng bức cô nương không? Có Đồng ca ca này, tên kia sẽ không dám làm gì đâu.”

“ Cái kia...là Khiêm đã cứu ta...không phải hần bức ta...” Ngạn Lạc Thường thấy Đồng Nặc rất nhiệt tình lại có chút ngượng ngùng, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Quân Khiêm, muốn Quân Khiêm làm gì đó để giúp mình.

“ Thôi, không đùa người nữa. Đồng Nặc, hần không phải phu nhân của ta.” Mặc dù vạn phần không muốn nhưng vẫn phải đem sự thật nói ra.

“ Di? Không phải? Như vậy a...” Đồng Nặc trong phút chốc không phục lại vẻ đứng đắn, ngồi cạnh Ngạn Lạc Thường “ Nàng kia là...?”

“ Nơi này không tiện nói chuyện. Đi, ta và người cùng đến hậu viện” Quân Khiêm nói xong liền đem bao dược liệu trao cho tiểu nhị, sau đó đem theo Ngạn Lạc Thường đi đến hậu viện.

36. Chương 35

Quân Khiêm cẩn cẩn dực chiếu cố Ngạn Lạc Thường, điều này làm cho Đồng Nặc càng thêm hoài nghi tên này có phải có điều gì đó đang lừa mình: “ Quân Khiêm, tiểu tử này, mau nói cho ta biết, nàng là ai?”

“ Ha ha, chúng ta là huynh đệ, ta cũng không lừa ngươi. Đồng Nặc, đây là Ngạn Lạc Thường, ta là tại thời gian đang đi hái thuốc ở Bách Hoa cốc mà cứu được hắc, hắc có thể là do ngã từ trên vách núi xuống nên không còn nhớ một chút gì về quá khứ.”

“ A...như vậy a...” Đồng Nặc đã có chút minh bạch, chậm rãi nâng chén trà lên uống một hơi.

“ Ân...còn có...Lạc Thường là nam nhân...”

“ Phốc

~” Nghe được câu này của Quân Khiêm, Đồng Nặc ngay lập tức đã tổng tiền chỗ nước trà vừa cho vào miệng ra ngoài “ Cái gì...hắc...nam nhân...”. Nhìn chăm chăm vào cái bụng đã hở ra của Ngạn Lạc Thường, Đồng Nặc có chút không thể tiếp thu “ Hắc...cái bụng...”

“ Là hài tử, đúng vậy, Lạc Thường là Tây Nạp tộc nhân. Ngươi cũng biết a, phàm là người tộc này, nam nhân cũng có thể sinh con.”

“ Ân, nguyên lai tiểu tử này là Tây Nạp tộc nhân a... Thật đúng như truyền thuyết, Tây Nạp tộc đúng ra rất đẹp...”

“ Được rồi, thu hồi con mắt thêm muốn của ngươi lại, đừng nhìn chăm chăm vào người ta như thế. Kì thật, lần này tới là nhờ ngươi chẩn bệnh cho hắc. Từ lúc thương thế hảo lên đến nay, hắc từng lúc có thể bị đau đầu rất dữ dội, còn những chuyện trước kia, tuyệt không thể nhớ ra. Ta hy vọng ngươi có thể chữa khỏi cho hắc.”

“ Ân...trước hết để ta xem qua đã.” Đồng Nặc đứng dậy đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường, sau một hồi xem xét thoáng lắc đầu: “ Ta xem hắc giống như không có chuyện gì, đau đầu là dấu hiệu của trí nhớ đang dần phục hồi. Nhưng đây chỉ là suy đoán của ta, nếu muốn xác định, có lẽ phải nhờ sư phụ ta chữa trị cho hắc.”

“ Vậy khi nào thì sư phụ ngươi trở về?”

“ Hôm nay sư phụ ta đi ra ngoài có chút công chuyện, có lẽ tối sẽ trwr về, các ngươi trước tiên cứ hảo hảo nghỉ ngơi đã.” Vừa nói, Đồng Nặc vừa sai tiểu nhị đi dọn dẹp lại hai gian phòng trống.

“ Thật tốt, Lạc Thường, bệnh của ngươi rất nhanh sẽ hồi phục.”

“ Ân, cảm ơn ngươi, Khiêm...” Lúc này, Ngạn Lạc Thường không biết phải làm thế nào để bày tỏ lòng cảm kích của mình, chỉ biết hường Quân Khiêm cười ngượng ngùng.

“ Ngươi nói cái gì đó, giữa ta và ngươi còn phải khách khí như thế sao?”

Tại một gian thượng hạng ở khách điểm, Yến Phàm Vũ đang cùng Khiêm Gia (Bạn này là sư phụ của tiểu Nặc) uống trà.

“ Công tử lần này thật đã phải chịu nhiều vất vả.”

“ Khiêm Gia tiên sinh không cần phải khách khí, đây cũng là bổn phận của ta.” Yến Phàm Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nâng chén trà mời Khiêm Gia.

“ Chuyện về Ngạn công tử, ta cũng đã nghe nói qua, không biết đã có tin tức gì chưa?”

Nghe được tên Ngạn Lạc Thường được thốt lên, Yến Phàm Vũ khựng lại một chút, buông chén trà trên tay xuống : “ Không có, tuy đã phải rất nhiều người đi, nhưng một điểm tin tức không có.”

“ Công tử không cần lo lắng, Ngạn công tử trời sinh mệnh lớn, chắc chắn sẽ bình an trở về.”

“ Ân...hy vọng là như thế...”

Đàm chuyện một buổi chiều, Yến Phàm Vũ cùng Khiêm gia đang chuẩn bị cáo biệt đi về.

“ Công tử đêm nay đã có chốn dừng chân chưa?”

“ Ta sẽ ở tại Trạch Lan quán trong thành, nếu như tiên sinh có việc gì, cứ đến đó tìm ta.” “ Ân, “Ân...ta đây cáo từ, công tử thỉnh bảo trọng.” Khiêm gia cúi đầu hành lễ, sau đó liền xoay người, hướng y quán mà đi tới.

Yến Phàm Vũ ngẩng đầu nhìn trời đêm, hàng ngàn ngôi sao lấp lánh lúc ẩn lúc hiện, nhẹ nhàng thở dài, hướng Trạch Lan quán.

Y quán, Ngạn Lạc Thường vừa dùng xong bữa tối, đang ngồi tại gian phòng của mình, mà Quân Khiêm cũng đang ngồi bên chăm chú gọt táo “ Khiêm, người không biết rằng...người gọt táo, ta cảm thấy phi thường nguy hiểm a...”

“ Ân...không có việc gì, người cứ ngồi yên, ta gọt táo là rất có nghề nha...” Dứt lời, Quân Khiêm liền đem tay trái của mình tặng cho một dao, máu tươi lập tức chảy ra.

“ Oa...” Quân Khiêm kêu lên một tiếng, Ngạn Lạc Thường ngồi bên không khỏi bị dọa cho sợ hãi “Khiêm, người không sao chứ?”

“ Không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần mút một chút là tốt rồi.” Nói, Quân Khiêm đưa đầu ngón tay vào trong miệng ngậm lấy.

Ngạn Lạc Thường bất đắc dĩ thở dài “ Ta nói người a, từ nay về sau không cần phải gọt táo cho ta đâu...”

“ Lạc Thường, gọt cho người ăn ta thực sự rất hạnh phúc...” Quân Khiêm cười khi khi nhwung trong thoáng chốc lại không phục vẻ nghiêm túc: “ Lạc Thường, người hẳn là mình bạch...”

“ Khiêm, người nói, ta biết rõ...” Ngạn Lạc Thường đứng lên, quay lại ghế của mình “ Người đã cứu ta, ta lại mất trí nhớ. Thời gian người làm bạn với ta, ta thực sự rất cảm kích, chỉ là...Ta không biết chính mình đối với người là loại cảm giác gì. Ta giống như là đã quên đi ai đó rất trọng yếu nhưng không thể nhớ ra...”

Quân Khiêm đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường, cầm lấy tay hắn thật chặt “ Không quan hệ, ta sẽ chờ người. Trước mắt hiện giờ là đem thương thể của người chữa khỏi, những chuyện khác sau này chúng ta hãy nói. Cho dù người nhớ lại hết thấy cũng sẽ không hề ảnh hưởng đến tình cảm mà ta dành cho người...”

“ Khiêm...” Nhìn ánh mắt ôn nhu của Quân Khiêm, Ngạn Lạc Thường không tránh khỏi cảm động “ cảm ơn người, Khiêm...”

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của tiểu nhị: “ Quân công tử, lão gia đã trở lại, chính là đang đi đến đây, các vị thỉnh chuẩn bị một chút.”

“ Ân, ta đã biết!” Quân Khiêm buông tay, mở cửa ra, chuẩn bị nghênh đón sự bá của mình, cũng chính là sự phụ của Đồng Nặc – Khiêm Gia.

37. Chương 36

Vừa về tới ý quán, tiểu nhị đã thông tri với Khiêm Gia rằng Quân Khiêm đã trở về, mà cùng lúc đó, Đồng Nặc cũng tiến tới nghênh đón: “ Sư phụ đã trở về!”

“Ân... Nặc nhi, ta nghe nói Quân Khiêm đã trở về?”

“Đúng vậy, hắn đã đi hái thuốc về, bất quá, hắn có mang về một người, hy vọng ngài giúp hắn chữa khỏi bệnh cho người đó.”

“ Mang theo một người ư?”

“Ân, người đó giống như mất đi đại bộ phận trí nhớ, còn thường xuyên bị đau đầu, phải chăng là do trí nhớ đang dần hồi phục.”

“Người đã kiểm tra cho hần chưa?”

“ Con đã xem qua. Ngoại thương đã lành, tụ huyết trên đầu cũng tan hết.”

“Đã như vậy, người dẫn đường đi, chúng ta đến xem hần một chút.” Nói xong, Kiêm Gia đưa hòm thuốc của mình cho Đồng Nặc, hướng gian phòng của Ngạn Lạc Thường mà đi đến.

Vừa tới nơi đã thấy Quân Khiêm đứng trước cửa: “ Sư bá!”

“Ân, Khiêm Nhi, những ngày đi hái thuốc hần đã chịu nhiều khổ cực rồi.”

“ Không có, lần này ta mang về rất nhiều dược thảo trân quý, đã sai người phân thì bảo quản tốt, phân thì gieo trồng sau hậu viện, hần sẽ giúp ích rất nhiều cho sư bá.”

“ Ta nghe Nặc nhi nói, người có đem theo bằng hữu cần chữa bệnh, không biết hần đang ở đâu?”

“Đang tại trong phòng, sư bá, thỉnh!”

Kiêm Gia theo Quân Khiêm đi vào trong, phút chốc thấy gương mặt Ngạn Lạc Thường, cảm thấy kinh ngạc cùng hoảng sợ không thôi: “ cái này...cái này...Ngạn công tử...là người phải không...?”

Quân Khiêm cùng Đồng Nặc không hiểu chuyện, chỉ biết đứng yên một bên, còn Ngạn Lạc Thường cũng ngơ ngác nhìn vị đại phu trước mặt.

“ Sư bá, ngài nhận thức Lạc Thường ư?”

“ Khiêm nhi, người là như thế nào mà gặp hần?”

“ Dưới chân núi Bách Hoa cốc, ta là đang hái thuốc, tình cờ cứu được hần từ trên cao rơi xuống. Đại khái là nhờ cây cỏ giảm lực rơi, hần mới không mất mạng, chỉ tạm thời mất đi trí nhớ, duy nhất chỉ biết tên mình là Ngạn Lạc Thường. Sư bá, bệnh của hần...”

“ May mắn a

~ Lạc công tử, người không có việc gì, thật là mệnh lớn, mệnh lớn.” Kiêm gia vẻ mặt xúc động, lập tức phân phó hạ nhân “ Nhanh, nhanh đến Trạch Lan quán thông tri Yến công tử, nói cho hần biết Lạc công tử đang ở đây!”

Quân Khiêm đối với tên Yến Phàm Vũ không quá quen thuộc, nhưng lại không rõ Kiêm Gia muốn gì liền không nghĩ nữa, một mạch đi tới trước mặt Ngạn Lạc Thường.

Kiêm Gia từ đầu đã thoáng trông thấy phần bụng có phần hở ra của Ngạn Lạc Thường cũng không ngạc nhiên bởi vì thời gian trước, khi nghe tin Ngạn Lạc Thường rơi từ trên vực xuống, ông cũng biết hần là Tây Nạp tộc nhân, nam tử dụng thai là chuyện bình thường. “ Ngạn công tử, thỉnh đưa tay, lão phu giúp người xem mạch.”

Qua hồi lâu, Kiêm Gia thu lại tay, Quân Khiêm vội vàng hỏi “ Sư bá, Lạc Thường bệnh...thế nào...?”

“Ân, Nặc nhi nói đúng, đau đầu chính là dấu hiệu trí nhớ đang khôi phục, không có việc gì, ta sẽ phối cho hần vài thang thuốc ngưng thần dùng hàng ngày, không bao lâu sẽ bình phục.”

Quân Khiêm nhẹ nhàng thở ra, Ngạn Lạc Thường cũng hướng Kiêm Gia cúi đầu tỏ vẻ biết ơn.

Kiêm gia nhìn bộ dáng của Ngạn Lạc Thường, nhẹ nhàng thở dài “ Lạc công tử, người chính là đem Nhị trang chủ hành hạ cho lo lắng đến chết, cũng may người không có việc gì, hài tử cũng bình yên, nếu không....”

“Ân? Nhị trang chủ?” Quân khiêm nghe xong, trong lòng liền có dự cảm không lành, chẳng lẽ, nhị trang chủ này...chính là phụ thân của hài tử trong bụng Lạc Thường... nhưng tựa hồ, Lạc Thường chẳng nhớ chút gì về hắn.

“ Xin hỏi...” Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng lôi kéo Khiêm Gia “ Cái kia...Nhị trang chủ là ai? Ta nhận thức hắn ư?”

“ Người không biết rõ? Phi Yến sơn trang Nhị trang chủ Yến Phàm Vũ!”

“ Yến Phàm Vũ...” Ngạn Lạc Thường lặp đi lặp lại cái tên, rất quen thuộc nhưng lại có chút gì đó mơ hồ. “ Ta nhận thức người này ư? Y rất trọng yếu đối với ta a?”

Vốn tại Trạch Lan quán có chút nhàm chán, Yến Phàm Vũ đang chuẩn bị xuất môn, vừa bước xuống lầu đã đụng ngay một tiểu nhị: “ Người cẩn thận chút, vội vàng như vậy làm gì.”

“ Xin hỏi đại gia, ngài có phải hay không là Nhị trang chủ Yến Phàm Vũ?”

“Đúng vậy, người tìm ta có việc gì?”

“ Tiểu nhân...tiểu nhân là tiểu nhị của Bạch Lộ y quán, lão gia kêu ta thông tri với ngài, có một vị công tử tên Ngạn Lạc Thường đang trụ tại đó, ngài hãy mau đến!”

“ Cái gì!” Yến Phàm Vũ không thể tin vào tai mình, kích động bắt lấy tên tiểu nhị đáng thương mà lay mạnh “ Người...người nhắc lại lần nữa cho ta... là ai...?”

Tiểu nhị bị động tác của Yến Phàm Vũ dọa cho hoảng sợ, lắp bắp trả lời “ Ngạn Lạc Thường...”

Nghe được cái tên ấy, Yến Phàm Vũ không màng gì nữa, một mạch chạy đến Bạch Lộ y quán, dường như thấy vẫn còn quá chậm liền thi triển khinh công, lao đi vun vút.

Thường...Thường...

Người đã quay về...tốt quá rồi...

Chờ ta, người nhất định phải chờ ta...Ta đến đây...

Bạch Lộ y quán đã ở ngay trước mắt.

38. Chương 37

Bạch Lộ y quán, bốn người đang cùng nhau ngồi trong đại sảnh. Quân Khiêm đứng sau lưng Ngạn Lạc Thường, thoải mái mà ngắm người trước mặt. Khiêm Gia nhàn nhã nhấp một ngụm trà, Đồng Nặc thì ngoan ngoãn đứng ở một bên.

“ Khiêm Gia, người nói Thường đang ở đây, có đúng không?” Một thanh âm bổng vang lên, mang đầy vẻ gấp gáp, lo lắng, còn có chút chờ mong, chính là của Yến Phàm Vũ. Y một đường xông vào, mà đầu tiên nhìn thấy, chính là vẻ mặt mờ mịt của Ngạn Lạc Thường.

Thường.....

Nhanh chóng tiến lên đem con người kia ửng vào trong lòng “ Thường...người không có việc gì, thật là tốt quá...!” Cảm nhận được hương vị tưởng nhớ bấy lâu nay, nội tâm Yến Phàm Vũ không khỏi xúc động.

Ngạn Lạc Thường không biết vì cái gì mà người trước mặt lại kích động đến mức này, cứ ôm chặt lấy hắn không chịu buông, hắn có điếm khó thở a:”....Cái kia....người ... là ai...?”

Vốn còn đang chìm đắm trong vui sướng, nghe được câu nói của Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ không khỏi hoảng hốt, vẻ mặt là không thể tin được:” Thường, người nói cái gì? Không cần phải giận ta, ta là Vũ, Yến Phàm Vũ a...”

‘Vũ...Yến Phàm Vũ...’ Ta nhận thức hần sao ? Vì cái gì ta không thể nhớ được...Ngạn Lạc Thường nhắm chặt mắt lại, cố gắng muốn nhớ nhưng chỉ kéo về những cơn đau đầu khôn tả, muốn đưa tay lên xoa nhưng đã bị Yến Phàm Vũ nắm chặt : ‘Đau.. đau đầu quá...’

Chứng kiến bộ dáng thống khổ của Ngạn Lạc Thường, Quân Khiêm liền đem Yến Phàm Vũ đẩy ra : ‘ Không có việc gì, Thường, không cần phải suy nghĩ nữa...’

‘Khiêm...đau quá...’ Phảng phất nghe được câu an ủi, Ngạn Lạc Thường liền nắm chặt lấy áo Quân Khiêm không buông.

Ngạn Lạc Thường không thể nhớ được chính mình, lại còn ở trong ngực người khác tìm kiếm sự an ủi, Yến Phàm Vũ cảm thấy tâm như bị xé rách : ‘Kiêm gì, Thường, rốt cục bị làm sao ?’

‘Nhị trang chủ không nên tức giận, Ngạn công tử bởi vì rơi từ trên vách núi xuống, đầu bị va đập mạnh, đại khái là đã mất đi trí nhớ, hần hiện tại thấy đau đầu là do trí nhớ chuẩn bị phục hồi, ngài không cần phải lo lắng.’

Quân Khiêm thấy Ngạn Lạc Thường thật không thoải mái nên muốn đưa hần về phòng : ‘ Sư bá, ta mang Thường về phòng nghỉ ngơi...’ Quân Khiêm cẩn cẩn dục dục đỡ Ngạn Lạc Thường đứng dậy, tất cả đều thu vào trong tầm mắt Yến Phàm Vũ.

Thay Ngạn Lạc Thường đắp chăn xong, Quân Khiêm quay trở lại đại sảnh. Yến Phàm Vũ vẫn còn ở đó, thấy Quân Khiêm bước vào, liền lên tiếng hỏi :’ Người là ai ? Tại sao lại ở cạnh Thường ?’

‘Ta là Quân Khiêm, Lạc Thường là do ta cứu về.’

‘Là người...’ Nhìn người trước mặt đã giúp Ngạn Lạc Thường nhặt về một mạng, Yến Phàm Vũ không khỏi xúc động.

‘ Người là Yến Phàm Vũ, Phi Yến sơn trang nhị trang chủ ? Lạc Thường là vì người mới rơi từ trên vách núi kia xuống sao ?’ Lời nói còn mang theo điểm trách cứ, Quân Khiêm ngồi xuống đối diện Yến Phàm Vũ.

‘Ta rất cảm tạ người đã cứu sống Thường và thời gian qua đã chiếu cố hần cẩn thận. Từ giờ ta sẽ hảo hảo săn sóc hần, để hần hoàn toàn khôi phục.’

‘Hừ...Phải không ? Đã như vậy sao ngày trước còn làm cho hần rơi xuống ? Hần khi đó chính là đang mang hài tử. Nếu ta không gặp được hần thì chắc chắn sẽ là nhất thi hai mệnh đó. Người bảo ta làm sao yên tâm giao hần cho người.’

‘Đó là bị người xấu hãm hại nên Thường mới rơi xuống.’

‘Vậy còn người, khi đó người ở đâu ? Thân là nam nhân lại không bảo vệ được người mình yêu, còn làm hần rơi vào nguy hiểm như vậy. Người có tư cách gì mà đòi ở bên hần.’

Lời nói hai người dần dần thành khắc khẩu. Quân Khiêm mỗi câu nói đều gay gắt vì hần hiểu, nam nhân này chính là phụ thân của hài tử trong bụng Lạc Thường, nếu hần không tranh thủ lúc này nói hết, rất có thể, hần sẽ mất đi Ngạn Lạc Thường vĩnh viễn. Bảo hần ích kỉ cũng được, hần không cần biết trong quá khứ, bọn họ yêu nhau sâu đậm đến mức nào, hần chỉ biết giờ hần chính là người mà Ngạn Lạc Thường muốn ý lại.

Yến Phàm Vũ không biết nói gì để phản bác. Đúng thế, khi Lạc Thường rơi vào nguy hiểm, chính mình không có ở bên, cũng không hảo hảo bảo vệ hần nên mới hại hần thành như bây giờ. Nhưng y yêu Ngạn Lạc Thường. Thời gian qua xa cách, tình cảm này càng trở nên mãnh liệt, một ngày luôn cố gắng để đè nén nỗi nhớ, nhưng cuối cùng vẫn là không thể.

Không nghĩ là sẽ mất đi hần, y muốn bảo vệ hần, y muốn trở thành cây trụ của hần, y muốn gánh vác tất cả trách nhiệm đối với Ngạn Lạc Thường, kể cả sinh mệnh bé nhỏ chưa chào đời kia nữa.

‘Người...yêu Ngạn Lạc Thường ?’

‘Đúng vậy, ta yêu hấn, trong thời gian này, được nhìn thấy hấn chính là hạnh phúc.’

‘Chính là kể cả như vậy, ta cũng không thể đem hấn giao cho người, hơn nữa, ta tin tưởng hấn vẫn còn yêu ta.’ Yến Phàm Vũ kiên định nói.

‘Nhưng hiện giờ, hấn đã quên người, không phải sao ? Thử hỏi, nếu hấn yêu người đến khắc cốt ghi tâm, liền nói quên thì có thể quên sao ? Hấn lựa chọn quên người, vì sao ư ? Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, là người chỉ mang đến cho hấn thống khổ, hấn không còn lựa chọn nào khác ngoài rời xa người.’

Như thế có phải không ? Bên cạnh y, Thường chỉ có thống khổ, thế nên hấn mới muốn quên hết những chuyện kia... Không, Thường yêu chính là y, hấn rõ ràng là yêu y như vậy. Có lẽ, thân phận bất đồng làm cho cả hai thống khổ, nhưng quyết không phải chán ghét. Thường yêu y, đứa bé kia chính là minh chứng tốt nhất.

‘Thế nào, không nói, nghĩa là người cũng hiểu mình vô năng thế nào đi. Nhanh rời khỏi đây, đừng đến gần Thường nữa.’ Quân Khiêm đứng lên, nghĩ muốn mau chóng chấm dứt trận đấu khẩu này.

‘Người không cần phải như thế. Ta tuyệt đối không buông tay Thường. Từ giờ trở đi, ta sẽ ở lại đây, chiếu cố hấn. Đến khi hấn nhớ lại, nếu hấn muốn ta đi thì ta sẽ đi. Nếu không, người đừng mơ tưởng.’ Yến Phàm Vũ thẳng thắn cự tuyệt.

‘ Người thật đúng là ngoan cố.’ Nhìn bộ dáng Yến Phàm Vũ như vậy, Quân Khiêm có chút bất đắc dĩ.

‘Đã như vậy, chúng ta cùng nhau cạnh tranh công bằng, xem ai có thể đứng hoàng đứng bên cạnh Thường...’ Yến Phàm Vũ tự tin nói.

‘ Hào...’

39. Chương 38

[Ta sẽ chờ người !]

Ai? Là ai?

[Thường....ta thích người....]

Ai ? Người đến tốt cùng là ai ?

Người ở trước mắt nhưng dường như lại rất xa, vươn tay ra mà không cách nào có thể chạm được vào. Rất muốn đuổi theo để kéo y quay trở lại nhưng trong tích tắc lại như rơi xuống vực sâu.

‘Không...không cần phải...’ Đột nhiên mở to mắt, trời đã sáng rõ. Chạm rãi ngồi dậy, khẽ vuốt đầu, Ngạn Lạc Thường thầm nghĩ về người ở trong giấc mơ.

[Thường...ta thích người....]

‘Người là ai ?’

Còn đang chìm đắm trong mơ mộng, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra : ‘ Lạc Thường, người tỉnh.’

‘Ấn. Sáng hảo.’ Ngạn Lạc Thường chậm rãi đứng dậy, thấy Quân Khiêm bưng thuốc cười cười đi đến : ‘ Ta đã dựa theo đơn thuốc của sư bá mà sắc cho người uống, nếu có gì không thoải mái, người nhất định phải nói cho ta biết a.’

‘Ấn.’

Vừa mới bưng chén thuốc lên uống, Ngạn Lạc Thường bỗng nhiên dừng lại.

‘ Làm sao vậy ?’ Quân Khiêm khó hiểu

‘Cái kia...Người đêm qua...’

‘Người là nói Yến Phàm Vũ sao ? Có chuyện gì vậy ?’

‘ Y đi rồi sao ?’

‘ Không có, hẳn nói vô luận thế nào cũng phải giúp người khôi phục trí nhớ, cho nên sẽ ở lại.’

‘ Phải không...’ Yến Phàm Vũ...Người này ta có quen biết ư ? Tên này rõ ràng đã nghe qua ở đâu đấy, lại nghĩ không ra. Người kia đối với ta rất trọng yếu sao ?

Không ngừng ở trong đầu suy nghĩ nhưng lại không có được một đáp án rõ ràng.

‘Lạc Thường, người không cần phải miễn cưỡng chính mình nhớ lại...’ Quân Khiêm nhẹ nhàng ở một bên mà khuyên nhủ.

‘Chính là...vì cái gì rõ ràng trong đầu ta luôn có một hình bóng nhưng ta không thể nhìn rõ, cũng không thể nghĩ ra được đó là ai.’ Có chút tự trách, Ngạn Lạc Thường ôm chặt lấy đầu của mình.

Nhìn Ngạn Lạc Thường như vậy, Quân Khiêm không khỏi đau lòng : ‘ Không nên ép chính mình, không có việc gì, sư bá đã nói người đang trong giai đoạn phục hồi, trí nhớ của người rất nhanh thôi sẽ trở lại, Vậy thì sao người bây giờ phải bức bách chính mình chứ. Ta thấy người cứ an tâm dưỡng bệnh đi còn hơn. Nghe lời ta, uống thuốc đi nào.’

‘ Ặn.’

Yến Phàm Vũ sau khi biết chuyện đã lập tức thông tri cho Mộ Lăng Phi và hiện giờ đang đứng trước gian phòng của Ngạn Lạc Thường, theo cửa sổ nhỏ mà trông thấy hai người đang thân thiết nói chuyện tại trong phòng. Gương mặt của Ngạn Lạc Thường lúc này còn thấp thoáng nét cười, so với cái nhìn nghi hoặc, mơ hồ tối qua càng bất đồng. Quên những chuyện trong quá khứ, phải chăng hẳn đã trút được gánh nặng. Trải qua những chuyện như vậy, phải chăng người lựa chọn quên lãng, ...Thường....

‘Tốt lắm, ta hiện tại phải theo sư bá, người hảo hảo nghỉ ngơi...’ Quân Khiêm thu thập đồ đạc này nọ chuẩn bị li khai.

‘Để người phải chiếu cố ta, thực xin lỗi...’ Lạc Thường có chút bất đắc dĩ cười cười.

‘Ta đã nói qua với người phải không, giữa chúng ta thì không cần phải khách khí’ cười cười xoa đầu Ngạn Lạc Thường, Quân Khiêm đi ra khỏi phòng ‘ Buổi tối ta lại đến a...’, vừa nói xong, bóng lưng đã biến mất trong tầm mắt.

Thoảng buông lỏng tâm tình, Ngạn Lạc Thường vừa định trở về giường, lại vô tình cảm nhận được ánh nhìn ngoài cửa sổ, vô thức quay ra : ‘ Người...’

Yến Phàm Vũ cứ như vậy mà đứng ở đó, trong ánh nhìn lộ ra thương tiếc, còn có sùng nịnh vô biên làm cho Ngạn Lạc Thường cảm thấy toàn thân hẳn như được bao bọc trong sự ôn nhu, ấm áp đó.

‘ Người muốn gặp ta ?’ Mặc dù không thể nhớ ra y, nhưng rất kì quái a, thấy y, trong lòng chợt nổi lên trận ngọt ngào, cái cảm giác muốn nhìn thấy y cứ giấy lên không thôi.

‘Thân thể đã khá hơn chút nào chưa ?’ Yến Phàm Vũ từ từ tiến tới gian phòng, có thể cảm nhận được rõ ràng hương vị trên người Ngạn Lạc Thường. Thật vất vả mới có thể gặp lại, thế mà lại trở thành người xa lạ, trong lòng Yến Phàm Vũ không khỏi chua xót.

‘ Cái kia...người...’ Muốn hỏi nhưng không sao cất nên lời, câu nói cứ nghẹn ứ nơi yết hầu.

‘ Người cứ gọi thẳng tên ta, người có muốn hay không ra ngoài đi bộ ? Dù sao ở trong phòng mãi cũng không hay.’ Yến Phàm Vũ đưa tay ra, đợi Ngạn Lạc Thường đáp lại.

Mặc dù có chút do dự nhưng vẫn là cầm lấy tay đối phương. Lập tức trong cả hai có thứ gì đó trào dâng, tựa hồ không còn biết đến xung quanh, chỉ còn hai người.

Yến Phàm Vũ, người đến tốt cùng có ý nghĩa gì trong lòng ta...

Đạo qua khắp hậu viện của Bạch Lộ y quán, thời tiết dễ chịu không khỏi khiến người ta cảm thấy khoan khoái. Ngạn Lạc Thường ngẩng đầu nhìn trời xanh, nhưng lại bị nhà cửa xung quanh cản lại, không bao la như hồi còn ở Bách Hoa cốc. Nếu có thể lên nóc nhà xem thì tốt rồi. Trong đầu thì nghĩ như thế, bất quá lại nhớ tới lời dặn của Quân Khiêm, Ngạn Lạc Thường đành lắc đầu từ bỏ.

Nhìn vào con mắt Ngạn Lạc Thường, Yến Phàm Vũ tựa hồ minh bạch : ‘ Thường, ngươi có nhớ hay không, lần đầu gặp nhau, ta và ngươi đã xảy ra chuyện gì ?’

‘ Ờn ? Cái gì ?’ Còn chưa rõ câu hỏi của Yến Phàm Vũ, đột nhiên Ngạn Lạc Thường thấy trời đầy quay cuồng, định thần lại đã thấy mình bị Yến Phàm Vũ bế lên : ‘ Oa...ngươi...mau thả ta xuống....’ Ngạn Lạc Thường không khỏi hoảng sợ, và lại, bản thân đang mang thai sáu tháng, trọng lượng có thể rõ ràng tăng lên rất nhiều, vậy mà Yến Phàm Vũ có thể dễ dàng nâng hân lên : ‘ Ngươi...buông...’

‘Không có gì...ôm chặt lấy ta...’ Chỉ phun ra mấy chữ, Yến Phàm Vũ liền phi thân, trong nháy mắt đã đem theo Ngạn Lạc Thường bay lên nóc nhà.

Ngạn Lạc Thường sau khi cảm thấy bản thân nhẹ bỗng, mở mắt ra đã thấy mình đang ở trên nóc nhà. Bất quá, ở trong lòng ngực Yến Phàm Vũ, thật ấm áp, an toàn a... ‘ Ngươi... ôm ta như vậy.. không thấy nặng sao ?’

‘ Nặng...ha ha ha’ Yến Phàm Vũ ngửa mặt lên trời cười lớn. Nhớ tới chính mình lúc trước ôm Ngạn Lạc Thường bay ra khỏi Thịnh Lam lâu (Đây là nơi ảnh chụp em về) chính là một chút cũng không cảm thấy nặng. Hiện tại trong bụng Ngạn Lạc Thường còn mang hài tử, dường như có thêm một chút a, nhưng nghĩ đến mình ôm lấy chính là người quan trọng nhất đời này kiếp này, bất cứ thứ gì cũng không có ý nghĩa.

‘Có người cùng hài tử, ta có được toàn bộ thể gian này.’

Hướng ánh nhìn sang Ngạn Lạc Thường ở bên cạnh, Yến Phàm Vũ khẽ nói.

40. Chương 39

Hai người cứ lẳng lặng như vậy mà ngồi trên nóc nhà, không nói, không hành động, chỉ đơn giản là tựa vào nhau mà hạnh phúc đến khôn cùng. Từng cơn gió nhẹ thoảng qua, mơn trớn da mặt, Ngạn Lạc Thường quay sang, nhìn nam nhân đang nhắm mắt bên cạnh, trong nội tâm không khỏi cảm thấy ấm áp. Vì cái gì mà hân lại làm mình cảm thấy bối rối như thế.

Quân Khiêm xoay tới xoay lui đã làm xong việc, đang chuẩn bị đi tìm Ngạn Lạc Thường ai ngờ lại trông thấy một cảnh tượng thật dọa chết người – Ngạn Lạc Thường đang được Yến Phàm Vũ ôm vắt vèo trên nóc nhà – ‘ Thiên a... Lạc Thường, ngươi đang làm gì ? Ngươi có biết rất nguy hiểm không ?’

Nghe được tiếng rống giận của Quân Khiêm, Ngạn Lạc Thường mới khôi phục tinh thần : ‘ Khiêm, ngươi xong việc rồi hả ?’

‘ Cái gì gọi là xong việc, ngươi xuống đây ngay, đang mang hài tử mà còn liều mình trèo lên nơi cao như thế...’

‘ Ờn...ta xuống liền...’ Nghe được lời nói của Quân Khiêm, Ngạn Lạc Thường vội vàng vàng đứng dậy, hiển nhiên quên mất rằng mình đang ở trên nóc nhà cao ngất, trong nháy mắt thân thể mất thăng bằng chỉ trực bổ nhào xuống liền thất thanh hét lên ‘a...a...a...’.

Mất thấy Ngạn Lạc Thường cứ như vậy mà chuẩn bị rơi tự do, hồn phách Quân Khiêm bị dọa cho bay đi hết,

Yến Phàm Vũ lúc này đã kịp đem Ngạn Lạc Thường mà ôm trong lòng ngực : ‘ Không cần phải vội vàng như thế, là ta đã đem ngươi lên thì cũng là ta đưa ngươi xuống’ rồi phi thân, điềm nhiên hạ xuống mặt đất, trực tiếp đối diện với khuôn mặt bừng bừng nộ ý của Quân Khiêm : ‘Yến Phàm Vũ tiểu tử kia, ngươi có biết hiện tại thân thể hân không thích hợp hoạt động mạnh không ? Ngươi...’. Quân Khiêm hừ hừ nói,

một phần cũng bởi vì bị một màn lúc trước dọa cho sợ hãi, nhưng phần nhiều là Yến Phàm Vũ này dám lợi dụng lúc hắn không có mặt mà vụng trộm với Lạc Thường. Ai mà biết y sẽ làm cái gì để khôi phục lại trí nhớ cho Lạc Thường chứ.

‘ Khiêm, là ta bảo y đưa ta lên, ngươi không cần phải tức giận như thế...’ Ngạn Lạc Thường cũng không hiểu lúc này Quân Khiêm đang suy nghĩ những gì, chỉ là cảm thấy Yến Phàm Vũ vì mình mà bị mắng quả thấy có chút không đáng.

Bất quá, sự quan tâm nho nhỏ này của Ngạn Lạc Thường với Yến Phàm Vũ mà nói, còn ngọt hơn cả hũ mật a.

Liếc nhìn ý cười trên mặt Yến Phàm Vũ, lửa giận của Quân Khiêm một lần nữa lại bùng lên. Hắn không muốn giao Ngạn Lạc Thường lại cho tên này, mặc kệ hắn có là cái gì trang chủ. Hắn chỉ biết rằng, nếu bây giờ hắn không lợi dụng lúc Lạc Thường bị mất trí nhớ mà chiếm lấy tâm, sau này hắn sẽ phải hối hận.

Ba người cứ như vậy mà đứng ở dưới sân một lúc cũng không có chú ý đến hai hắc y nhân đang chăm chú theo dõi họ từ phía nóc nhà đối diện, sau đó Quân Khiêm lôi kéo Ngạn Lạc Thường về phòng nghỉ ngơi, Yến Phàm Vũ cũng thành thành thực thực mà đi theo sau. Ngạn Lạc Thường vốn muốn quay lại cùng Yến Phàm Vũ nói gì đó, lại trông thấy hai bóng dáng bỗng nhiên biến mất, nhưng bởi Quân Khiêm ở bên nói không ngừng nên cũng không có tâm mà để ý.

Tại một phủ đệ xa hoa, Lãnh Sát đơn độc quỳ gối trước mặt một nam nhân ngũ tuần, cung kính nói : ‘ Hết thấy đều theo kế hoạch của chủ nhân, Tiêu Dao sơn trang đã toàn bộ rút lui về một vài địa điểm mà ta đã tính trước.’

‘Những hành động như vậy chỉ để che giấu tai mắt người mà thôi. Ta nghĩ bọn chúng sẽ không dễ dàng mắc bẫy vậy đâu. Lãnh Sát, không phải ta bảo ngươi đi giải quyết hai tên ở Phi Yến sơn trang sao (ý nó là anh Phi và anh Vũ), một năm đã sắp qua, hiệu suất làm việc của ngươi có lẽ ta phải xem xét lại chẳng.’

‘ Thuộc hạ vô năng, vốn kế hoạch sắp hoàn thành, lại bị một sự tình làm chậm trễ, nhưng thỉnh chủ nhân yên tâm, thuộc hạ đã thu xếp đầu vào đây, nếu thành công, sẽ đem Phi Yến sơn trang cùng Tiêu Dao sơn trang sụp đổ hoàn toàn.’

‘Ngươi đã chắc chắn như thế xem ra đã có chuẩn bị. Được, mau đi làm việc của ngươi đi. Đừng làm ta thất vọng.’

Vừa đi tại hành lang, Lãnh Sát trong đầu âm thầm toan tính, trong một thoáng, trước mặt đã hạ xuống hai hắc y nhân.

‘Sư phụ !’

‘ Các ngươi đã trở lại, chuyện ta giao cho làm đến đâu rồi.’

‘ Sư phụ, người liệu việc như thần, Ngạn Lạc Thường quả nhiên chưa chết...’

‘Hắn hiện tại như thế nào ?’

‘Hắn tựa hồ bị mất trí nhớ, đang ngụ tại Bạch Lộ y quán, mà Yến Phàm Vũ cũng đang bồi bên cạnh.’

‘Phải không ? Tiểu tử đó vận khí xem như cũng không tồi đi. Ở nơi cao như vậy rơi xuống mà không chết. Còn gì nữa không ?’

‘Sư phụ, đồ nhi còn biết được một việc, chỉ là...’

‘Chỉ là sao, còn không mau nói.’

‘Đồ nhi đã đi hỏi thăm xung quanh Bạch Lộ y quán, ai cũng khẳng định đi vào là một đôi vợ chồng, người vợ còn mang hài tử. Mà theo như đồ nhi quan sát Ngạn Lạc Thường, hắn...’

‘Cái gì...’

‘ Hấn, bụng hấn ... nhìn qua thì đúng thật một phụ nhân đang mang thai. Chẳng lẽ đây chỉ là thủ thuật che mắt.’

‘Mang thai...nữ nhân... Ta hiểu rồi. Các người tiếp tục theo dõi cho ta, nếu nhận được tín hiệu phải lập tức bắt hấn đem về cho ta, rõ chưa ?’

‘Đồ nhi tuân mệnh’ Hai hắc y nhân đồng thanh trả lời, trong nháy mắt lại biến mất.

Mang thai...Ha ha ha. Người sao lại cấp cho ta nhiều kinh hỉ như vậy, Lạc Thường a. Xem ra lão thiên đối với ta không tồi, cứ nhiên lại cấp cho ta một cơ hội tốt như vậy để tiêu diệt hết tất cả các người. Lạc Thường, rất nhanh thôi, người sẽ phải trở lại cạnh ta, đến lúc đó, chết người cũng không có quyền chọn lựa.

Khóe miệng mang theo ý cười, Lãnh Sát cứ theo hướng hành lang hun hút mà đi tới

41. Chương 40

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, Ngạn Lạc Thường mỗi ngày đều chăm chỉ uống thuốc Kiềm Gia kê cho, Yến Phàm Vũ cùng Quân Khiêm luôn bồi bên cạnh. Hết thấy bình yên.

Đến tốt cùng thì khi nào ta mới lấy lại được kí ức, ‘Hình như còn rất nhiều việc ta chưa kịp làm’, ngồi bên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, Ngạn Lạc Thường khẽ nói thầm.

Tứ Thảo (hộ vệ của anh Phi) đã báo qua, hôm nay Mộ Lăng Phi và Hạ Thanh Minh sẽ đến. Sáng sớm, Yến Phàm Vũ đã ở tại đại môn chờ đợi. Thanh Minh cùng Thường là đồng tộc, gặp nhau, có lẽ Thường sẽ nhớ ra cái gì đó chẳng. Mấy ngày hôm nay, thân thể hấn cũng không có chút gì khởi sắc, bất quá, mỗi lần gặp mặt, hấn cũng đã gỡ bỏ sự ngăn cách.

Còn đang âm thầm trầm tư, xa xa đã nhìn thấy một mảnh bụi mù bay lên. Mộ Lăng Phi cười trên lưng tuấn mã tiến lại gần, theo sau còn là một mã xa, hấn là Hạ Thanh Minh đi. Thoắt cái đã đến trước mặt Yến Phàm Vũ, Mộ Lăng Phi không giấu nổi sự mong chờ : ‘Phàm Vũ, người nói Lạc Thường vẫn chưa chết, hiện giờ hấn ở đâu ?’

Hạ Thanh Minh ôm theo tiểu Mộ Thanh cùng Mộ Hạ vội vàng bước đến : ‘Phàm Vũ ! Lạc Thường, hấn ở nơi nào a ?’

‘Đi thôi, hấn đang ở bên trong.’ Chứng kiến hết thấy sự quan tâm của mọi người, Yến Phàm Vũ bất đắc dĩ cười một cái, không biết đến khi họ thấy được Ngạn Lạc Thường thì sẽ biến thành cái dạng gì.

Vốn đã cảm thấy ngoài cửa ồn ào như xảy ra chuyện gì, Ngạn Lạc Thường từ trong phòng đi ra. Hạ Thanh Minh vừa vào cửa đã nhìn thấy hấn, phi thường cao hứng chạy đến : ‘Thật tốt quá, Lạc Thường, người không có việc gì, thật tốt quá.... !’ Nước mắt vì kích động cứ thế cahyr ra không ngừng.

Mộ Hạ cũng không kém phần hưng phấn, như con chim nhỏ ríu rít, ôm lấy chân Ngạn Lạc Thường mà làm nũng ‘Lạc ca ca, Lạc ca ca, người không có việc gì a, người hại Hạ Nho lo lắng muốn chết...Giờ thì tốt rồi....’

Ngạn Lạc Thường vừa ra đến ngoài đã bị phụ tử bọn họ làm cho sợ hãi.Vì cái gì...Vì cái gì bọn họ ôm hấn...Thật kì quái... ‘Cái kia...xin hỏi...Các người là ai ?’

‘Cái gì ?’ Hạ Thanh Minh sững người, không tin nổi điều mình vừa nghe được ‘Lạc Thường, người vừa nói cái gì. Ta là Thanh Minh a, người không cần vừa về đã đùa như vậy chứ...’

‘Lạc ca ca, người...Người như thế nào lại không quen Hạ Nhi? Ô...ô...ô... Người ghét Hạ Nhi rồi sao?’ Mộ Hạ lôi kéo góc áo Ngạn Lạc Thường, khóc đến thương tâm.

Hạ Thanh Minh nhìn ánh mắt mờ mịt của hấn, biết không phải là đùa, khó hiểu quay về phía Yến Phàm Vũ: ‘Cái này...rốt cuộc là sao...? Hấn như thế nào lại...?’

‘Chính là như vậy...’ Yến Phàm Vũ nặng nề thở hắt ra ‘Thường lúc trước từ trên vách cao mà ngã xuống, tuy không bị thương gì nặng, nhưng sự việc trong quá khứ thì một chút cũng không nhớ. Hẳn không biết mình là ai, đến cả ta hẳn cũng quên mất...’

Hạ Thanh Minh không sao chấp nhận được điều mà Yến Phàm Vũ vừa nói, liền vội vàng vàng cầm lấy tay Ngạn Lạc Thường: ‘Lạc Thường, người quên ta thật sao? Một chút gì người cũng không nhớ sao? Ta là Thanh Minh, Hạ Thanh Minh a...’

‘Thanh Minh...’ Trong nội tâm như có thứ gì đó đang xao động

‘Đúng, Thanh Minh a, chúng ta cùng là Tây Nạp tộc nhân...’ Hạ Thanh Minh không giấu nổi hi vọng mà gọi nhắc về quá khứ.

‘Tây Nạp tộc...’ Ngạn Lạc Thường cảm giác thật quen thuộc, tuy không gây cho hắn ấn tượng mãnh liệt như Yến Phàm Vũ, nhưng hình như... ‘ngô...’ Tựa hồ như nhớ lại điều gì, đầu lại bắt đầu đau đớn mãnh liệt.

‘Thường, người đừng vội, không nhớ cũng không sao...’ Yến Phàm Vũ thấy không ổn, lập tức tiến đến đem Ngạn Lạc Thường ôm vào lòng ‘Người hiện tại không nhớ, ta sẽ chờ, chờ cho đến khi nào người nhớ ra ta....’ Bàn tay y chuyển hướng, nắm lấy bàn tay của Ngạn Lạc Thường, từ từ diu hắn vào trong phòng.

‘Hắn bị như vậy ngay từ lúc tỉnh lại? Kiêm Gia có nói gì không?’ Mộ Lăng Phi đã minh bạch tình huống trước mắt, hẳn hiểu, trong lòng Yến Phàm Vũ tự nhiên cũng không dễ chịu gì.

‘Kiêm gia noi, hẳn sở dĩ đau đầu là do trí nhớ chuẩn bị hồi phục...’ Ánh mắt Yến Phàm Vũ có chút ảm đạm, lời nói cũng thấm đượm ưu thương. Người y yêu mến, người đã vì y mà mang trong mình hải tử của y, hiện tại chỉ trong chớp mắt đã quên y là ai.... Chuyện như vậy mấy ai có thể chịu đựng được.

Ngạn Lạc Thường nhìn lên gương mặt Yến Phàm Vũ, tựa như thấu rõ những bi thương, không hiểu sao trong lòng cũng thật khổ sở. Người hắn rất quan trọng với ta đi? Vì cái gì ngay cả người trọng yếu như vậy ta cũng có thể quên? Yến Phàm Vũ, người ngày ngày chiếu cố ta, quan tâm ta, sủng nịnh ta, nhưng...

‘Đây cũng không có cách nào, Lạc Thường, ta ngày ngày sẽ bồi bên cạnh người, sẽ giúp người từng chút, từng chút một nhớ ra quá khứ, được không?’ Hạ Thanh Minh nắm chặt tay Ngạn Lạc Thường, đi cùng đó là những tràng gật đầu lia lịa của Mộ Hạ: ‘Lạc ca ca, Hạ Nhi cũng sẽ giúp đỡ ca ca. Đến lúc ca ca nhớ lại rồi, chúng ta sẽ cùng một chỗ chơi thả diều, cùng một chỗ luyện công có được không?’

Nhìn Hạ Thanh Minh còn có tiểu tử mắt đỏ nước bên cạnh, Ngạn Lạc Thường mỉm cười, nhẹ gật đầu.

‘Lạc Thường, có chuyện gì vậy? Có người đến sao?’ Từ ngoài cửa, âm thanh của Quân Khiêm truyền vào. Vừa bước vào đã thấy một nam nhân đối Lạc Thường ôm ôm ấp ấp, còn một tiểu hài tử không ngừng ôm tay hắn làm nũng, mà bên cạnh chính là Yến Phàm Vũ. Được cùn một nam nhân khác. Được, tiểu tử này, Lạc Thường thật vất vả lắm mới được yên tĩnh để an dưỡng, người lại đưa đến nhiều người như vậy. Bất đắc dĩ thở dài, Quân Khiêm đi đến: ‘Yến Phàm Vũ, người cũng nên cho ta một lời giải thích a?’

‘Đây là nghĩa huynh ta, Mộ Lăng Phi, Phi Yên sơn trang đại trang chủ, ngoài ra còn có thê tử và hài tử của hắn, Hạ Thanh Minh, Mộ Hạ và tiểu Mộ Thanh. Lần này họ không quản đường xa tới đây chính là để gặp Thường. Nhiều người như vậy cùng ở bên, bệnh tình của Thường có lẽ sẽ chuyển biến ít nhiều.’

‘Phải không? Người luôn đem sự tình trở nên phức tạp...’ Lắc lắc đầu, Quân Khiêm đi đến trước mặt Ngạn Lạc Thường: ‘Người thế nào? Hôm nay đầu còn đau không?’

‘Không có việc gì...’ Ngạn Lạc Thường mỉm cười đáp lại, điều này làm cho Mộ Lăng Phi cùng Hạ Thanh Minh ngửi được một tia khí tức không bình thường.

‘Phàm Vũ, đi ra ngoài, ta có việc muốn nói với người.’ Đối Yến Phàm Vũ nói thầm, Mộ Lăng Phi đi ra ngoài đại sảnh.

‘Người nam nhân kia là ai?’

‘Quân Khiêm, Kiêm Gia là sư bá của hắn, chính hắn đã cứu Thường từ dưới cốc đem về đây.’

‘Ta có cảm giác như hấn đối Lạc Thường không đơn thuần chỉ là ân nhân cứu mạng...’

Nghe vậy, Yến Phàm Vũ cũng không nói gì thêm.

Thấy vậy, Mộ Lăng Phi tiếp lời : ‘Ta lần này đến, ngoài để gặp Lạc Thường ra cũng là để thông báo với người, có lẽ, trận chiến với Tần Thộ sắp bắt đầu rồi.’

‘Trong lúc này...’ Yến Phàm Vũ không khỏi có chút lo lắng. Hiện tại, bụng Ngạn Lạc Thường càng ngày càng lớn lên, chính vì thế nên phải bồi bên cạnh hấn mọi lúc mọi nơi không thể sơ suất.

‘Ta biết rõ, người là lo lắng cho Lạc Thường đi. Cũng không còn cách nào khác, Phàm Vũ, ta hi vọng người có thể lấy đại cục làm trọng.’

‘Đệ hiểu, đợi sự phụ đến, đệ sẽ đem mọi việc sắp xếp ổn thỏa.’

‘Từ khi gặp Lạc Thường tới nay, ta có cảm giác như người ngày càng trưởng thành...’ Mộ Lăng Phi cười cười, hướng tầm nhìn vào trong phòng.

‘Có lẽ vậy. Đệ muốn mình phải thật mạnh mẽ, chỉ ít là để Thường có thể yên tâm mà dựa vào.’

42. Chương 41

Rất nhanh đã đến một năm...

Một năm ước định...

Cái gì ? Cái gì ước định... ?

Một năm...

Một năm sau hấn sẽ rời đi...

Hấn ? Ai ? Rời khỏi ai ?

Mở choàng hai mắt, nhìn thấy đầu tiên chính là khung cảnh quen thuộc trong phòng.

Lại giấc mơ này...

Nhiều ngày như vậy, giấc mơ đó cứ trở đi trở lại, ám ảnh không dứt, tựa hồ như đang không ngừng nói về một chuyện vô cùng quan trọng chuẩn bị đến.

Bệnh đau đầu gần đây đã giảm bớt, bản thân hấn dần dần có ấn tượng về một số người, tỷ như Hạ Nhi, Thanh Minh, hay Mộ Lăng Phi, nhưng...đối với Yến Phàm Vũ thì không nhớ một chút gì cả, nhưng không tự chủ được cứ muốn ở cạnh bên hấn không lúc nào rời xa.

Sáng sớm vừa thức dậy đã không còn cảm thấy buồn ngủ, Ngạn Lạc Thường ngồi ở bên giường. Từng ly từng tí kí ức phục hồi làm cho hấn phi thường hỗn loạn. Đã có chút khởi sắc như vậy, rất nhanh thôi sẽ trở về như cũ. Gác lại tâm trạng bẽ bộn, hấn muốn ra ngoài phơi nắng, nhưng vừa đứng lên, một trận chóng mặt đã làm cảnh vật trước mắt bỗng tối sầm.

Lần nữa mở mắt, xung quanh là bọn người Yến Phàm Vũ.

‘Thường...Thường, người đã tỉnh ? Thế nào ? Thân thể còn có chỗ nào không thoải mái ?’ Vừa lúc trước đi vào phòng, chứng kiến Ngạn Lạc Thường nằm yên trên mặt đất lạnh băng, tim Yến Phàm Vũ như có nhát dao cứa qua. Lập tức gọi đến Quân Khiêm cùng Kiêm Gia, nguyên lai là do mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ ngơi hợp lí là sẽ khỏe lại. Như thế nào lại thân thể mệt nhọc, không phải mấy ngày nay đều có người bồi bên cạnh hấn hay sao... ?

‘Lạc Thường, đến, uống hết chỗ thuốc này đi.’ Quân Khiêm cẩn cẩn dực dực bưng tới chén thuốc. Ngạn Lạc Thường nhìn mọi người trước mặt, không nói lời nào, lẳng lặng đem chén thuốc uống hết, sau đó dưới sự giúp đỡ của Quân Khiêm mà nằm xuống giường.

‘Chúng ta ra ngoài cho hẩn nghỉ ngơi.’ Hạ Thanh Minh lôi kéo mọi người ly khai.

Yên lặng nằm một chỗ, nhìn bóng lưng Yến Phàm Vũ rời đi, Ngạn Lạc Thường như muốn nói điều gì đó, nhưng chung thủy vẫn mím chặt môi, không chịu mở miệng, nhìn thẳng cho đến khi bóng lưng ấy biến mất sau cánh cửa.

‘Rốt cục là đến khi nào hẩn mới có thể khôi phục lại như ban đầu?’ Mộ Lăng Phi một bên chất vấn Đồng Nặc.

‘Ta cũng không biết. Theo lí, điều dưỡng lâu như vậy, hẩn là phải khỏi bệnh. Nhưng...tựa như có thứ gì đó ngăn trở hẩn tìm lại kí ức...’

‘Phải không? Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo nói chuyện với Khiêm Gia thật kĩ.’

Yến Phàm Vũ còn đang mãi suy nghĩ về ánh mắt của Ngạn Lạc Thường, như có điều muốn nói mà không thể cất lên thành lời.

Một chút...

Ánh mắt kia...

Mơ hồ, bất đắc dĩ nhưng tràn ngập phòng vệ, tựa như...

‘Chẳng lẽ...’ Yến Phàm Vũ đột nhiên dừng bước, lần nữa quay lại, hướng về phía gian phòng của Ngạn Lạc Thường.

‘Phàm Vũ...Phàm Vũ...’

Thân thể giống như bị thứ gì đó chế trụ. Ý thức được có điều gì không đúng, Ngạn Lạc Thường khó nhọc nâng mi mắt, liền trông thấy hai hắc y nhân đang đứng bên cạnh giường: ‘Người...các người là ai...?’ Còn chưa nghe được câu trả lời, Ngạn Lạc Thường đã bị làm cho hôn mê. Một trong hai hắc y nhân xốc hẩn định mang đi, vừa vặn Yến Phàm Vũ xông vào.

‘Các người là ai!’ Chứng kiến Ngạn Lạc Thường bị chúng vác lấy, tâm Yến Phàm Vũ thầm kêu không ổn: ‘Mau đem hẩn thả xuống!’

Một hắc y nhân tiến lên, xuất vũ khí, bảo hộ cho người kia đem Ngạn Lạc Thường rời đi.

Yến Phàm Vũ vốn định đuổi theo, nhưng một làn khói bay tới, cảnh vật chìm trong mơ hồ. Đến lúc nhìn được rõ, người đã không còn. ‘Thật đáng chết! Thường...’ Yến Phàm Vũ tức giận, một quyền nặng nề đánh vào xà trụ bên cạnh.

Tại một gian phòng tương đối lớn, Ngạn Lạc Thường bị hai hắc y nhân nọ đặt trên giường. Tựa hồ như mê hồn tán còn chưa mất tác dụng, hẩn vẫn như cũ, trầm trầm hôn mê. Hai người đi đến trước mặt Lãnh Sát, chấp tay báo cáo liền bị hẩn phát tay cho lui. Lãnh Sát một mình tiến lại gần giường.

Hài tử này, không hề phòng bị mà ngủ say, làn da có chút tái nhợt. Khuôn mặt này, cùng với người trong trí nhớ có điểm tương đồng, còn có...đều trong tình trạng giống nhau...hài tử. “Người muốn ta làm gì mới hảo...Lạc Thường.” Lãnh Sát nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Ngạn Lạc Thường, giúp hẩn chỉnh lại góc cằm rồi đi tới trường kỉ tại góc phòng, lẳng lặng uống trà.

Khó nhọc mở mắt, mọi thứ đều mơ hồ. Nơi này là ...ở đâu? Hình như mình bị ai đó bắt đi? Yến Phàm Vũ...! ‘Ngô...’ Khó khăn chống đỡ thân thể chính mình để ngồi dậy, Ngạn Lạc Thường chăm chú quan sát nam nhân trước mặt.

‘Lạc Thường, người đã tỉnh...’ Lãnh Sát lộ ra chút tiểu dung, ung dung nhấp một ngụm trà.

‘Người là...’

‘Chẳng lẽ người quên ta ? Lạc Thường, hài tử là không thể nói dối a.’ Lãnh Sát tiến đến trước mặt Ngạn Lạc Thường, nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên ‘Lạc Thường, người không thể quên ta, người cũng không được quên ta....Đến, nói cho ta biết, ta là ai ?’

‘Người...’ Ngạn Lạc Thường nhìn xuyên qua cặp mắt lạnh như băng kia, nội tâm có chút sợ hãi khiến hắn không khỏi phát run ‘Lãnh...Lãnh Sát sư phụ...’ Chính mình phun ra cái tên ám ảnh tận sâu trong lòng, Ngạn Lạc Thường cảm thấy không chỉ thân thể, mà tâm cũng run lên từng đợt.

‘Rất tốt, Lạc Thường, người còn nhớ rõ ta. Ta thật cao hứng.’ Lãnh Sát buông lỏng tay mình ‘Những ngày tiếp theo, người hảo hảo sống ở đây cho ta, người đối với ta vẫn còn tác dụng rất lớn.’

‘Ta ? Tác dụng... ?’

‘Người cùng con người đều giúp ta nắm được lợi thế trong tay. Ta cũng không ngại nói cho người biết, Ngạn Lạc Thường, ta sẽ đem Phi Yến sơn trang cùng Tiêu Dao sơn trang san bằng. Ha...ha...ha.’ Lãnh Sát vừa cười vừa bước ra khỏi gian phòng lưu lại Ngạn Lạc Thường vô lực ngồi một chỗ.

43. Chương 42

Bạch Lộ y quán, Quân Khiêm một chưởng nặng nề đập vào mặt bàn, tất cả mọi người đều không có lên tiếng, kể cả Yên Phàm Vũ : ‘Các người nói Lạc Thường bị bắt cóc là sao ? Rất cục đã xảy ra chuyện gì ?’

‘Quân Khiêm, người bình tĩnh một chút !’ Đồng Nặc ở bên cạnh ra sức khuyên ngăn, muốn làm cho Quân Khiêm bình tĩnh hơn.

‘Lạc Thường mất tích, người bảo ta bình tĩnh là sao được! Đáng chết, là kẻ nào muốn bắt hắn đi.’

Mộ Lăng Phi im lặng hồi lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng: ‘Phàm Vũ, người hẳn là biết kẻ nào chủ mưu đi.’

‘Có lẽ là bọn họ...’

Nghe được câu trả lời không đầu không đuôi của Yên Phàm Vũ, Quân Khiêm càng thêm bốc hỏa : ‘Bọn họ là ai ? Các người mau nói...’

‘A ! Đó chính là con chim lần trước ở trên vách núi !’ Mộ Hạ chỉ tay vào Nhiếp Hồn đang quanh quẩn trên không (con chim của Lãnh Sát)

‘Cái gì !’ Yên Phàm Vũ nhanh chóng mở ống trúc vừa được Nhiếp Hồn thả xuống, nội dung bên trong càng chứng thực suy đoán lúc trước.

[Nếu như muốn cứu Ngạn Lạc Thường, Yên Phàm Vũ cùng Lạc Sở Khí một mình đi đến ngọn núi ở Thành Nam trưa mai]

‘Cứu Lạc Thường, một mình, núi phía Thành Nam’ Yên Phàm Vũ lẩm bẩm mấy chữ, trong tay nắm chặt tờ giấy.

‘Trong đó viết cái gì ?’ Mộ Lăng Phi ở bên cạnh sốt ruột hỏi.

‘Phi ca, sư phụ có thể tới trước buổi trưa ngày mai không ?’

‘Hắn là có thể, nhưng có việc gì vậy ?’

‘Đối phương muốn ta cùng sư phụ đến để đổi lấy Thường...’

‘Như vậy...Phàm Vũ, người...’

‘Ta nhất định phải đi !’ Yến Phàm Vũ quả quyết nhìn Mộ Lăng Phi ‘Vô luận như thế nào ta cũng phải đi, Thường cùng con của ta đang ở trong tay chúng, ta nhất định phải đem họ cứu ra, không để họ bị tổn thương dù chỉ là một chút.’

Quân Khiêm chứng kiến một Yến Phàm Vũ như vậy, cũng không khỏi âm thầm bội phục. Có lẽ, ở phương diện nào đó, Yến Phàm Vũ sẽ phù hợp với Lạc Thường hơn.

‘Ta hiểu, ta sẽ gửi thư để sư phụ mau chóng tới. Chỉ là, tại sao chỉ có hai người ?’ Mộ Lăng Phi thập phần khó hiểu, nếu như đối phương muốn tiêu diệt Phi Yến sơn trang cùng Tiêu Dao sơn trang thì phải chỉ cả hắc mới đúng. Thế nhưng lại chỉ có Phàm Vũ cùng sư phụ, bọn chúng đang có âm mưu gì chẳng.

‘Bọn họ, chẳng lẽ, người lúc trước muốn giết hắc và bây giờ là cùng một người.’

‘Theo lời Hạ Nhi, hắc là sư phụ hắc đi...’

‘Sư phụ hắc ? Sư phụ của Lạc Thường là ai ? Tại sao lại muốn giết đồ đệ của mình ?’ Nghe được câu hỏi của Quân Khiêm làm Yến Phàm Vũ đột nhiên nghĩ tới, lúc trước y chỉ biết người đứng sau phái Thường ám sát mình là Tần Thọ, cứ nhiên không điều tra xem sư phụ của Thường là ai.

‘Chẳng lẽ người không biết ?’ Yến Phàm Vũ kể tiếp trầm mặc, càng thêm chứng thực lời của Quân Khiêm ‘Kết quả là cái gì chúng ta cũng không biết về hắc, thiết thời cho chúng ta còn yêu thương hắc, bảo hộ hắc’ Quân Khiêm bắt đầu dĩ cười cười.

Sau lưng, Tử Điều (Một trong Tứ Thảo) đột nhiên đứng dậy : ‘Chủ nhân, thuộc hạ có lời, không biết có nên nói hay không ?’

‘Chuyện gì, người cứ nói !’

‘Về người trên vách núi lúc trước giao đấu với công tử, thuộc hạ đã từng gặp qua tại Lăng Vân thành.’

‘Thật sự ?’ Nghe thế, Yến Phàm Vũ hai mắt phát sáng.

‘Thời gian trước khi chúng ta đi Lăng Vân Thành, thuộc hạ đi sau Ngạn công tử hắc xuất hiện tại Yến Dương lâu, công tử còn đối với hắc rất cung kính.’

‘Nói như vậy, người kia thật là sư phụ của Lạc Thường.’

‘Nếu là vậy, Tần Nhị Thế nhất định sẽ biết.’ (thằng này là con Tần Thọ, thằng đột trước tí nữa thì rape anh Thường í) Hoàng Cận bỗng nghĩ tới điều gì ‘ Bởi vì chúng ta từng gặp qua Tần Nhị Thế và sư phụ của công tử ở chung một chỗ, nếu như ra tay với Tần Nhị Thế thì sẽ dễ dàng hơn.’

‘Tần Nhị Thế ! Cái bao cỏ đó ! Tại sao ta lại quên mất chứ !’ Yến Phàm Vũ bừng tỉnh ‘Hiện tại các người ngay lập tức đi dò la tin tức của hắc cho ta.’

‘Thuộc hạ tuân mệnh !’

Vừa mới trong tiệm ăn đi ra, Tần Nhị Thế say lúo khướt, bên người là gã tiểu tư đang cấn cấn dục dục đồ chỉ sợ sảy ra sơ xuất gì.

‘Ách...bồn...bồn công tử...còn...có thể uống...uống... !’

‘Ách...thiếu gia...chú ý a...ai ai...chú ý cái đó...’

Đột nhiên, Tần Nhị Thế nặng nề đẩy tên hạ nhân ra : ‘Cút ngay...bồn thiếu gia...không có việc gì...cút...mau đi tìm mỹ nhân cho ta... !’

‘Thiếu gia...ngài để cho ta đỡ ngài, mỹ nhân trong phủ đã chuẩn bị xong, chúng ta liền trở về.’

‘Ai

~~ Nhiều mỹ nhân cũng không bằng Lạc Thường cấp ta cười một cái a...Chết tiệt, Yến Phàm Vũ, nếu không phải hắc nhúng tay vào, bồn thiếu gia đã sớm ôm được mỹ nhân về ! Đáng chết !’ Tần Nhị Thế một bên chửi rủa, một bên đắm đá không ngừng vào người tên hạ nhân.

‘Ôi ! Thiếu gia...Thiếu gia ngài nhẹ tay...đau chết tiểu nhân...Thiếu gia...’ Chủ tớ hai người cứ vậy lắc lư trên đường rồi lại tiến vào ngõ nhỏ.

Đột nhiên, một đám hắc y nhân hạ xuống.

‘A! Người...! Các người là người nào ? Đến ta mà cũng dám tậ kích, chán sống hết rồi hay sao... ?’ Vẫn chưa nói xong, hắc y nhân đã đem Tận Nhị Thế đánh cho bất tỉnh rồi bỏ vào trong một chiếc túi lớn xách đi, bỏ lại tên tiểu tư ngồi ngốc bên góc tường ‘Thiếu gia...’

Ánh sáng hắt lên mặt, chói đến mức mắt không thể mở ra ‘Đáng chết ! Các người cư nhiên dám bắt cóc bốn thiếu gia, có biết ta...’ Chờ nhìn cho rõ ràng người trước mặt, âm thanh Tận Nhị Thế từ hùng hồn bỗng thành hoảng sợ ‘Yến...Yến Phàm Vũ !’ Người trước mắt, làm sao mà hắn không biết cho được.

‘Như thế nào, người còn nhận ra ta. Hôm nay, ta thỉnh Tận đại công tử đến đây là có chuyện muốn hỏi.’

‘Người lá gan cũng thật lớn. Cha ta mà biết thì người cũng không sống yên được đâu.’ Cho dù sợ hãi, Tận Nhị Thế cũng không quên dọa nạt thêm vài câu.

‘A !’ Mộ Lăng Phi đi đến trước mặt Tận Nhị Thế, lạnh lùng nhìn hắn ‘Người nói gì, ta nghe không rõ...’ Cùng lúc đó, bội kiếm bên người cũng lóe hung quang.

Tận Nhị Thế sợ đến mức hai chân nhũn ra ‘Người...người muốn làm gì...?’

‘Không có gì...’ Yến Phàm Vũ tới gần, ngăn trở động tác của Mộ Lăng Phi ‘Nói cho ta biết, sư phụ của Lạc Thường là ai?’

“Người...người nói cái gì ta không hiểu...?”

‘Đừng nói nhảm! Ta chỉ muốn biết sư phụ của Lạc Thường là ai, nếu như người không nói, ta cũng không đảm bảo người chết có được toàn thân hay không đâu.’

‘Người...người...’ Tận Nhị Thế biết mình không có chút ưu thế gì, dù thế nào đi chăng nữa, bọn yến Phàm Vũ chỉ là hỏi về Lãnh Sát, hảo hán biết tiến biết lùi, chi bằng cứ nói cho bọn chúng để bảo toàn tính mạng ‘Hắn...sư phụ hắn là Lãnh Sát, là thuộc hạ của cha ta...những thứ khác, ta thật sự không biết...”

“Lãnh Sát!” Ngoài cửa, âm thanh của Lạc Sở Khí truyền vào.

“Sư phụ...” Mộ Lăng Phi cùng Yến Phàm Vũ có chút giật mình quay lại nhìn Lạc Sở Khí.

Tận Nhị Thế thấy mục tiêu là Lãnh Sát, cầu xin càng thêm lợi hại: “ Ta một chút cũng không biết gì về hắn, các người thả ta ra đi...”

Yến Phàm Vũ phát phát tay, ý bảo thuộc hạ đem Tận Nhị Thế dẫn đi.

“Không nghĩ tới lại là hắn...”

“Sư phụ, Lãnh Sát kia, người biết sao?”

“Ân...rất nhiều năm trước...” Lạc Sở Khí bỏ dở câu nói, không biết nên xưng người kia là bằng hữu hay là... Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, hắn còn mang trong mình nỗi thâm hận như thế: “Không nói trước cái này, Phàm Vũ, ngày mai ta cùng con đi cứu Lạc Thường.”

“Ân...sư phụ!”

44. Chương 43

Phòng ốc trống trải, Ngạn Lạc Thường cứ ở trong điều kiện như vậy mà ngây người mất một ngày. Lãnh Sát đem mình nhốt lại là có mục đích gì, uy hiếp Yến Phàm Vũ chăng? Vẫn còn đang chìm trong những

suy nghĩ, cửa bỗng nhiên mở ra.

‘Lạc Thường, người sống ở đây có tốt không?’ Lãnh Sát đi đến, nụ cười trên mặt không khỏi làm cho người ta phát run “Ngày mai người sẽ được gặp mặt Yến Phàm Vũ của người. Thế nào, cao hứng chứ!”

“Người đem ta bắt tới đây chính là vì mục đích này?”

“Đương nhiên, người luôn đem đến cho ta kinh hãi, bây giờ không chỉ có người mà còn con của người...” Ánh mắt khinh thường rà soát trên bụng Ngạn Lạc Thường, cuốn lên trong người hắn cảm giác bất an khó tả.

“Không cần phải lo lắng, ta sẽ không hại hài tử, tốt xấu gì, nó cũng là đồ tôn của ta...”

Đúng vậy, nếu như Lãnh Sát muốn giết hắn, đã sớm thừa dịp hắn còn đang hôn mê mà giết hài tử rồi.

“Sư phụ, người rốt cục muốn thế nào...?”

“Lạc Thường, mai còn một cơ hội, người hãy giết Yến Phàm Vũ cùng Lạc Sở Khí...”

“Cái gì...!” Giết người...Yến Phàm Vũ...còn có Lạc Sở Khí kia nữa... “ta...sẽ không...”

“Người cho rằng người có thể phản kháng?” Nghe được Ngạn Lạc Thường yếu ớt trả lời, Lãnh Sát cười nhạt.

“Ta...ta thực sự...” Hiện tại chính mình có thể nhớ rõ Lãnh Sát, nhưng tại sao, tại sao hắn phải làm như vậy? Không một chút ki ức!

“Người không thể? Không có việc gì, chỉ cần là Ngạn Lạc Thường thì có thể...”

“Cái gì...” Không hiểu ý của Lãnh Sát, ngẩng đầu lên thì ngay lập tức bị đốt một vật gì đó và miệng, ý thức Ngạn Lạc Thường trong giây lát trở nên mơ hồ.

“Lạc Thường, ngày mai giết hắn, Yến Phàm Vũ, Lạc Sở Khí!”

.....

.....

“Đồ nhĩ hiểu...”

Đêm dài dằng dặc. Từng phút từng giây, nỗi lo lắng càng ăn sâu vào tâm can Yến Phàm Vũ. Không biết, Lãnh Sát có hay không làm khó Ngạn Lạc Thường. Hắn hiện tại cái gì cũng không có, trí nhớ, võ công, như thế nào có thể bảo vệ chính mình, đừng nói gì đến phản kháng: “Thường, chờ ta, ta sẽ tới cứu người.” Nắm tay thật chặt, Yến Phàm Vũ ngẩng đầu nhìn trời đêm thăm thẳm. Vì sao, cảm giác lúc này lại đồng dạng với đêm đó, đêm trước khi Thường rời khỏi y.

“Đang nghĩ cái gì?” Quân Khiêm cầm bầu rượu đi đến “Người đang lo lắng cho Lạc Thường?”

“Không có gì...”nhảy từ trên cửa sổ xuống, Yến Phàm Vũ có ý muốn rời đi.

“Ta có chuyện muốn nói!” Quân Khiêm đột nhiên mở lời làm cho Yến Phàm Vũ làm trở tay không kịp. Dù sao hai người gặp nhau là do Lạc Thường, cũng có thể xem như đối đầu đi, đột nhiên một người muốn nói chuyện phiếm.... Trong nội tâm nghĩ vậy, nhưng Yến Phàm Vũ vẫn ngồi xuống cạnh Quân Khiêm.

‘Ngày mai ta có thể đi cùng với các người ? ‘

‘Chính là bọn chúng chỉ đích danh ta và sư phụ, người đi theo chỉ sợ...’

‘Không có việc gì, ta sẽ trốn phía sau, nếu như có chuyện gì, ta sẽ tùy thời mà tiếp ứng’

‘Người thực sự yêu mến Lạc Thường ?’

‘Ngay từ đầu, ta vốn chỉ là hảo tâm mà cứu hắn. Nhưng rồi ở cùng hắn, ngày ngày chiếu cố hắn, ta đã sớm tập thành thói quen chăm sóc cho hắn rồi.’

Yến Phàm Vũ uống xong chén rượu trong tay, khóe miệng nhếch lên : ‘Có lẽ chúng ta đều giống nhau. Trên người Lạc Thường có một loại khí tức mà ta không muốn rời xa.’

Không muốn để hần thuộc về người khác, chỉ hi vọng trong mắt hần chỉ có mình...Thật sự là....tính trẻ con a...

‘Không...không giống nhau...’ Quân Khiêm bắt đầu dĩ cười nói.

‘Không giống !’

‘Ấn ! Lạc Thường theo ta ở cùng một chỗ. Hần cảm kích ta cứu hần, cảm kích ta chiếu cố hần.Chính là...’ Quân Khiêm buông chén rượu xuống, thoáng nhìn Yến Phàm Vũ ‘Người không giống...’

‘Ta không giống...’

‘Ấn...ít nhất là hần không dùng loại ánh mắt khi nhìn người để nhìn ta...’

‘Quân Khiêm...’

‘Bất quá, cho dù như vậy, người cũng đừng mong ta buông tha. Ta nói cho người biết, có chết ta cũng sẽ không buông tay Ngạn Lạc Thường đâu, trừ phi hần chính miệng nói cho ta biết người trong lòng hần là người chứ không phải ta!’

‘Người a...!’ Nghe được lời thề son sắt của Quân Khiêm, Yến Phàm Vũ nở nụ cười: ‘Vậy coi như người xong. Người mà Lạc Thường yêu là ta. Hơn nữa giữa chúng ta còn có hài tử rang buộc, người nên đứng sang bên đi là vừa.’

‘Phi! Nói không chừng hài tử sinh ra sẽ gọi ta là cha!’

‘Cứ thử xem...’ Hai người nhìn nhau cười, tựa hồ hóa giải hết mọi ân cừu, hiện tại trong nội tâm chỉ còn duy nhất một ý niệm, cứu Ngạn Lạc Thường.

Ngày mai chính là quyết định tất cả.

45. Chương 44

Yến Phàm Vũ cùng Lạc Sở Khí theo đúng hẹn tới ngọn núi phía thành Nam. Tứ bề vắng lặng, không một bóng người lai vãng, cơ hồ là yên lặng đến đáng sợ.

“Các người đã tới...” Lãnh Sát mỉm cười từ phía sau tảng đá lớn đi lại “Đã lâu không gặp, Lạc Sở Khí...”

“Thật là người, Lãnh Sát...” Bọn cũ gặp mặt, không hề có cảm giác cao hứng, về phía Lãnh Sát, có thể coi như cảm hận khôn xiết.

Yến Phàm Vũ không có tâm trạng mà để ý đến cừu hận của bậc bề trên, trong lòng y lúc này chỉ duy nhất lo lắng cho an nguy của Ngạn Lạc Thường: “Lạc Thường đang ở chỗ nào? Người mau đem hần ra đây!”

“Người nói thế là sao? Ta đây thân là sư phụ hần, đau hần còn không kịp, người lại sợ ta thương tổn hần sao...”

“Lãnh Sát, nếu như người hận ta, cứ hướng về ta mà trả thù, không liên quan đến tiểu bối.”

“Lạc Sở Khí, người đừng giở cái giọng thanh cao đó ra. Hường về người, người có chịu nổi không?” Lãnh Sát cất lên âm thanh khinh miệt, phất tay một cái, một bóng người sau lưng tiến lại, chính là Ngạn Lạc Thường.

“Lạc Thường!” Chứng kiến ái nhân bình an vô sự, Yến Phàm Vũ nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

Ngạn Lạc Thường đứng ở sau lưng Lãnh Sát, lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh.

“Lạc Thường! Giết hần!”

“Đồ nhi tuân lệnh!” Ngạn Lạc Thường vừa nói xong, tay đã nhanh nhẹn rút ra bảo kiếm, trong nháy mắt hướng về Yến Phàm Vũ mà đánh xuống. Bị hành động này của Ngạn Lạc Thường dọa cho khiếp sợ, Yến

Phạm Vũ cơ bản không kịp phản ứng, cánh tay đã bị chém cho một nhát thấu xương “Ngô...” Bất lấy cánh tay chảy đầy máu, quỳ gối trước mặt Ngạn Lạc Thường, Yến Phạm Vũ nhìn thấy máu tươi của chính mình từ mũi kiếm chảy xuống đất, từng giọt từng giọt một.

“Lạc Thường, vì cái gì...” Nghi hoặc nhìn Ngạn Lạc Thường, muốn nghe được đối phương giải thích, xem biểu tình của hắn vẫn như cũ lạnh lùng, không hề miệng nói dù chỉ là một câu.

Lạc Sở Khí nhìn ánh mắt Ngạn Lạc Thường, cái cảm giác này thật quen thuộc: “Người cho hắn ăn Huyền Minh!”

“Ha ha, người vẫn còn nhớ rõ a...” Khóe miệng Lãnh Sát một lần nữa gợn lên “Không nghĩ tới, mười mấy năm trước, người vì Huyền Minh mà mang trong mình thương tích, bây giờ, đồ đệ người cũng vì Huyền Minh mà bỏ mạng. Người có hoài niệm cảm giác đó hay không? Ha ha ha...”

“Người...” Lạc Sở Khí tay nắm chặt thanh kiếm, phần nộ nhìn Lãnh Sát “Mau đem giải được giao ra đây!”

“Giải được? Người đang giả ngốc hay thực sự không biết? Huyền Minh không có thuốc giải, kẻ trúng Huyền Minh căn bản chỉ là công cụ để giết người mà thôi. Muốn ngăn cản trừ khi giết hắn, bằng không hắn sẽ vĩnh viễn trầm mê trong giết chóc.”

Nghe đến đó, Yến Phạm Vũ đau lòng nhìn Ngạn Lạc Thường, hắn còn mang hài tử, vận khí đã không dễ dàng gì, nếu như không ngừng sử dụng võ công, đối với bản thân cùng hài tử đều nguy hiểm vô cùng. Thật đáng giận!

“Lãnh Sát, người rốt cục muốn gì?”

“Muốn gì? Lạc Sở Khí, người hắn là rõ ràng chứ, ta muốn làm cho người hối hận cả đời! Ta muốn người cùng đồ đệ của người hối hận cả đời!”

“Người...” Nhìn Ngạn Lạc Thường tiến lên phía trước định tấn công Yến Phạm Vũ, mà Yến Phạm Vũ hoàn toàn là một bộ dáng không chống cự, Lạc Sở Khí xông đến, chắn trước mặt Yến Phạm Vũ.

“Lạc Thường! Lạc Thường, người tỉnh lại!” Hy vọng có thể kéo trở về ý thức của Ngạn Lạc Thường, Yến Phạm Vũ chịu đựng đau nhức, kịch liệt hô to.

Nhưng Ngạn Lạc Thường vẫn không hề nhúc nhích, trong miệng chỉ lặp đi lặp lại một câu duy nhất “Giết! Giết Yến Phạm Vũ!”

Lạc Sở Khí trước muốn không chế Ngạn Lạc Thường, sau đó đem hắn mang về chữa trị, nhưng vừa định tiến lại, hắn đã bày ra thế sẵn sàng nghênh đánh.

“Lạc Sở Khí, chẳng nhẽ người muốn giết hắn? Đồ đệ của người sẽ bỏ qua cho người ư?” Lãnh Sát phảng phất cười nhạt, ung dung như đang ngồi xem kịch hay.

“Lãnh Sát, người cho rằng ta không dám? Nếu như hắn trở thành một công cụ giết người, ta cũng sẽ không quản Phạm Vũ có hận ta hay không mà ra tay giết hắn!”

“Đến! Ta muốn xem thế nào!”

Ngạn Lạc Thường đột nhiên huy kiếm, mũi kiếm lướt qua vai Lạc Sở Khí, huyết theo miệng vết thương chảy ra ồ ạt.

Yến Phạm Vũ trông thấy thế, lập tức đem toàn bộ phần nộ hướng Lãnh Sát : ‘Làm cho Lạc Thường khôi phục lại, Lãnh Sát, người đến tột cùng là muốn gì?’

‘Làm gì? Hừ, xuống đến hoàng tuyền người sẽ minh bạch, Lạc Thường!’ Nghe được mệnh lệnh của Lãnh Sát, Ngạn Lạc Thường lần nữa chìa mũi kiếm về phía Yến Phạm Vũ mà công kích. Yến Phạm Vũ từng bước, từng bước lùi về sau, nhanh nhẹ tránh né từng đường tấn công, muốn ngăn cản nhưng e ngại Ngạn Lạc Thường còn đang mang thai, sợ làm tổn thương đến hắn.

Lạc Sở Khí thực sự không có biện pháp nào, trong nháy mắt rút ra trường kiếm của bản thân. Nếu như dây dưa không dứt lại trúng kẻ Lãnh Sát. Như vậy, dù cho Phạm Vũ có hận chính mình...Kiếm thẳng hướng lưng Ngạn Lạc Thường đâm tới, nhanh đến mức không nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng xé gió vun vút.

‘Lạc Sở Khí, người muốn giết con của mình ?’ Nhìn ra ý đồ của Lạc Sở Khí, Lãnh Sát liền nói ra tên của người đó.

Lạc Sở Khí bỗng sững lại ‘Người...người nói cái gì...Hắn...hắn là con ai... ?’

‘Ha ha, đúng vậy, Ngạn Lạc Thường là con của Ngạn Tử, người không biết sao ?’

Cái gì...Con của Tự... ? Danh tự khắc sâu trong trí nhớ bị khơi dậy. Ngạn Tử, người làm cho Lạc Sở Khí hẳn phải ngày đêm kiếm tìm, không phút giây nào ngừng nuôi hy vọng được gặp lại hắn : ‘Người nói hắn là con của Ngạn Tử, người lấy gì để chứng minh !’

‘Chứng minh ?Người có trông thấy không ? Cái đó...’ Lãnh Sát chỉ vào hướng bên hông Ngạn Lạc Thường ‘Miếng ngọc bội này không phải cùng một đôi với người sao ? Đây không phải là của người ư ? Lạc Sở Khí, đừng nói với ta, ngay cả đồ người tự mình tặng cho Ngạn Tử người cũng không nhận ra !’

Lạc Sở Khí chăm chú nhìn miếng ngọc bội kia. Trong suốt không chút vẩn đục, quan trọng hơn cả là trên đó còn khắc tên của hắn.

‘Ngạn Tử...’

Chớp lấy thời cơ Lạc Sở Khí còn đang ngây người, Ngạn Lạc Thường xoay người, trong nháy mắt hướng Yến Phàm Vũ hạ xuống đường kiếm vô tình. Nhanh hơn một bước, Yến Phàm Vũ đã kịp tung người né tránh, một phát bắt được hait ay Ngạn Lạc Thường. Bị gắt gao kiềm chế, Ngạn Lạc Thường không khỏi giãy dụa ‘Lạc Thường, người dừng tay ! Người hãy mau tỉnh táo lại a !’ Yến Phàm Vũ một lòng muốn hắn tỉnh lại, nhưng trong đầu hắn bây giờ chỉ có duy nhất một ý niệm ‘Giết ! Giết Yến Phàm Vũ’

Lãnh Sát nhìn về phía Ngạn Lạc Thường, mở miệng : ‘Yến Phàm Vũ, người nghĩ muốn làm cho hắn tỉnh dậy, chỉ còn một cách, đó là người chết. Ha ha ha !’

‘Trừ khi...ta chết...’ Nghe được lời nói của Lãnh Sát, Yến Phàm Vũ quay đầu nhìn Ngạn Lạc Thường. Nếu như y có thể hảo hảo bảo vệ hắn, hắn sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ. Nếu như ngay từ ban đầu, y đem hắn rời nơi này càng xa càng tốt, hiện tại hắn cũng sẽ không thành cái dạng này. Lạc Thường, nếu như không phải vì ta, người cũng không phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nếu như cái chết của ta có thể giải thoát cho người...

Trong nháy mắt, Yến Phàm Vũ tăng thêm lực đạo trên tay, làm cho mũi kiếm thẳng tắp đâm vào ngực của mình....

Máu phun ra, nóng ấm chảy xuôi theo tay Ngạn Lạc Thường...

Một giọt, hai giọt, ba giọt, theo gương mặt Ngạn Lạc Thường mà nhỏ xuống...

Nóng quá...

Vật gì đó...

Nóng quá....

Tinh thần Ngạn Lạc Thường dần dần trở lại, ánh mắt dần dần có thể nhìn rõ ràng, mà cảnh tượng đầu tiên hắn nhìn thấy....

Yến Phàm Vũ đang ở trước mặt hắn, bảo kiếm của hắn đang đâm vào ngực y, máu tươi nhuộm đỏ thẫm y phục, nhuộm đỏ cả lòng bàn tay hắn. Máu nóng đến mức cơ hồ làm cho hắn phát điên.

‘Vũ...’ Yến Phàm Vũ dùng đôi tay dính đầy máu của mình lau nước mắt trên mặt hắn, thật ôn nhu nói : ‘Lạc Thường...không có gì...ta không có việc gì...’. Dường như đó đã là cực hạn của y, thì thảo nói xong rồi y bắt đầu lịm đi.

46. Chương 45

‘Ta...như thế nào...’

Mình giết Yến Phàm Vũ...giết y...giết y... Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại ya nghĩ ấy, Ngạn Lạc Thường trong nháy mắt hiểu được, Yến Phàm Vũ quan trọng thế nào đối với hắn. Thế nhưng, vì cái gì lại đâm y, vì cái gì lại thương tổn y.

‘Không cần phải...không cần phải...’ Ngạn Lạc Thường ôm chặt lấy Yến Phàm Vũ ‘Không cần phải như thế a...Vũ, người tỉnh lại...ta đã nhớ ra rồi, ta là Ngạn Lạc Thường...người ta yêu nhất là người a...Người mở mắt ra đi !’ Nước mắt không kiềm được chảy xuôi xuống theo hõm má, thấm vào vạt áo đã sớm nhuốm đỏ ‘Tỉnh lại, người còn không mở mắt ra cho ta...người còn chưa nhìn thấy hài tử của chúng ta xuất thế mà...Tỉnh lại...ta van cầu người...’

‘Người thảo mãn chưa ?’ Lạc Sở Khí tức giận nhìn Lãnh Sát ‘Chẳng lẽ nhìn chúng ta đau khổ người mới cao hứng ? Lãnh Sát, đến tột cùng...Người đến tột cùng là muốn làm gì... ?’

‘Làm gì ? Lạc Sở Khí, người hỏi ta câu này không dưới một lần, ta chính là muốn nhìn thấy các người khổ sở, ta chính là muốn các người thông khổ. Những điều này là lỗi của người, là do người chuốc lấy. Năm xưa, nếu không phải người xen vào, Ngạn Tử sẽ không rời bỏ ta. Nếu như không phải do đồ đệ Yến Phàm Vũ của người, Ngạn Lạc Thường vẫn mãi là đồ đệ hoàn mỹ nhất của ta. Các người đều đáng chết.... ! Ha...ha...ha !’ Tiếng cười Lãnh Sát truyền khắp sơn cốc, tựa hồ như đem mọi chuyện hiện về.

‘Lạc Sở Khí, người nhớ rõ không ? Lúc trước, nếu như không phải người cố ý muốn dẫn Ngạn Tử đi, hắn cũng sẽ không đi, người cướp của ta hết thủy, ta cũng sẽ không để cho người được sống yên !’

‘Ta không mang Ngạn Tử đi !’ Nghe được lời nói của Lãnh Sát, Lạc Sở Khí căn bản không hiểu hắn có ý gì. Khi xưa, đúng là Lạc Sở Khí hắn cố ý muốn dẫn Ngạn Tử li khai, nhưng đến cuối cùng, Ngạn Tử lại bỏ đi, hắn cứ ngỡ Ngạn Tử đã sớm trở về bên Lãnh Sát. Rốt cục Lãnh Sát và Ngạn Tử đã xảy ra chuyện gì... ?

‘Người còn muốn xảo biện ! Rõ ràng lúc người mang hắn đi, hắn toàn thân khỏe mạnh. Nếu như không phải ta quay lại chỗ ấy, cơ bản, ta không biết được hắn đã chết và cũng sẽ không gặp được Ngạn Lạc Thường...’ Nói tới đây, trong đầu Lãnh Sát bỗng nhớ về khoảng thời gian ba người ở chung. Lần đầu tiên hắn gặp Ngạn Tử, là khi cả hai đang đi làm nhiệm vụ.

‘Ta là Lãnh Sát.’

‘Ta là Ngạn Tử !’

‘Từ hôm nay chúng ta là bằng hữu !’

Đêm hôm đó rất lạnh, nhưng lần đầu tiên trong đời, hắn có được một người hiểu mình, cảm giác ấy thật tốt. Mãi cho đến khi Lạc Sở Khí xuất hiện, hắn truy đuổi bọn hắn suốt năm năm. Trong năm năm ấy, thời gian đã làm cho Ngạn Tử cải biến, mà thực chất là tình yêu đã làm Ngạn Tử thay đổi. Chính mắt hắn đã chứng kiến hai người kia rơi vào ái tình, mà chính mình lâu nay cố gắng cũng không bước được một chân vào tâm người kia.

‘Ta cầu người...không cần phải giết hắn...’ Bên vách núi, Ngạn Tử không ngừng túm lấy y phục của hắn, ngăn cản hắn giết Lạc Sở Khí. Ngạn Tử, người đã từng cùng hắn kề vai chiến đấu suốt bao năm, không tin bất kỳ một thứ tình cảm nào, cao cao tại thượng, giữ lại vì một tên Lạc Sở Khí mà cầu xin hắn.

‘Tử, người là đang làm gì ? Tôn nghiêm của người đâu hết rồi ? Vì cái gì người lại biến mình thành cái dạng này ?’

‘Vì...ta yêu hắn...Lãnh Sát, thực xin lỗi. Ta yêu hắn, cho nên ta không thể tổn thương hắn...’

Yêu, đó là cái gì ? Hắn không biết cũng không thể hiểu nổi. Nhưng thật ra vì thế mà khi hắn không chiếm được tình yêu, người khác cũng đừng hòng có được.

‘Cám ơn người, Lãnh Sát. Cám ơn người đã hiểu ta. Ta sẽ rời đi, ta sẽ ẩn cư cùng con của ta...’

Nhìn bóng lưng Ngạn Tử ngày một rời xa, tâm nhất thời đau nhức đến không chịu được. Rõ ràng hắn là người gặp Ngạn Tử trước, hắn cũng là người hiểu Ngạn Tử nhất. Vì cái gì mà Ngạn Tử thản nhiên rời xa Lạc Sở Khí chứ không nguyện ở cùng mình. Hắn hận nam nhân kia, người đã làm Ngạn Tử thay đổi, hận đã làm cho hắn rơi xuống địa ngục. Hắn phải trả thù...

‘Ta phải trả thù...ta muốn cho các người đều sống không bằng chết... Đây chính là ngày trước các người vất xuống cho ta...’ Hai con mắt Lãnh Sát đỏ rực làm cho người ta không khỏi run sợ.

‘Người sai rồi...Lãnh Sát...’ Lạc Sở Khí thở dài. Bọn họ là đều bị vận mệnh đùa cợt, vô luận là Lãnh Sát hay là chính mình, hay là Ngạn Tử, vận mệnh đã làm bọn họ không thể nào có được hạnh phúc : ‘Tử không phải rời bỏ người, hắn cũng không chọn ta. Ngày đó, hắn làm cho ta hôn mê, để ta lên một con thuyền nhỏ cho trôi đến nơi khác, sau đó hắn cũng rời đi, ta bấy lâu nay vẫn tìm kiếm nhưng không có kết quả.’

‘Cái...cái gì...người...người gạt ta...’ Lời của Lạc Sở Khí làm cho Lãnh Sát khó có thể tin được.

‘Thực sự, ta đi tìm hắn rất lâu rồi...’

Vận mệnh, người vô tình để cho ba người rơi vào vòng nước xoáy, cuối cùng là ai cũng mang trong mình thương tổn...

Lạc Sở Khí quay đầu nhìn Ngạn Lạc Thường đang thất thần ôm Yến Phàm Vũ.

47. Chương 46

Phụ thân, Thường Nhi không nghe theo lời người nói.

Thường Nhi đã chính tay bóp nát hạnh phúc của mình rồi.

Không còn Yến Phàm Vũ, cuộc sống này tựa địa ngục. Không còn y, Ngạn Lạc Thường hẳn sống há có ý nghĩa gì.

‘Vũ...ta đến với người...’ Lời vừa dứt, Ngạn Lạc Thường đem thanh kiếm đã đâm Yến Phàm Vũ một đường đâm thẳng vào bụng chính mình.

‘Lạc Thường ! Dừng lại !’ Sau lưng truyền đến âm thanh kinh hãi của Quân Khiêm, Ngạn Lạc Thường xoay người nhìn lại : ‘Khiêm...’

‘Thật là...’ Quân Khiêm tiến về phía Ngạn Lạc Thường cùng Yến Phàm Vũ, bắt mạch cho y : ‘Người a, chẳng lẽ người muốn mang theo cục cưng trong bụng đi tìm y ?’, sau đó liền lấy một khóa được uyển chuyển nuốt xuống.

‘Khiêm...người như thế nào...’

‘Vẫn nghĩ là đến cứu người, thật không nghĩ tới... ! Người a, không cần phải làm việc ngu xuẩn. Yến Phàm Vũ chính là một lòng muốn chứng kiến hài tử của hắn xuất thế, sẽ không dễ dàng rời đi đâu. Nếu ta đến muộn chút nữa, không biết người sẽ tự biến mình thành cái dạng gì. Hắn tỉnh dậy mà biết được, sẽ hối hận giết chết ta mất.’

‘Khiêm...’

‘Không có việc gì...’ Quân Khiêm ôn nhu xoa đầu Ngạn Lạc Thường. Xem ra, hắn đã hết hy vọng thật rồi. Thực tâm của Ngạn Lạc Thường, người đứng nhìn qua cũng biết đặt vào ai. Trong cuộc chiến này, hắn vẫn là nên rút lui.

‘Không nghĩ tới qua bao nhiêu năm...’ Lãnh Sát nhìn Ngạn Lạc Thường, lại quay sang nhìn Lạc Sở Khí. Chỉ vì hắn cứ mãi chấp nhất, Ngạn Tử không tổn thương hắn, hắn lại làm tổn thương Ngạn Lạc Thường. Sau này, bảo hắn làm sao đủ can đảm mà đối diện với Ngạn Tử dưới hoàng tuyền đây.

‘Lãnh Sát...dừng lại đi...hãy để hết thủy trở thành quá khứ!’

‘Phải không...quá khứ trôi qua...’ Thời gian chảy trôi kéo theo quá khứ xa rời, sẽ không còn thù oán, sẽ không còn thống khổ. Lãnh Sát lấy ra trước mặt một chiếc bọc được gói kín.

‘Đây là...’

‘Đây là toàn bộ kế hoạch của Tần Thọ...’

“VẬY NGƯỜI...”

“Ta sẽ rời đi, lưu lạc thiên nhai cũng tốt, ta sẽ biến mất trước mắt các người..’

‘Sư phụ!’ Ngạn Lạc Thường nhìn Lãnh Sát chuẩn bị rời đi, hốt hoảng gọi tên hắn. Cho dù nhiều năm qua, hắn đối với chính mình đơn giản chỉ là để trả thù, hắn làm chính mình tổn thương Vũ, nhưng nếu không phải có Lãnh Sát thì mình cũng chẳng sống được đến bây giờ. Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn âm thầm quan tâm. Như thế thì làm sao có thể hận hắn cho được.

‘Lạc Thường...’ Lãnh Sát đã cởi bỏ chiếc mặt nạ lạnh băng của mình, khôi phục lại bộ dáng ban đầu : ‘Lạc Thường, người được giải thoát rồi, người hãy trở lại bên cạnh Yến Phàm Vũ đi!’ Nói xong liền cười lên lưng Nhấp Hồn, biến mất trong chớp lát.

Xung quanh hắc ám, thân thể phả lệ nhẹ nhàng. Dù cho như vậy, y vẫn nghe thấy có người khóc, có người gọi tên y.

Là người sao? Thường? Người đang khóc? Người đang ở đây, vì ta ly khai mà thương tâm? Thực xin lỗi, là ta sai, ta không nên để người lại một mình, ta không nên làm người khóc! Ta muốn giúp người lau khô nước mắt, ta muốn nhìn thấy nụ cười của người. Bởi ta yêu người, ta muốn người có được hạnh phúc.

Ý thức chậm rãi khôi phục, Yến Phàm Vũ giật giật mi mắt. Có cái gì đó ấm áp nhỏ trên mặt y. Chậm rãi mở ra, cảnh vật trong mơ hồ dần trở nên rõ ràng ‘Thường...’ Gọi được tên ái nhân, dường như đã là cực hạn với y rồi.

Thấy Yến Phàm Vũ tỉnh lại, Ngạn Lạc Thường kích động vạn phần liền ôm thật chặt lấy y : ‘Người rốt cục cũng tỉnh lại, thật tốt quá...!’

‘Ta..ngô...’ Vừa định nhúc nhích thân thể, lại vô ý đụng đến vết thương đau nhói.

‘Người a, muốn chết thì cũng không cần phải tìm cách như vậy, thiếu chút nữa là trúng tim rồi. Chẳng lẽ người muốn rút lui, nhường Lạc Thường cho ta.’ Quân Khiêm ở một bên góp lời trên trọc.

‘Ta không sao...’

‘Người xem đi, Lạc Thường, một nam nhân nhẩn tâm như vậy. Người mặc kệ y đi, chúng ta quay trở lại Bách Hoa cốc.’ Quân Khiêm đứng dậy, bộ dáng muốn lôi kéo Ngạn Lạc Thường đi. Yến Phàm Vũ thấy thế, gấp đến độ mặc kệ đau đớn, nhảy lên ôm lấy Ngạn Lạc Thường : ‘Uy, uy...tiểu tử thôi, người muốn lừa dẫn lão bà của ta đi đâu!’

‘Lão bà của người? Ca ca à, ta nhớ hình như người không có bị thương ở đâu đi.’

‘Quân Khiêm, người đúng là tiểu tử nói không giữ lời, Không phải lúc trước người nói chỉ cần Lạc Thường nói chính miệng là thích ta, người sẽ bỏ cuộc sao.’

Nghe được lời này của Yến Phàm Vũ, Quân Khiêm lập tức nổi lên ya nghĩ xấu : ‘Khi nào, ai nghe được ta nói như thế a’

‘Các người đừng hết lại cho ta!’

Quân Khiêm lập tức á khẩu, Yến Phàm Vũ thì chết trân tại chỗ.

‘Hảo cho người Yến Phàm Vũ...ta nhọc công cứu người trở về mà người lại... Người cứ đứng ở đây cho ta...!’

‘Lạc Thường, người xem hán gian trá như vậy, đừng cùng hán ở một chỗ nữa...!’ Quân Khiêm nói rồi nhanh chóng sang chỗ Lạc Sở Khí.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Nhẹ nhàng ôm lấy Ngạn Lạc Thường, hương vị quen thuộc xộc vào trong mũi, tâm trạng nhất thời thả lỏng: ‘Ta không sao...Thường...thực sự không sao...’ Vốn là muốn trấn an, Yến Phàm Vũ ngoài ý muốn trông thấy những giọt nước nhỏ không ngừng rơi xuống tay.

‘Thường, người khóc?’ Ngẩng đầu lên nhìn, từ tròn khỏe mắt Ngạn Lạc Thường, hai dòng lệ mãnh liệt tuôn ra.

“Người khóc ta sẽ đau lòng...” Nâng tay lên, thau hán lau đi từng giọt lệ. Ngạn Lạc Thường yêu y, y bây giờ có thể hiểu được rồi.

‘Người...người muốn bỏ ta lại một mình sao? Cho nên mới đứng yên cho ta đắm...’

‘Không có, ta như thế nào lại nhẫn tâm...Người cùng hải tử còn cần ta, ta làm sao đành lòng để các người ở lại...’

‘Vũ...’ Ngắm nhìn khuôn mặt ôn nhu của Yến Phàm Vũ, Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng gọi tên. Nam nhân này chính là người mà hán muốn đời đời kiếp kiếp ở cùng.

‘Thường...Có thể nói lại một lần nữa không...Câu nói kia, lúc ta đã gần mất đi ý thức, ta nghe được người nói...’

‘Ta...ta có nói gì đâu...’

‘Ta nghe được! Ta nghe thấy người gọi tên ta, ta nghe thấy người nói như thế!’

‘Yến Phàm Vũ...người luôn làm cho ta cảm thấy bản thân mình thật kì quái...’ Ngạn Lạc Thường nhẹ nhàng nâng mặt lên, đặt lên đôi môi người trước mặt một nụ hôn dịu dàng.

‘Ta yêu người...’

48. Chương 47

Quân Khiêm thật làm cho người ta bội phục vì nhanh tay nhanh chân. Chỉ trong một thời gian ngắn đã chuẩn bị xong các thứ, từ xe ngựa, y phục, thuốc thang. Mọi người liền lên đường, chẳng mấy chốc đã về được Bạch Lộ y quán.

‘Lạc Thường, thật tốt quá, bọn họ đã đem người an toàn trở về...’

‘Ấn...Thanh Minh, ta đã trở về...’

Nghe được câu trả lời của Ngạn Lạc Thường, Hạ Thanh Minh có chút giật mình: “Lạc Thường, người nhớ ra ta rồi?”

“Ấn! Ta nhớ rõ người, người là Hạ Thanh Minh, bằng hữu tốt nhất của ta a!”

‘Thật tốt quá...’ Ôm chặt lấy Ngạn Lạc Thường, Hạ Thanh Minh trong lòng liền cảm thấy cao hứng đến khôn tả.

‘Được rồi, có gì vào nhà nói tiếp, Phàm Vũ còn đang trọng thương.’ Lạc Sở Khí nói trong khi nhìn Mộ Lăng Phi, ý muốn y đỡ Yến Phàm Vũ vào nhà. Tất cả mọi người đều vui vẻ, vất lại đằng sau quá khứ không mấy hạnh phúc.

‘Ngô...’ Ngạn Lạc Thường đột nhiên ôm bụng.

‘Làm sao vậy?’ Yến Phàm Vũ trông thấy Ngạn Lạc Thường thống khổ rên rỉ, nội tâm nhất thời dâng lên một trận đau đớn.

‘Đau...a...bụng ta đau quá...!’ Gắt gao ôm lấy bụng mình, Ngạn Lạc Thường khó khăn phun ra mấy chữ.

Hạ Thanh Minh chăm chú nhìn, liền phát hiện từ hạ thân Ngạn Lạc Thường chảy ra một thứ nước, hiển nhiên là thai thủy (nước ối) đã vỡ.

‘Đã đến lúc rồi sao! Nhanh, mau đỡ hân vào trong nhà, đứa trẻ đã muốn đi ra a!’

‘Cái gì...!’ Tất cả mọi người đều kinh sợ, phần nhiều là chưa chuẩn bị tâm lí sẵn sàng. Bạch Lộ y quán liền trải qua một phen gà bay chó sủa.

‘Sinh...Thường muốn sinh....đứa bé...’ Yến Phàm Vũ hẳn là bị dọa sợ không ít, nhưng hận nỗi, thương thể chưa hảo, cố hết sức cũng không sao nâng được Ngạn Lạc Thường dậy.

Quân Khiêm thấy vậy liền một phen ôm lấy Ngạn Lạc Thường: ‘Thanh Minh, người vào cùng ta, ta cần người giúp. Còn những người khác, mau đi đun nước nóng, càng nhiều càng tốt’, vừa nói vừa tiến vào phòng sinh đã chuẩn bị từ trước, nhả tâm đóng kín cửa, mặc những người bên ngoài chỉ biết lo lắng đứng đợi.

‘Ngô...’ Từng trận đau đớn dâng lên như thủy triều, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, thắm đẫm chăn nệm. Theo như Quân Khiêm quan sát, hạ thể Ngạn Lạc Thường đã mở ra ít nhiều, một tay liền xoa xoa trên bụng nhằm thuận thai vị: ‘Lạc Thường, thả lỏng người, thở sâu’.

Đau đớn chưa từng trải qua từ trước đến nay. Ngạn Lạc Thường toàn thân run rẩy, hai tay nắm chặt lấy nệm giường trắng bạch, trong bụng hân, đứa bé chần chừ mãi không chịu đi ra.

Dùng sức rồi lại dùng sức, hân chỉ biết cố gắng không ngừng để đẩy đứa trẻ ra khỏi người, nội tâm không ngừng nghĩ đến Yến Phàm Vũ để có thêm sức mạnh.

Không biết đã qua bao lâu, trong phòng chỉ truyền ra tiếng rên rỉ nén đau làm cho Yến Phàm Vũ gấp đến độ như kiến ngồi trên chảo, thực sự hận chính mình không thể ở cạnh hân lúc này, không thể thay hân tiếp nhận đau đớn. Bao thau nước nóng cùng khăn trắng đem vào, khi đi ra lại nhiễm một màu máu đỏ tươi.

‘Nhìn thấy, đã nhìn thấy đầu đứa bé, Lạc Thường, người lại dùng sức thêm một lần nữa!’

‘A...A...A...’ Dùng hết sức mạnh có từ trước đến nay, Ngạn Lạc Thường bỗng bật người dậy, dồn sức xuống dưới, tiếp đó, một vật thể theo hạ thân hân trượt ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, tiếng trẻ con khóc nỉ non vang vọng khắp căn phòng: ‘Oa...oa...oa’

Ngạn Lạc Thường thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên lại thấy bụng đau nhói, khiếp sợ gọi: ‘Thanh Minh...hình như còn...còn một đứa nữa...’

Hạ Thanh Minh nghe được, nhanh chóng chấn tĩnh kinh hãi, chuyển đứa bé cho Quân Khiêm tẩy rửa, chính mình ra giúp Ngạn Lạc Thường tiếp sinh đứa thứ hai. Do lần sinh trước, huyết khẩu đã mở rộng ra rất nhiều nên lần sinh này diễn ra rất nhanh. Chẳng mấy chốc, đứa bé thứ hai đã cất tiếng khóc chào đời. Đến lúc đấy, Ngạn Lạc Thường mới thấy trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Yến Phàm Vũ nghe thấy tiếng khóc, không thể kìm được đã sớm nhảy vào trong phòng mặc lời can ngăn của mọi người. Không khí vẫn lên mùi máu tươi. Run run tiến lại gần Ngạn Lạc Thường, khê khàng gạt đi lọn tóc bết mồ hôi trên má hân, sau đó cầm chặt tay hân, đặt một nụ hôn lên trán, ôn nhu nói: ‘Lạc Thường, cảm ơn người. Người vất vả rồi.’

Ngạn Lạc Thường suy yếu nằm trên giường thở dốc, khuôn mặt trắng bạch vẫn không giấu nổi nét hạnh phúc: ‘Vũ...ta muốn...nhìn con...!’

Yến Phàm Vũ nhanh chóng tiếp hai đứa trẻ đã được tẩy rửa sạch sẽ từ tay Hạ Thanh Minh, đặt chúng xuống cạnh Ngạn Lạc Thường.

Nhẹ nhàng nhìn ngắm con của mình, một thứ tình cảm bỗng trào dâng trong tim Ngạn Lạc Thường. Đây là con của Vũ với hân, là kết tinh tình yêu của hai người: ‘Thật đúng là hầu tử, da vừa đỏ vừa nhẵn...’

‘Trẻ con trong thiên hạ mới sinh ra đều như vậy a. Hai đứa là con của ta và người, sau này lớn lên chắc cũng đẹp không kém hai vị phụ thân của nó đâu.’ Yến Phàm Vũ tự phụ nói, âm thanh không giấu nổi sự vui mừng cùng yêu thương không tả.

‘Người trước tiên đem bọn trẻ ra ngoài để vú em cho ăn, cũng là để Lạc Thường nghỉ ngơi, hẳn đã mệt rất nhiều sức rồi.’ Hạ Thanh Minh thực sự không muốn chen vào khung cảnh hạnh phúc của nhà bốn người đó nhưng vẫn phải lên tiếng vì sức khỏe của Ngạn Lạc Thường.

‘Người hãy nghỉ ngơi cho khỏe. Ta đem bọn trẻ ra ngoài trước. Lạc Thường, ta yêu người!’ Yến Phàm Vũ đặt lên đôi môi Ngạn Lạc Thường một nụ hôn phớt, thay hẳn ôm chần thật kĩ rồi bế bọn trẻ đi ra.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ chiều cổ người cùng con thật tốt, Thường.....

49. Chương 48

Từ lúc Ngạn Lạc Thường sinh hài tử đến nay đã qua một thời gian. Trong thời gian ấy, rất nhiều biến cố đã xảy ra, thế lực của Tần Thọ bị Tiêu Dao sơn trang tiêu diệt từng chút một, đến nay dường như đã không còn gì đáng ngại. Tần Thọ phải đem theo Tần Nhị Thế, chạy trốn sang nơi khác.

Ngạn Lạc Thường cùng hai hài tử đã theo Yến Phàm Vũ trở về Phi Yến sơn trang, khôi phục lại cuộc sống giống như trước đây.

Hiện giờ, Ngạn Lạc Thường đang ngồi trong phòng và đối diện với hẳn chính là Lạc Sở Khí.

Qua Lãnh Sát, Lạc Sở Khí đã biết được, Ngạn Lạc Thường chính là con của hẳn cũng Ngạn Tử. Nhiều năm như vậy, Ngạn Tử đã phải ngậm đắng nuốt cay, còn phải đem theo Lạc Thường, cuộc sống chắt chắt không dễ dàng gì. Thật đáng hận khi chính mình lần cuối cũng không được gặp mặt hẳn.

Ngạn Lạc Thường trước sau đều im lặng không nói gì. Nhớ lại lúc bé, hẳn đã biết được mình chính là do phụ thân sinh ra. Hẳn đã ao ước rất nhiều được gặp gỡ vị phụ thân còn lại, bởi vị phụ thân ấy tuy làm cho phụ thân hẳn thống khổ nhưng vẫn yêu thương không dứt. Hôm nay được gặp rồi, bao nhiêu câu chữ trong đầu lại không thể thốt ra thành lời.

‘Lạc Thường...Nhiều năm qua, người đã chịu không ít khổ rồi....Ta biết rõ, ta không đủ tư cách làm một người cha. Người lớn như vậy rồi mà ta vẫn chưa chiều cổ người được một ngày. Bất quá, hiện tại người có thể cùng Phàm Vũ ở cùng một chỗ, ta cũng thật cao hứng. Y nhất định sẽ hảo hảo quan tâm, chăm sóc người chu đáo....’ Lạc Sở Khí đứng lên, quay người định ly khai, tuy nhiên trong nội tâm vẫn không ngừng mong chờ Lạc Thường sẽ giữ hẳn lại.

‘Chờ một chút...’ Đúng lúc Lạc Sở Khí đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Ngạn Lạc Thường đột nhiên lên tiếng.

‘Chờ một chút. Ta muốn hỏi...ta thực là con người sao...?’

‘Người không tin sao... Người là con của Ngạn Tử, trên người người còn mang tín vật của ta trao cho Ngạn Tử. Người chắc chắn là con của Lạc Sở Khí ta.’

‘Phải không...’ Ngạn Lạc Thường nhìn xuống bên hông mình, rồi lại ngó qua Lạc Sở Khí, hai khối ngọc bội giống nhau như đúc, chỉ khác duy nhất một chỗ, đó là tên khắc trên đấy. Khối của hẳn đeo khắc chữ ‘Khí’ còn của Lạc Sở Khí là ‘Tử’. Tay không khỏi cầm chặt lấy ngọc bội, cảm giác mát rượi theo đó truyền thẳng lên. Đó đích thực là phụ thân của hẳn, là người phụ thân hẳn mong nhớ bấy lâu nay.

‘Về sau, người hãy đến chơi với ta nhiều hơn một chút, phụ thân.’

Ngạn Lạc Thường chậm rãi nói từng chữ, làm cho Lạc Sở Khí kích động không thôi. Ôn nhu xoa đầu hẳn, Lạc Sở Khí nở một nụ cười mãn nguyện : ‘Àn, nhất định là như thế...’

Ngoài cửa, Yến Phàm Vũ tựa mình vào tường, ngẩng mặt lên ngắm trời xanh.

Cuộc sống yên bình này, chính là cuộc sống của y cùng Lạc Thường và hai hài tử.

Hai cái tiểu tử Yến gia chẳng mấy chốc đã đầy tháng. Phi Yến sơn trang được dịp nhộn nhịp lớn nhất từ trước đến nay.

Từ mấy ngày trước, Thích Bá đã sai người dọn dẹp, sửa sang mọi thứ trong sơn trang. So với lần đầy tháng của tiểu Mộ Thanh phải cảnh giác cao độ, lần này lại vui chơi thoải mái hơn rất nhiều.

Trong phòng, Ngạn Lạc Thường cùng Hạ Thanh Minh đàn cấp hai tiểu đồng tây thay quần áo mới. Đệ đệ sinh sau có một chút, lại nhu thuận cực kì, không hề khóc nháo, chỉ giương đôi mắt to tròn, đen láy, nhìn vị phụ thân đang chật vật thay quần áo cho vị thân ca ca đang không ngừng ngó ngoáy, thỉnh thoảng lại cười rộ đầy vui thích.

‘Ồi chào ! Lạc ca ca, cực cưng, cực cưng cười lên trong đẹp quá!’ Mộ Hạ vui sướng sờ sờ lên khuôn mặt tiểu bảo bảo. Cảm giác đúng là rất thích, phấn nộn, mềm mềm vô cùng. Mộ Hạ phải kiềm nén vô cùng mới không cắn lên cái mà trắng hồng ấy.

‘Lạc Thường, tới giúp ta một chút...’ H hạ Thanh Minh lên tiếng, Ngạn Lạc Thường đem hài tử đặt cẩn thận lên giường, rồi qua chỗ Hạ Thanh Minh. Tiểu Mộ Hạ của chúng ta sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này....

‘Hắc hắc, cực cưng, Hạ ca ca đem người đi chơi a.’ Mộ Hạ lặng lẽ ôm lấy tiểu bảo bảo, lén chuồn ra khỏi phòng, nhưng không vội đi ngay mà trốn ở một góc gần đó.

Ngay sau đó, Yến Phàm Vũ cùng Mộ Lăng Phi tiến vào: ‘Đã chuẩn bị xong chưa?’

‘Tất cả tốt rồi...’ Lạc Thường ôm lấy cực cưng, đặt vào trong tay Yến Phàm Vũ. Tiếp nhận đứa con, Yến Phàm Vũ không khỏi một phen tròn mắt, làm cho cực cưng cười khanh khách không thôi.

‘Phàm Vũ, không phải trước kia người nói ca ca người sung hài nhi quá, chẳng phải bây giờ người còn hơn cả ta sao...’

‘Phi ca, ta còn sợ như vậy còn không đủ a...’ Đích xác là như vậy, Yến Phàm Vũ luôn mong muốn, từng khắc từng giờ, Lạc Thường và bọn trẻ sẽ được sống trong hạnh phúc. Đây cũng là trách nhiệm của một người phụ thân như hắn.

Cái này là hạnh phúc sao. Nếu như không có Yến Phàm Vũ, cuộc đời mình đâu có tốt đẹp như vậy. Nhìn khuôn mặt Yến Phàm Vũ cùng hài tử giống nhau như hai giọt nước, Ngạn Lạc Thường cười cười. Ly khai tình phong huyết vũ giang hồ, ly khai đao quang kiếm ảnh, mỗi ngày yên bình cùng Yến Phàm Vũ, hạnh phúc, nguyên lại lại đơn giản như vậy.

‘Đúng rồi, tên của bọn nhỏ, người đã nghĩ được chưa?’ Ôm lấy Mộ Thanh, Hạ Thanh Minh sực nhớ ra liền hỏi Yến Phàm Vũ.

‘Tên ta đã nghĩ rất kĩ...’ Yến Phàm Vũ nhìn Ngạn Lạc Thường mỉm cười ‘Ca ca là Yến Lạc Minh, đệ đệ là Yến Lạc Vũ.’

Lạc Minh...Lạc Vũ...

Nghe được tên của hài tử, Ngạn Lạc Thường giật mình quay sang nhìn, nhưng Yến Phàm Vũ chỉ là nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn mà không nói gì. Cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần giải thích...

Đang muốn đi vào ôm Lạc Vũ ra, Ngạn Lạc Thường kêu lên thất thanh: ‘Lạc Vũ, Lạc Vũ không thấy đâu nữa!’

‘Cái gì!’ Tất cả mọi người đều kinh hãi.

‘Chuyện gì đã xảy ra!’ Yến Phàm Vũ nhanh chóng giao Lạc Minh cho Ngạn Lạc Thường “Tử Điều, Hoàng Cận, các người mau đi tìm cho ta. Bằng mọi cách phải đem tiểu thiếu gia an toàn trở về!”

‘Tuân mệnh!’

Yến Lạc Vũ biến mất, mọi người trong sơn trang đều khiếp sợ, không ai bảo ai tỏa ra khắp nơi để tìm kiếm. Lạc Vũ của chúng ta, đương nhiên lúc này...

“Vũ nhi...Bảo bối của ta...Vũ Nhi...” Hạ Nhi ôm Yến Lạc Vũ trốn trốn tránh tránh sau hòn giả sơn ở hậu viện ít ai lui tới, thỉnh thoảng lại hôn nhẹ, sờ sờ tiểu bảo bảo trong ngực.

‘Vũ nhi, ta rất thích người. Sau này ta sẽ nói với Lạc ca ca cho ta thú người. Lạc ca ca hiểu ta nhất, sẽ không từ chối đâu.

Một câu chuyện khác bắt đầu....

CHÍNH VĂN HOÀN

50. Chương 49: Phiên Ngoại 1

Thoắt cái sáu năm đã trôi qua....

Tại khoảnh sân nhỏ sau hậu viện, một thân ảnh nho nhỏ đang ráng hết sức đuổi theo quả bóng.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một bóng đen, đem quả bóng nhặt lên, cười tủm tỉm đưa cho đối phương: ‘Vũ nhi, cho người...’

Hài tử kia cẩn cẩn dục dục nhìn cái người lớn hơn mình vài tuổi ở trước mặt. Mộ Hạ ca ca cũng chẳng tốt đẹp gì, từ nhỏ đến lớn chỉ một mực theo sau bám lấy mình, bộ dáng cười cười trông rất giống mấy công tử hay trêu hoa ghẹo nguyệt mà bản thân thường thấy trong thành.

Lừa lừa giật nhanh lấy quả bóng, Yến Lạc Vũ xoay đầu bỏ chạy thật nhanh.

‘Ai, Vũ nhi, người chờ ta một chút a...’ Mộ Hạ thi triển khinh công, trong nháy mắt đã đuổi kịp, giơ tay ra liêu liêu ôm lấy tiểu bảo bảo lấu lỉnh kia.

‘Người...Người thả ta ra! Mộ Hạ ca ca, mau thả ta xuống...’ Tiểu Vũ nhi không an phận đá loạn lên. Mộ Hạ vẫn là cái bộ dáng cười thích chí: ‘Lạc Vũ, người gọi ta là gì? Nói qua bao nhiêu lần, vẫn là không chịu sửa sao. Nếu người không gọi đúng, ta nhất định sẽ không buông tay.’

‘Ấn...Hạ, thả ta xuống...’ Mặc dù không tình nguyện một chút nào, Yến Lạc Vũ vẫn là ngoan ngoãn mở miệng theo đúng ý người kia.

‘Ấn, thực đáng yêu!’ Mộ Hạ nhẹ nhàng hôn lên trán Yến Lạc Vũ một cái mới chịu bỏ xuống. Bụng lấy trán vừa bị hôn, Yến Lạc Vũ nhìn nhìn Mộ Hạ, mặt dần dần đỏ lên, cuối cùng không chịu được mà chạy đi mất.

Nhìn bóng lưng của tiểu đồng tây vừa bị mình dọa cho xấu hổ, Mộ Hạ không khỏi vui mừng cười vang.

Bỗng nhiên sau lưng tiếng bước chân dồn dập truyền tới: ‘Ca ca, ca ca!’

‘Thanh Nhi? Người làm sao vậy?’

Thoảng cái, Mộ Thanh đã nhào vào lòng Mộ Hạ, không kịp thở đã nói một tràng: ‘Ca ca, người không được nói cho ai biết ta ở đây a!’ rồi một đường chạy theo hướng mà Yến Lạc Vũ vừa chạy.

‘Cái này...rất cục là sao...?’ Cảm giác nghi hoặc đang giãy lên, lại nhìn thấy người phía sau chạy đến, Mộ Hạ thoáng chốc mình bạch tất cả.

‘Hạ ca ca, người ở đây, vậy Thanh ở đâu a?’ Tiểu tử bưng bưng khí thế vặn hỏi, làm cho người ta không thể ngờ tới tiểu tử này mới có sáu tuổi. Rõ ràng là sinh cùng ngày với tiểu Vũ Nhi, sao một chút đáng yêu cũng không có vậy.

‘Người...tiểu quỷ này, ta xem là Thanh Nhi bị bộ dáng này của người dọa cho chạy mất đi. Ta xem người làm sao tìm được hần.’ Mộ Hạ gõ gõ đầu Yến Lạc Minh.

‘Đau~ Hạ ca ca, người không thể nhẹ tay hơn một chút sao...Trước tiên nói cho đệ biết, Thanh đang ở đâu? Đệ còn vừa mới trông thấy hần xong...’

‘Không biết, ta không có trông thấy.’

‘Ân...Hạ ca ca, huynh không phải gạt đệ....Quả nhiên, huynh quên mất đệ chính là huynh trưởng của tiểu Vũ Nhi a...’

‘Người...Tiểu quỷ này! Người mà ở sau lưng giật dây làm Vũ nhi không thèm để ý đến ta, xem ta chính người như thế nào. Mấy ngày vừa qua, không phải người đã nói gì chứ, trách sao Vũ Nhi cứ nhìn thấy ta là chạy.’

‘Cái gì a! Rõ ràng huynh không tốt còn nghi ngờ đệ nói xấu huynh. Ngược lại, chính huynh mới nói xấu đệ trước mặt Thanh. Hẳn là thấy đệ mới bỏ chạy.’

‘Người cũng....?’ Nghe được Yến Lạc Minh kể khổ, Mộ Hạ thoáng có chút kinh ngạc, đương nhiên, Yến Lạc Minh cũng giật mình.

‘Nói như vậy hai chúng ta...’

‘Nguyên lại hai chúng ta đồng dạng a...’ Võ vờ vai Yến Lạc Minh, Mộ Hạ cười cười.

‘Nói như vậy...’ Yến Lạc Minh đảo đảo hai mắt, tựa hồ như nghĩ ra cái gì đó ‘Tại sao chúng ta không hợp tác với nhau. Đệ đem Vũ Nhi cho huynh, huynh đem Thanh cho đệ.’

‘Thực sự có thể sao?’ Mộ Hạ hai mắt nhất thời sáng rực.

‘Đó là chúng ta tương trợ lẫn nhau, có phúc cùng hưởng a.’

‘Hảo, cứ làm như thế đi. Chúng ta đi tìm bọn họ.’

Mộ Thanh ngồi trong đình hướng ra Liên Hoa trì, chậm rãi ăn bữa sáng, Yến Lạc Vũ vuốt vuốt đầu, thỉnh thoảng ăn miếng điểm tâm Mộ Thanh đưa tới.

‘Thanh, gần đây...Hạ ca ca luôn theo đuổi ta, ỷ vào khinh công so với ta hảo hơn, mỗi sáng đều trêu ta. Chẳng lẽ, ta phải chịu bị khi dễ như vậy sao?’

‘Không nên tức giận a, ca ca là vì yêu mến Vũ nhi nên mới như vậy. Ngược lại ta mỗi sáng đều bị tên Yến Lạc Minh bám theo, chỉ hận không thể một cước đá bay hắn.’

‘Hai chúng ta thật là, ai...’ Bất đắc dĩ thở dài, Yến Lạc Vũ lắc lắc cái đầu nhỏ.

‘Xem ra chúng ta phải cùng nhau hợp tác, chạy trốn sẽ dễ dàng hơn.’

‘Được, chúng ta phải cùng nhau cố gắng a!’

‘Đi tìm nương a, ở chỗ này bọn họ nhất định sẽ tìm thấy ngay.’

Trong gian phòng của Hạ Thanh Minh, không khí nhất thời rất ám muội. Mộ Lăng Phi một tay đã luôn vào trong vạt áo đối phương.

‘Phi...người làm gì...?’

‘Minh... đã lâu rồi chúng ta không gần gũi, ta rất nhớ người a....’ Mộ Lăng Phi vừa nói, bàn tay đã không yên phận mà tại trên ngực Hạ Thanh Minh vuốt loạn.

‘Dừng tay...bọn nhỏ...’

‘Không có việc gì, ta đã đóng cửa...’

Quần áo dần dần cởi hết, lộ ra da thịt trắng nõn. Mộ Lăng Phi từng chút, từng chút hôn lên mọi chỗ trên da thịt Hạ Thanh Minh. Hơi thở nóng ẩm phả lên không khỏi làm cho Hạ Thanh Minh run rẩy, thuận thể xoay người, ngay lập tức nhìn thấy đôi mắt thâm tình kia.

‘Thanh Minh, ta yêu người...’ Nhẹ nhàng lặp đi lặp lại những lời này bên tai ái nhân, đôi môi hai người đã kề sát nhau, mạnh mẽ giao triền, thỉnh thoảng lại tuôn ra ngoài những âm thanh dâm mỹ.

Trong phòng cảnh xuân vô hạn, ngoài cửa, hai tiểu hài tử lại chụm đầu vào nhau thì thảo bàn luận.

‘Thanh...cái kia...chúng ta là đến không đúng lúc rồi...’ Lạc Vũ vỗ vỗ vai Mộ Thanh.

‘Hắc hắc, hẳn là cha cùng nương có chuyện muốn làm a...’

‘Hay là đến chỗ nương ta...’

‘Được đấy...’

Hai tiểu hài tử thức thời rút lui cho hai vị phụ thân của chúng có thời gian mà thỏa mãn chính mình.

Tại gian phòng của Ngạn Lạc Thường.

Ngạn Lạc Thường chăm chú xem sách, Yến Phàm Vũ thì nhàn chán nằm dài trên giường: ‘Thường, ta đưa người đi chơi a, lâu như vậy người cũng chưa đi ra ngoài...’

‘Chính là, nếu ta cùng người xuất môn, mọi việc đều giao lại cho Thanh Minh, hẳn sẽ hội một chết đi.’ Ngạn Lạc Thường một bên giở sách, một bên trả lời.

‘Ta và người...’ chưa nghe được hết câu, Ngạn Lạc Thường đã thấy bóng đen đổ trước mặt. Vừa ngẩng đầu lên, một đôi môi đã hạ xuống, chuẩn xác mà bắt lấy môi hắn. Đầu lưỡi nhanh chóng thâm nhập vào trong, như cuồng phong mà chiếm giữ mọi góc ngách trong khoang miệng nóng bỏng. Làm loạn đến cả nửa ngày, rút cục Ngạn Lạc Thường không thể chịu nổi mà đẩy cái người bướng bỉnh kia ra.

‘Được không? Thường, ta nghĩ muốn người!’ Yến Phàm Vũ một tay nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt Ngạn Lạc Thường, một tay vẫn ôn nhu ở thắt lưng hắn mà vuốt ve.

‘Thiệt là...!’ Bất đắc dĩ thở dài, Ngạn Lạc Thường thuận thế đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của nam nhân trước mặt.

‘Thường...’ Chứng kiến Ngạn Lạc Thường hiếm khi chủ động như vậy, Yến Phàm Vũ cười đến sáng lạn, cúi xuống ôm lấy thân thể kia nhanh chóng đi về phía giường.

Ngoài cửa, có hai người đã sớm hóa đá.

‘Hạ ca ca, cha cùng nương là đang làm gì...?’

‘Ha ha, người còn nhỏ, không hiểu cũng phải. Nguyên lai còn có phương pháp này, lần sau ta cũng phải thử mới được.’ Mộ Hạ cười sảng khoái nhưng vẫn hạ thấp giọng, sợ hai vị phụ thân đại nhân bên trong phát hiện ra.

‘Ai, xem ra bọn họ còn có việc, chúng ta không cần phải quấy rầy bọn họ...’

‘Chính xác, nương ta có lẽ không bận việc, ta cùng người đến đó.’ Mộ Hạ lời kéo Yến Lạc Minh.

Chuyện gì sẽ xảy ra trên đường đi....

‘Ách...’

‘Cái kia...’

‘Ngô...’

‘Hắc hắc hắc...’

Tám mắt nhìn nhau, một bên thì sáng rực, một bên thì hận một nỗi không thể biến mất ngay lập tức.

‘Thanh, người là đến tìm ta...’

‘Một...hai...ba...chạy!’ Yến Lạc Vũ cùng Mộ Thanh liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng xoay người bỏ chạy.

‘Hạ ca ca, người xem, làm sao bây giờ?’

‘Ha ha, Vũ Nhi, bảo bối của ta, người tưởng sẽ chạy được sao?’ Mộ Hạ khé mọi lộ ra ý cười.

‘Hạ ca ca, nói như vậy người...’

‘Đừng nói nhiều, tiểu tử, người đã từng học qua khinh công đi.’

‘Mấy ngày trước vừa cùng nương học...’

‘VẬY còn ngần ra đây làm gì, mau đuổi theo a...’ Mộ Hạ cùng Yên Lạc Minh nhìn nhau gian trá, trong nháy mắt thi triển khinh công đuổi theo thiên hạ của mình.

‘Hô...hô...Vũ Nhi, bọn họ sắp đuổi đến nơi...’

‘Đừng dừng lại, Thanh, dừng lại là thảm đó...’ Mộ Hạ không ăn tươi mình mới là lạ.

‘Rất thảm...’ Nghe thấy từ đó, Mộ Thanh không khỏi cảm thấy khủng bố.

Không cần phải...

‘Ta...ta nói không cần...’ Hai thân ảnh hô to một tiếng rồi lấy hết sức mình lao vụt về phía trước...

51. Chương 50: Phiên Ngoại 2

Đêm hè, bầu trời một mảnh yên tĩnh. Lạc Thường lẳng lặng nằm ở góc nhà, ngơ ngác nhìn bóng đêm đen kịt.

Từng làn gió thoảng qua, mơn trớn da thịt. Thực thoải mái, mí mắt nặng dần...

Một cảm giác quen thuộc xông lên trong tâm trí.

Quá lâu...

Đã quá lâu không còn cái cảm giác ấy...

‘Phụ thân, tại sao người ta lại đối xử với mình như vậy?’

Ngạn Tử ôn nhu xoa đầu đứa con, nhàn nhạt nở nụ cười.

Đau khổ nhưng cũng có hạnh phúc. Đau khổ nhưng không muốn buông xuôi.

Lạc Thường khó hiểu nhìn phụ thân. Hắn không rõ phụ thân đang nghĩ gì.

Lạc Thường khi còn nhỏ đã biết được thể chất đặc thù của mình. Tây Nạp tộc, một chủng tộc bị người đời khinh rẻ, nam cũng như nữ đều có khả năng dự cảm. Mỗi Tây Nạp tộc nhân đều mang trên mình một hình xăm biểu tượng. Khi mang thai, hình xăm đó sẽ chuyển sang màu đỏ tươi, so với màu máu không có gì khác biệt.

Bởi vì thân phận như vậy, hắn không thể cùng những hài tử đồng trang lứa chơi đùa. Cẩn cẩn dục dục để không bị phát hiện bản thân mang trong mình khả năng kì dị. Nhiều năm qua, Lạc Thường đều theo phụ thân bốn ba khắp chốn. Về sau, phụ thân do tìm hiểu được đã đem hắn về thôn xóm của Tây Nạp tộc để sinh sống.

Nằm sâu trong rừng núi, người trong thôn cơ bản không có liên lạc gì với ngoại giới. Một phần cũng bởi vì họ biết rõ, một khi thân phận bại lộ sẽ dẫn đến họa diệt vong. Trong thôn, phần lớn là Tây Nạp tộc nhân, nhưng cũng có người thường. Họ đều vì yêu Tây Nạp tộc nhân mà tình nguyện ẩn thân nơi núi rừng hoang dã.

Khi lần đầu tiên theo phụ thân vào thôn, mọi người tựa như đối với phụ thân vô cùng tôn kính. Lạc Thường đi phía sau cũng không khỏi hãnh diện. Thôn không lớn, chỉ vài ngày, Lạc Thường đã nhận thức hết mọi

người. Mỗi sáng sớm khi vừa thức dậy, hắn sẽ cùng phụ thân vào rừng hái thuốc. Cuộc sống trôi qua thật êm đềm.

Hắn cùng phụ thân ở chung một phòng. Vì sợ hắn buổi tối ngủ không may rơi xuống đất, phụ thân để hắn nằm phía trong.

Vừa nghe tiếng chim hót râm ran, Lạc Thường đã từ trong chăn chui đầu ra, vắn vẹo thân thể của mình, vuốt vuốt đôi mắt còn đang ngái ngủ, hướng bên phụ thân mà gọi: ‘Phụ thân...’, bàn tay nhỏ bé đầy đặn, hắn muốn gọi phụ thân dậy.

Lạc Thường ngày thường thức dậy cũng không coi là sớm, sở dĩ hôm nay dậy sớm như vậy bởi...hôm nay là sinh nhật hắn, phụ thân hứa sẽ dẫn hắn ra ngoài chơi.

‘Phụ thân...’ nhu nhu phát ra âm thanh, Lạc Thường muốn đánh thức phụ thân dậy. Hắn biết rõ phụ thân mỗi ngày đều làm việc vất vả, hắn cũng biết mình gây cho phụ thân không ít phiền toái làm cho phụ thân mệt chết, nhưng để phụ thân ngủ nữa, phụ thân quên mất dẫn hắn đi chơi thì sao. Dù sao một năm mới có một lần, phụ thân sẽ dẫn hắn chợ, mua cho hắn một ít đồ đặc mới. Thân thể nhỏ nhỏ áp lên, Lạc Thường tựa hồ đem cả bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve gò má phụ thân: ‘Phụ thân...phụ thân...’ Nhìn phụ thân đến một chút cũng không chịu động, Lạc Thường có chút nóng nảy.

Qua hồi lâu, Ngạn Tử cũng mở mắt, khoe miệng còn mang theo ý cười: ‘Thường nhi...’, nhẹ nhàng ôm hắn trong ngực, gọi tên của hắn ‘Hôm nay chính là sinh nhật sáu tuổi của ngươi...’

Cười cười ôm cổ phụ thân, hôn chụt lên má, hắn nóng vội hỏi: ‘Phụ thân, khi nào thì chúng ta xuống chợ?’

‘Trước tiên rửa mặt, ăn sáng đã. Thường Nhi, ngươi nóng vội cái gì, cả ngày hôm nay, phụ thân sẽ nghe theo ngươi.’

‘Phụ thân, ngươi mang Thường Nhi vào chợ trong thành nha. Thường Nhi nghe Triệu thúc thúc nói, chợ ở đó rất lớn, cái gì cũng đẹp, đồ ăn nào cũng ngon a...Phụ thân, phụ thân...’ Bàn tay nhỏ bé không an phận túm lấy vạt áo mà lắc tới lắc lui, nhìn cũng biết chủ nhân nó hưng phấn đến mức độ nào.

‘Hảo, hảo!’ Ngạn Tử đem Lạc Thường để trên giường, thay hắn chỉnh trang mọi thứ thật tốt: ‘Hôm nay phụ thân mang ngươi ra chợ, cho ngươi ăn thảo thích!’

‘Ấn!’ Lạc Thường ngồi im cho phụ thân thay y phục cho mình, rồi một phen nhào từ trên giường xuống, kéo phụ thân đi rửa mặt, ăn sáng.

Tây Nạp tộc cách chợ rất xa, trên đường đi, để Lạc Thường trước mặt, Ngạn Tử nói: ‘Thường Nhi, ngươi còn nhớ lúc đi phụ thân đã nói gì không?’

‘Ấn...’ Lạc Thường nhẹ gật đầu, duỗi bàn tay nhỏ bé bắt đầu đếm: ‘Phải ngoan ngoãn nghe lời phụ thân, không được chạy loạn, phải cẩn thận không cho người khác nhìn thấy hình xăm, không được tiết lộ cho người khác mình là Tây Nạp tộc nhân.’

‘Đúng rồi, Thường Nhi phải nhớ kỹ những điều này...Nếu thân phận bị bại lộ, không chỉ chúng ta mà còn những người trong thôn cũng sẽ gặp nguy hiểm. Thường Nhi tuyệt không muốn những người trong thôn bị tổn thương đúng không?’

‘Phụ thân, vì cái gì những người kia lại muốn đuổi giết chúng ta.?’ Lạc Thường nâng lên cái đầu nhỏ có chút khó hiểu.

‘Bởi vì chúng ta vi phạm lễ thường của nhân sinh...’ Có chút bất đắc dĩ thở dài, Ngạn Tử xoa xoa đầu đứa con: ‘Trời đất sinh ra con người, nam nữ phối hợp là âm dương nhất thể, nhưng Tây Nạp tộc nhân chúng ta, nam nhân cũng có thể sinh con, đó là nghịch thiên.’

‘Chính là chúng ta không có làm sai gì a....Mọi người ở cùng một chỗ không phải rất hạnh phúc hay sao. Như Triệu thúc thúc bọn họ ấy...’

‘Nếu như mỗi người đều mang ý nghĩ đơn giản như vậy, chúng ta đã có cuộc sống yên bình như trước kia.’ Kéo đứa con vào trong ngực, Ngạn Tử khẽ thở dài.

‘Cũng không hẳn là như vậy...Lạc Thường, người có hai phụ thân, phụ thân kia của người rất yêu chúng ta, nhưng chúng ta ở cạnh hắn sẽ gây cho hắn bất hạnh... Thường Nhi, hãy nhớ kĩ, không phải phụ thân kia không cần người, mà là ta ích kỉ đem người đi. Cho nên, không cần phải hận hắn.’

‘Phụ thân không ích kỉ...Thường Nhi yêu cả hai người...’

Phụ tử hai người cười trên lưng ngựa, chầm rãi tiến vào thành.

Chợ thực náo nhiệt, Lạc Thường một lần nữa khẳng định lời nói của Triệu thúc thúc. Bởi vì rất nhiều người, hai cha con xuống ngựa đi bộ. Lạc Thường bị cảnh vật chung quanh lôi kéo sự chú ý. Trên đường phố, người đi lại nhộn nhịp, hai bên bày đầy sạp hàng, còn có rất nhiều cô nương xinh đẹp... Ngạn Tử một bên quan sát đứa con, biểu tình ngạc nhiên, miệng mở to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, thật đáng yêu.

“Thường Nhi, người thấy thế nào?”

‘Ấn, phụ thân, thật nhiều người a...’ Lạc Thường phấn khích nhìn, lúc thì chăm chú xem vật phẩm muôn sắc màu của người bán hàng rong phía trước, chốc thì quay sang các món ăn ngon miệng.

Hai người đi dạo vòng quanh, Ngạn Tử mua rất nhiều đồ ăn cho Lạc Thường đem về cấp bọn nhỏ trong thôn. Đồng thời, hắn cũng hỏi xem Lạc Thường muốn gì để cấp hắn làm quà sinh nhật, chính là Lạc Thường đã bị nhiều thứ hấp dẫn cám dỗ, đến cuối cùng cũng không biết mình thích cái gì.

‘Linh linh...linh linh linh...’ Đột nhiên, một chuỗi âm thanh thanh thúy vang lên rơi vào tai Lạc Thường làm hắn hiếu kì ngẩng đầu lên xem. Trên sạp hàng của một người bán rong, treo lủng lẳng vài chiếc chuông rất đẹp, đang đung đưa trong gió, phát ra những âm thanh ngân nga không dứt.

‘Phụ thân...’ Lạc Thường kéo kéo tay áo Ngạn Tử.

‘Làm sao vậy?’ Ngạn Tử có chút khó hiểu, nhíu mi nhìn đứa con của mình.

‘Cái kia...’ Lạc Thường chỉ lên chiếc chuông, đôi mắt nõ long lanh ngập tràn mong chờ.

‘Người thích...’ Ngạn Tử đi đến, chọn lấy một cái vừa tay, thanh toán tiền, sau đó chuyển nó cho Lạc Thường ‘Phụ thân tặng người...’

‘Ấn...’ Lạc Thường cao hứng gật nhẹ đầu, sau đó tay ôm chuông, vui vẻ đi chơi tiếp.

Phụ tử hai người đi một vòng, trời đã muốn trưa. Ngạn Tử liền dẫn Lạc Thường vào một quán ăn, chọn một chỗ khuất ngồi xuống, gọi một ít thức ăn để dùng. Quay sang nhìn Lạc Thường, Ngạn Tử chỉ thấy đứa con nhỏ bé của mình đang dồn hết sự chú ý vào chiếc chuông, trái lắc lắc, phải lung lay, thỉnh thoảng lại bật cười hớn hở.

‘Thường Nhi, người ăn chút gì đi, sau đó phụ thân dẫn người đi chơi tiếp, trước khi trời tối, ta phải về rồi.’

‘Phụ thân...chúng ta...sau này có thể đến đây tiếp không?’ Lạc Thường mở to hai mắt nhìn Ngạn Tử, khuôn mặt nhỏ bé không khỏi có chút chờ mong. Ngạn Tử nhìn cặp mắt thuần khiết không vương chút bụi kia, nhẹ nhàng nở nụ cười: ‘Từ nay về sau a...không, hàng năm, cứ đến sinh nhật người, phụ thân mang người đến đây chơi.’

‘Hảo...người ở đây thật nhiều, còn có rất nhiều thứ để chơi, Thường Nhi còn muốn đến nữa.’

Trong chốc lát, tiểu nhị đã đem những món ăn bày ra đầy bàn, Ngạn Tử cẩn thận gấp từng miếng uy Lạc Thường, chỉ sợ hắn vừa nãy chỉ ăn ít điểm tâm mà bị đói.

Lạc Thường khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn hạnh phúc mỉm cười nhai nhia mĩ vị trong miệng.

Đứa con vô lo vô nghĩ, nhưng phụ thân hắn trong lòng lại chất chứa nỗi niềm. Ngạn Tử không phải là không hiểu chính mình rất ích kỉ. Lừa gạt Lạc Sở Khí khi trong bụng đang mang Lạc Thường, cái này thế nhưng vạn lần không phải là mong muốn của hắn. Tại vì hắn không thể làm hại Lạc Sở Khí. Hắn không xứng có được tình yêu của Lạc Sở Khí. Lạc Thường cũng vậy, thân là Tây Nạp tộc nhân, hắn không thể tồn tại trong cái thế giới bình thường này được. Có lẽ, tương lai của hắn, tương lai của đứa con hắn, rồi cũng sẽ bị trói buộc trong cái thôn nhỏ nhỏ kia thôi. Như vậy, cuộc sống sẽ an toàn mà trôi qua từng ngày.

Hai người rất nhanh liền ăn xong. Dem khước miệng Lạc Thường lau sạch, Ngạn Tử liền muốn đem Lạc Thường dẫn về: Người đứng ở chỗ này, phụ thân đi lấy ngựa, sau đó chúng ta cùng về nhà. Không được chạy loạn, phải đứng yên một chỗ a.' Lạc Thường khẽ gật đầu, Ngạn Tử yên tâm đi về phía sau quán ăn.

Nghịch nghịch cái chuông trên tay, Lạc Thường ngoan ngoãn đứng chờ phụ thân trở về. AI ngờ không cẩn thận, chiếc chuông trên tay rơi xuống đất, lăn lăn vài vòng hướng ra xa. Lạc Thường có chút khẩn trương nhìn theo hướng phụ thân vừa mới li khai, phụ thân còn chưa có ra, liền muốn vụng trộm chạy tới nhặt lấy cái chuông. Chuông lăn đến, dừng lại bên chân một người qua đường. Nam nhân đó có chút ngoài ya muốn, cúi xuống xem là vật gì, lại thoáng trông thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ đang lao đến: 'Của người...?'

'Ấn!' Lạc Thường nhận lấy chiếc chuông, cảm kích ngẩng đầu nhìn người nam nhân trước mặt. Nam nhân này thập phần tuấn tú, tựa hồ không hề hung ác mà còn tỏa ra một tia khí tức đầy ấm áp.

Nam nhân lúc này mới tỉ mỉ đánh giá hài tử trước mặt. Hài tử lại mang trên mình một đôi mắt đen láy cực kì linh hoạt. Ánh mắt ấy, mấy năm nữa, chắc chắn sẽ rất giống người kia...Người kia... Nam nhân không khỏi thở dài.

'Thức thức...Người làm sao vậy? Tại sao lại thở dài?' Lạc Thường khó hiểu nhìn người trước mặt mình.

'Không có gì...Chỉ là thức thức nghĩ tới một người...Ta không tìm thấy hần, cũng không biết hiện tại hần sống thế nào...có chút bận tâm...' Nam nhân cũng không hiểu sao mình lại ở trước mắt đứa trẻ này nói nhiều như vậy, có lẽ trong thời gian dài cô độc làm cho hần muốn có người lắng nghe được tâm sự của mình.

'Thức thức...người nhất định sẽ tìm được người đó...' Lạc Thường không biết làm thế nào để an ủi vị thức thức này. Hần đột nhiên nghĩ tới lời của phụ thân, nếu một người đối hần nói những lời thương tâm, phải nói những câu tốt đẹp để an ủi người đó: 'Thức thức, nói không chừng, người sắp gặp được người đó a... Người không cần thở dài nữa, thở dài nhiều sẽ mau già đó...'

Nghe được lời nói ngây thơ của trẻ con, Lạc Sở Khí bật cười. Hài tử trước mặt này thật đáng yêu...Nếu hần cùng người đó ở một chỗ, hài tử của hai người chắc cũng lớn thế này rồi.

'A!' Nghĩ tới điều gì, Lạc Thường bỗng kêu toáng lên 'Phụ thân còn đang chờ ta...', nói rồi muốn xoay người rời đi.

'Chờ một chút...' Nam nhân kéo hài tử lại, từ trong lòng ngực móc ra một túi bánh: 'Cái này tặng người...'

'Ồi chào...' Có chút ngoài ý muốn tiếp nhận, Lạc Thường ngẩng đầu nở một nụ cười tươi rói 'Tạ ơn thức thức...Tạm biệt ngài...!'

Nhàn bóng lưng hài tử rời đi, nam nhân âm thầm thở dài...

Tử...Người vẫn khỏe chứ...

Người mang theo con của chúng ta đi, cuộc sống vẫn hảo chứ...

Ngạn Tử dắt ngựa trở về, không trông thấy bóng dáng Lạc Thường đâu, lo lắng không thôi nghiêng đầu tìm kiếm khắp nơi, rốt cục trông thấy bóng dáng nho nhỏ đang chạy về. Dừng ở trước mặt mình, hài tử thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng đầy mồ hôi: 'Phụ thân...'

'Không phải nói người phải đứng yên một chỗ chờ phụ thân sao?' Ngạn Tử thoáng chút tức giận nói, sau đó ngồi xổm trước mặt đứa con kiểm tra một lượt: 'Vì cái gì không nghe lời phụ thân?'

'Chuông bị rơi...con chỉ đi nhặt về...' Biết mình làm sai, Lạc Thường cúi đầu nhận lỗi.

Nhìn vẻ mặt khổ sở vụn vụn của Lạc Thường, Ngạn Tử thở dài một tiếng, vuốt ve đầu đứa con: 'Chuông mất có thể mua lại được, nếu như người bị thương thì sao? Lần sau không được như vậy nữa.' Nói rồi ôm lấy Lạc Thường lên ngựa, hai người men theo đường nhỏ về thôn.

Trên đường, Lạc Thường thỉnh thoảng lại liếc trộm phụ thân, cái đầu nhỏ ngo ngoáy trước ngực, hai tay vòng qua thắt lưng phụ thân ôm thật chặt: 'Phụ thân, con xin lỗi...'

'Lần sau không được để ta lo lắng nữa...' Ngạn Tử đem Lạc Thường ôm chặt vào ngực.

Trong lòng phụ thân...người chính là bảo bối...

Vô luận như thế nào phụ thân cũng sẽ bảo hộ người chu toàn.

.....

Toàn vẫn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tinh-dich-nhan-luyen-lac-thuong>